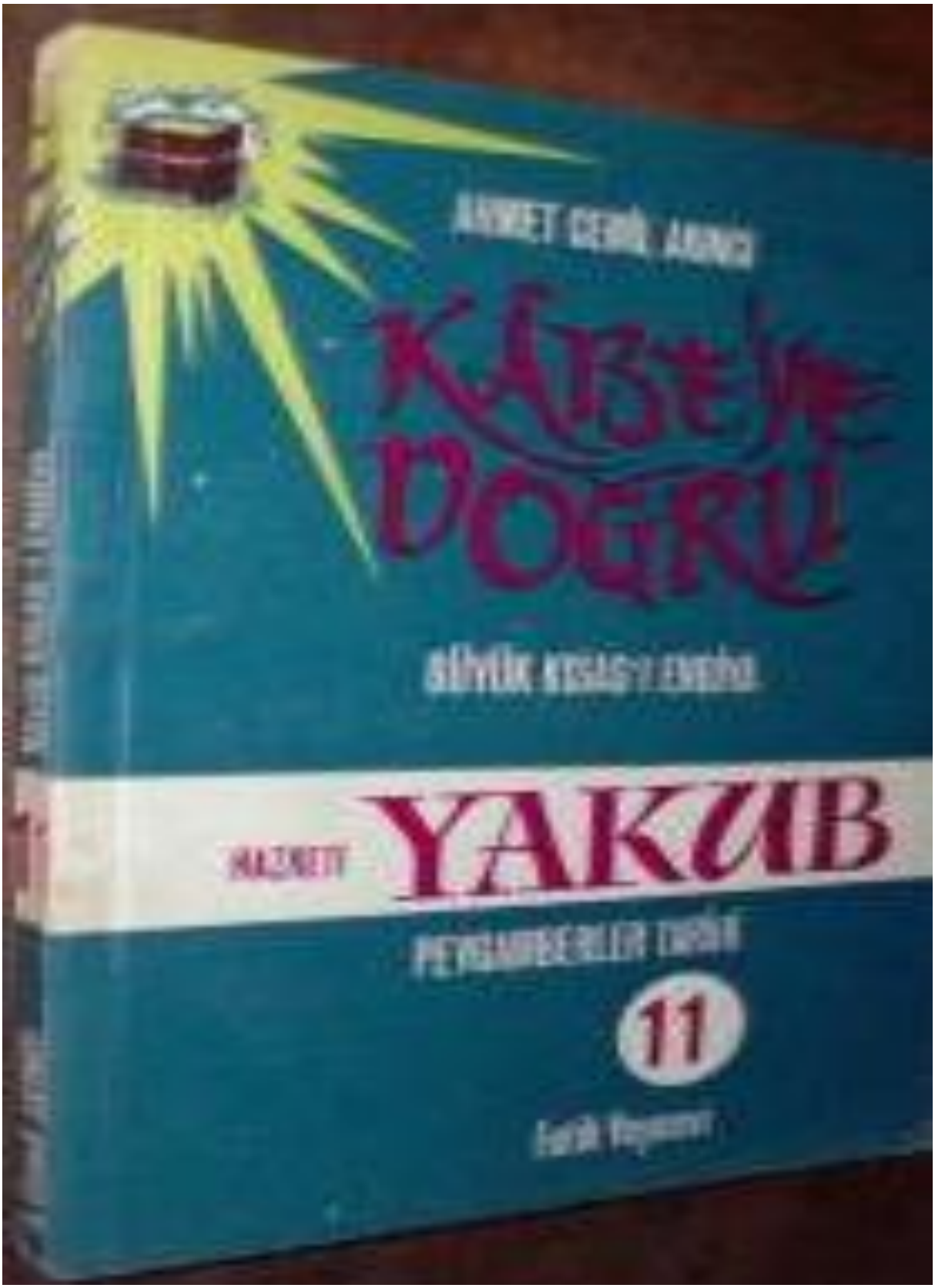
KIBLE DOĞRU
HAZRET YAKUB
11

HAZRETI YA'KUB (A.S.) İN KURANI KERİMDE BAHSOLUNDUGU YERLER

Bakare	131 - 140
Âl-i Imrân	**84, 93**
Nisa'	**163**
En'âm	**84**
Hûd	**71**
Yûsuf	**4 - 6, 36 - 68, 99, 100**
Meryem	**49**
Enbiyâ'	**72**
Aıkebût	**27**
Sâd	**45**

HAZRETI YA'KUB'UN HAL TERCÜMESİ

Adı : YA'KUB.

(Topuktan tutan) demektir. Doğarken ikiz kardeşinin topuğunu tutarak dünyaya geldiği için bu isim verilmiştir.

Lâkabı **(tsrail)dir. (îsra)** gece yolcusu, (İl) Allah'a mânasına olarak **(İsrail)** gece Allah'a giden şeklinde söylenmiştir.. Bazılarına göre **(İsrail)** kelimesi **(Abdullah)**in İbranice karşılığıdır.

Babası : Hazreti **İSHAK (A.S.).**

Annesi : Rafka (Kabiğa - Kebeka)

Doğumu : Hicretten önce **1992 (M.ö. 1370)**

Doğumunda Hazreti İshâk **altmış** yaşındaydı., îkiz kardeşi ve büyüğü **El-İs (İsu - Esav)** dır. M.Ö. onyedinci yüzyılda doğduğu rivayeti hatalıdır.

Doğum yeri : Şam. Bir rivayete göre Hazreti İbrahim (A.S.) yurdu.

Yaşı : **147** sene yaşamıştır.

Vefatı : Hicretten önce **1845 (M.Ö. 1223)**

Vazife bölgesi : Muhtemelen peşpeşe üç bölgede vazife görmüştür:

1. Haran'da bulunan dayısı yanma evlenmek maksadiyle gidişi bir vasıtadır, sebeptir.
   Orada ..zun yıllar kalmış ve Mezopotamya'-daki bir kısım insanları vahdaniyete çağır mıştır.
   Tahminen kırk yaşından yüz yaşına kadar.
2. Babası Hazreti Ishak (A.S.) dan sonra Filistin'e gelmiş ve vazifesine devam etmiştir. Yüz yaşından yüzotuz yaşına kadar.
3. Mısır'da oğlu Yusuf (A.S.) a kavuşunca oraya göçmüş, konduğu bölgede 17 (yahut 23) sene peygamberlik yapmıştır.

Aileleri :

1. Leyya (Liya - Lie - Lea). Dayısı Leban'm büyük kızıdır.
2. Rahil (Râlıyl). Dayısı Leban'm küçük kızıdır.
3. Nikâhlı cariye (Zülfe. - Zelfe)
4. Nikâhlı cariye Belha (Belher - Bilha)

Oğulları : Oniki oğlu olmuştur.

Anneleri ve isimleri şunlardır:

a. Leyya'dan doğanlar :

1. Rubil (Ruben)
2. Yahuza (Yahuda)

3. Şem'un (Şem'an - Şem'us - **Şimeon)**
4. **Lavi (Lâvey - Levi)**
5. **Zebalun (Zebulun - Reyalûn)**
6. **Yashr (Yaşer - Yescur - Isakar)**

b. Rahil'den doğanlar :

1. **Binyamin (Bünyamin)**
2. **Yusuf (A.S.)**

c. Cariye. Zelfe'den doğanlar ;

1. Cad **(Gad - Hadır)**
2. **Aşir (Aşır - Aşer)**

ç. Cariye Belha'dan doğanlar :

1. **Dan (Vedan)**
2. **Neftali**

Kızları : Belki kızları fazladır.
Ancak birisinin ismi bellidir.
Bu kızı ilk ailesi Leyya dünyaya getirmiştir.
Adı **(Dina)** yahut **(Denye)** dir.

Mezarı : Mısır'da vefat etmiştir.
Vasiyeti üzerine, oğlu Hazreti Yusuf (A.S.), bizzat kendisini Kenan ili'ne getirmiş, atası Hazreti ibrahim (A.S.) ile babası Hazreti îshâk (A.S.) m bulunduğu **Halil-ür-Rahman (Habron)** kasabasında bir tarladaki mağarada defnedilmiştir.

HAZRETI ALLAH TARAFINDAN İHSAN BUYURULAN HUSUSİYETLERİ

1. Ruhça ve bedence tasaya tahammülün senbolüdür. O derecede ki kaybolan oğlu Yusuf (A.S.) için ağlamaktan ve ufukları araştırmaktan gözlerine ak düşmüştür. (Yusuf: 84)
2. Doğacağı daha önceden atası Hazreti İbrahim (A. S.) a müjdelenmiştir. **(Hûd:** 71)
3. Sır tutardı.
4. Kabahati yüzlemezdi.
5. Şefkati sınırsızdı ve nazardan çekinirdi. (Yusuf: 67).
6. Ümitsizliğe düşmezdi.
7. Salihti (Enbiya' : 72)
8. Büyük Peygamberdi.
9. Rüya tâbir ilmine ermişti. (Yusuf: 6)
10. Çok sabırlıydı. (Yusuf: 18)
11. Kaderin sır ilmi, bilgisine verilmişti. (Yusuf: 68)
12. Kuvvetli ve basiretliydi. (Sâd: 45) _14__

, A iliştin ve Mezopotamya) babası

13. Komşu ülkede (**??J£& (Mısır'da) oğlu Yutshak (A.S.) üe ve bir ülkede l vap. suf (A.S.) ile aynı zamanda peye ml§Ür, . . Wm ,AS) üe babası Hazreti u /vtasl Hazreti İbrahim (A.fa.J » "■ ££ (A.S.) m seriaüni uygulan,**.
15. Çobanlık ve çiftçilikle geçinirdi.

iatuan büyük peygamberterdento.

GİRİŞ

Irkçılığın baş savunucusu Yan udilerdir.

Hem de kendilerini mümtaz ırktan sayarlar.

Diğer insanlara adam gözüyle bakmazlar,. Kendilerine çalışan yaratıklardır onlar.

Yahudiler, en mümtaz ırk olmalarını savunabilmek için, açıkça yalan uydurmaktan çekinmezler.

Ta Hazreti Nûh (A.S.) dan beri peygamberleri incelemekteyiz.. Böylece kavimleri de görüyoruz.

Şimdiye kadar Yahudi diye bir şeye rastlanmadı.. Ve daha bir müddet rastlanmayacak.

Lâkin oniar Hazreti İbrahim (A.S.) a ve oğlu Hazreti tshâk (A.S.) a sahip çıkarlar..

Niçin?..

Hep o mümtaz ırk için..

Halbuki Hazreti İbrahim (A.S.) ile Hazreti îshak (A.S.) dan nice nice ümmetler, soylar türemiştir.,

Onlar bunu görmemezliğe gelirler..

Böylece de gülünç olurlar..

Utanmasalar, yalnız kendilerinin, Hazreti Âdem (A. S.) dan ürediklerini, diğer insanların, başka bir nesil olduğunu savunacaklardır.. Lâkin bu kadar ileriye gidememişlerdir.

Bilhassa Hazreti Yâküb (A.S.) üzerinde durmuşlardır.

Ataları kabul ederler.. Onun Yahudi olduğunu söylerler.

Ya'kub (A.S.) m gece yürüyüşü sonunda aldığı (İsrail) lâkabına sanılmışlardır..

Bu yüzden de şimdiki, Hazreti Allah (C.C.) m emrettiği gibi, helak olmaları için toplandıkları yere (İsrail) adım takmışlar ve kendilerine (İsraüoğuîlan) dedirtmiş-lerdir.

Bununla uzak - yakın hiçbir alâkaları yoktur.

Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) zamanında Yahudilerin varlıkları mevcut değildi. Olsa olsa bir koldular.

Bu da Hazreti Ya'kub (A.S.) in Yahudi olmasını gerektirmez.

Nitekim, Yahudiler bu saçma iddialarını Hazreti Muhammed (S.A.V.) e duyurdukları vakit, Hazreti Allah (C.C.) şu âyeti O'na tebliğ ettirerek, Yahudilerin yalanını yüzlerine "vurmuş ve şiddetle red etmiştir:

> Yoksa (ey Yahudiler), ÖIÜÎB Ya'kub'un önüne geldiği vakit siz de orada hazır mıydınız? O, oğullarına: «Benden (ölümümden) sonra neye ibadet edeceksiniz?» dediği zaman onlar: «Senin Allahına ve babaların İbrahim'in, İsmail'in, İshak'm bir tek Allahına ibadet edeceğiz. Biz, O'na teslim olmuşuzdur.» demişlerdi.
>
> (Bakare: 133)

Hazreti Allah (C.C.) şöyle buyurdu devamla:

> Onlar birer ümmetdi (gelip) geçti. (O ümmetlerin) kazandığı kendilerinin., sizin kazandığınız da (ey Yahudiler) sizin ve siz, ondamı işlemiş olduklarından mes'ul de olacak depLsiniz.
>
> (Bakare: 134)

Bu âyet de ne kadar sarihtir!..

Ya'kub, İshak, İbrahim ümmetleri ayrıdır, Yahudilerin ümmeti ayrıdır..

O zamanlar gerek Yahudiler, gerekse Hıristiyanlar, vahdaniyeti bozmuşlardı. \^

Müslümanları bu bozuk dine çağırıp duruyorlardı.

Hazreti Allah (C.C.) tekrar ihtarını yaptı:

> (Yahudi ve Hıristiyanlar Müslümanlara): «Yahudi veya Nasranî olun ki doğru yolu bulaşınız» dediler. De ki (habibim): «Hayır, (biz) muvahhid (Allah'ı bir tanıyarak ve müslim) olarak İbrahim'in âmindeyiz. O, Allah'a eş tutanlardan değildi.
>
> (Bakare: 135)

İşte budur Yahudiler..

Kendilerine (Îsrailoğuîlan) nı yakıştırdılar.

Peygamber Hazreti Musa (A.S.) a nisbetleri de oldu.. (Musevî) adını aldılar.

O halde gerçekte nedir bunlar?..

İleride görüleceği gibi, Allahın lanetine uğramış Yahudilerdir ancak.. Başka şey değil.

En mümtaz ırk masaldır..

Aksine insanların en sefil ve günahkârıdırlar.

Elbette Hazreti Ya'kub (A.S.) asla kendilerinin değildir.

.**

Şu da pek önemlidir:

Hazreti Ya'kub (A.S.) ile Hazreti İsmail (A.S.) arasında yüz yıla yakın bir zaman var. Acaba KABE ne haldedir?..

Yeryüzündeki ve Hicaz'daki insanlar oraya doğru ibadet etmiyorlar mı?..

Niçin, Hazreti Ishak (A.S.) olsun, Ya'kub (A.S.) olsun, ilgilenmiyor, gitmiyor, ancak kendi ümmetleriyle uğraşıyorlar ?

Yoksa mü'minlerin kalblerindeki KABE'YE DOĞRU heyecanı söndü mü?..

Hayır, asla!..

Fakat ne acıdır ki, Hazreti İbrahim (A.S.) in bulup tekrar inşa ettiği ve herkesi çağırdığı Allah'ın ilk evi, KABE, Hazreti ismail (A.S.) m vefatından sonra, her geçen yılda biraz daha ifade ve hüviyetim değiştirdi.

Bunu yapanlar da, yakınındaki Curlıum ile Anıaîika kabileleri oldular.

Kısacası, vahdaniyetten kaçtılar.. Daha da kaçmaktadırlar.

insan bu, illâ elle tutulur, gözle görülür bir ilâhın peşine takılmakta İsrar etti.

Yıldızlar onu tekrar çektiler.

KÂBE'nin aracılığıyla tek bir Allah'a değil, doğrudan doğruya, Kabe'nin maddesine tapmak sevdasma düştüler.

Meselâ Hacerül Esvecfi öyle bilip, önünde secde ettiler. Ellerini, yüzlerim sürdüler.. Böylece putperestliğe doğru ilk adımlar atıldı.

Mekke şehir olmuştu, Zemzem dolayısiyle.

Kervanların uğrak yeriydi..

Kabe'ye Hacca geliniyordu.. Lâkin Hac, Allah'ın emrettiği Hac şeklinden çıkmıştı.. O da maddeleşmişti.

Hazreti Allah (C.C.) m bir an olsun emirlerini hatırlayalım. O, hiçbir ümmeti peygambersiz bırakmadı.

Demek Hazreti İsmail (A.S.) dan sonra, Mekke ve çevresindeki ümmetlerde behemehal peygamberler vardı..

Fakat Hazreti Allah (C.C.) örnek diye göstermeye lüzum hissetmediği için, isimlerini ve hayat hikâyelerini bilmiyoruz. Nitekim, Hazreti Muhammed (S.A.V.) efendimize kadar, Mekke'de Makam pe Bükün arasında adı biünen ve bilinmeyen 98 peygamberin medfun bulunduğu gerçektir. Akla şu da gelebilir:

Meselâ Hazreti Ya'kub yahut ismi bilinmeyen başka ümmetlerin peygamberleri niçin harekete geçip, Kabe'de başlayan bu çirkinliği, kötülüğü temizlemediler?.. Onu paka çıkarmadriar?..

Elbette kendileri peygamber olduğu için, her şeyden haberliydiler.. Lâkin Hazreti Allah (C.C.) öyle^buyurmuş, takdir etmişti.. O peygamberler sadece ümmetleriyle uğraşacaklardı.. Onları hidayete erdireceklerdi. Eğer azgın ve nefsine kul olmuş insanı kurtarabilseydiler, belki KÂ-BE'ye sıra gelecekti.

Bütün bunlar bir sırdır. Ancak peygamberlere açıklanmıştır.. O peygamberler ki sadece toplumlarına karışacaklardı.. Bütün bir insanlığın peygamberleri değildiler.

Tâ Hazreti Muhammed (S.A.V.) e kadar, bu böyle devam etti.

Ancak O, insanların hepsinin, hattâ cinlerin, peygamberliği şerefiyle görevlendirildi.. Ve peygamberlerin sonuncusu oldu.

Muhakkak ki Hazreti İsmail (A.S.) dan sonra, yeryüzünün her tarafına gönderilen bütün peygamberler, mü'-minlere Kabe'yi anlatıyorlardı.. Kalbleriyle ona dönmüşlerdi.

Asıl hüviyet ve kudsiyetini bulana kadar, nuruna kavuşmadan, putlaştırılan taşma toprağına sokulmak, ko-

şuşmak, hem üzücüydü, hem de, orada vahdaniyet nuruyla gelenler horlanırdı.

Bu bakımdan, Hazreti Allah (C.C.) m örnek diye açıkladığı peygamberleri hikâye ederken, bir taraftan da Kabe'yi hatırda tutmalıyız. Onun gittikçe putperestlerin eline düştüğü, içine putlar yerleştirilmeye başlandığı, her türlü çirkin faaliyetlere yatak yapıldığı düşünülmelidir.

O kadar ki bir zamanlar bembeyaz olan Hacer-ül Es-ved, kararmaya başlayacak ve nihayet tam bir (kara-taş) olacaktır.

Bizim de yüreklerimiz, sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa (S.A.V.) mn, Kabe'yi tekrar nuruna kavuşturuncaya kadar, mecburen kararacaktır..

Sabırdan başka fayda yoktur.

Hazreti Allah (C.C), pek lüzum görmüş olacak ki, ibretlenmemiz için, Kabe çevresinden peygamberleri örnek vermemiş, diğerleri üzerinde durmuştur.

Nitekim, Hazreti Muhammed (S.A.V.) in teşrifleriyle beraber, sır çözülüyor ve Kabe kurtarılarak, bütün yeryüzü insanlarının KABE'YE DOĞRU dönerek hidayete ermeleri lütfediliyor.

*
**

Bilhassa Hazreti Ya'kub (A.S.) dan itibaren içimizde başlayan Kabe hakkındaki soruları böylece cevaplandırdıktan sonra, yine Hazreti Ya'kub (A.S.) a dönelim.

Üçüncü bir mesele daha var:

Hazreti Ya'kub (A.S.) ile oğlu Hazreti Yusuf (A.S.) in hayatları birbirleriyle içiçedirler.

(KABE'YE DOĞRU) adı altında her peygamberin tek tek hayat hikâyeleri ve ümmetleri incelenirken, baba ile oğlu bir arada incelemek doğru olmayacaktı.

Yine bu eserde doğumundan vefatına kadar, Hazreti Ya'kub (A.S.) anlatılmıştır..

Şu farkla ki, Hazreti Yusuf ile olan birlik hayatları kısmı, Hazreti Yusuf (A.S.) kısmında geniş olarak ele alınacaktır. /

Bu hatırlatmayı, Hazreti Ya'kub (A.S.) in hayat hikâyesinin okunan kadar olmadığını izah için yaptım.

Hazreti Yusuf (A.S.) eseri, Hazreti Ya'kub (A.S.) eserini tamamlayacaktır. Böylece mü'minler gönül geniş-liğince doyacaklardır.

Ahmet Cemil AKINCI
l/Ekim/1968 — istanbul
Esentepe

7~

A/

ıMzkke

Filistin'de. &eytel-Ay arası)

V* Göç *yalları*

AMAOOLU

*â&i ummetyie oturduğu uç bölge **U0*

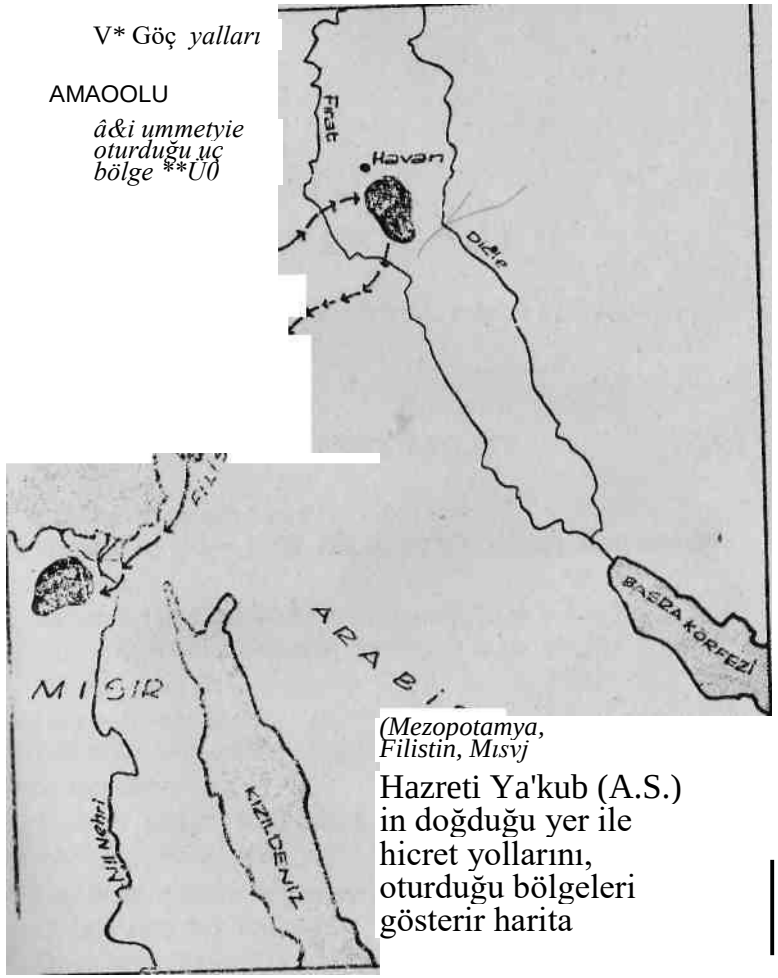

(Mezopotamya, Filistin, Mısvj

Hazreti Ya'kub (A.S.) in doğduğu yer ile hicret yollarını, oturduğu bölgeleri gösterir harita

11. Hazreti Ya'kub (A.S.)

I

SİYAH DÖRT BULUT

Sonbahar ortalanmıştı..

Hicret'ten önce 1992 (M.Ö. 1370) yılının sonbaharıydı yarılanan.

Bundan tahminen 3350 yıl önceki Şam şehri batısında bulunan en yüksek tepede, basit bir kule vardı.

Vakit geceydi.

Hava da açıktı..

Gökteki her yıldız, alabildiğine, yeryüzüne ışıklarını dökmekteydiler.

Kuleye yakın, kulübemsi bir evin önündeki hasırda uyuyanlar görünüyordu.

Bunlardan birisi kıpırdanıp doğruldu.

Orta yaşta bir kadındı.

Önce gökyüzüne, sonra ufuklara doğru baktı ve yanında yatana seslendi dürterek:

«Kalk ey Mercan!.. Sanırım geciktik.»

Mercan fırladı.. Yıldızlara bakmasıyla beraber, yüzünü buruşturdu:

«Gecikmedik.. Bir türlü, geceleri, zamanı, ayarlayamı-

yorsun ey Dünke.. Hiç değilse bir rüyahk daha uyuyabilirdim.»

Kadın ürkdü..

Mazeret bulamadı.. Kocasına söz verdi:

«Geç öğrenirim ama, unutmam ey Mercan!. Bu sefer de bağışla..»

«Öyle olacak. Çünkü atacağın çığlıklardan çocuklar rahatsızlanacaklar.. Geceleri zehirle dolacak, cezanı çekersin..»

«Bana güvenmiyorsun.. İşaret kulesindeki ateşi ben pek âlâ yakarım..»

«Yakarsın, bebek de yakar.. Hüner, tam vaktinde tutuşturup, fazla odun ziyan etmemede.. Aç kalırız sonra.»

«Orası öyle..»

Mercan kalktı, gerindi.. Kulübenin önünde bir kaç kere dolaştı., iç geçirdi.. Ve söylendi:

«Babam da nereden bulmuş böylesine bir geçim, yolunu!. Sanki ayakları yoktu.. Tepede mıhlanıp kaldı.. Gelecek kervanlara kuledeki odunları tutuşturup istikamet vermek değil hüner.. İnsan gezmeîi, görmeli. Hadi kendisini harcadı, niçin aynı işin devamım bana vasiyette bulundu.»

Ailesi Dünke sitem etti:

«Beni, çocuklarını düşünsene ey Mercan!.. Hepimiz bir arada huzur içinde yaşıyoruz.. Yol gösterdiğimiz kervanlar hakkımızı, hattâ zaman zaman hediyelerimizi, veriyorlar.. Ayrılık iyi şey değil.. Giden ve kalan yıkılır.»

Mercan cevap vermedi, kulübeye girdi, az kalıp çıkü.. Elinde ekmek zeytin vardı.. Yerken cevapladı Dünke'yi:

«Ayrılık, hasret, sıla, gurbet.. Bunlara pek önem veriyorlar.. Fakat yeryüzünde ve gökyüzünde hareket etmeyen ne var?..»

Mercan, cevap beklemedi.. Kuleye doğru yöneldi.

Karısı arkasından uzun bir zaman baktı.. «Gün gelecek, dayanamayıp kaçacak..» dedi önce.. Sonra tamamladı: «Haklı ihtimal.»

Hasıra otururken tekrarladı:

«Haklı ihtimal.. Kervanları karşılayıp, yolcu ede ede, kam kızıştı.. Mercan kaçacak, belki oğullarım da büyüyünce kaçacaklar.. Kervanlar geldikçe, yolcuları nasıl da sıkıştırıyor, binbir sualle bunaltıyorlar..»

O tarihte, Hasreti İbrahim (A.S.) henüz sağdı.. Filistin'de son yıllarını yaşıyordu. Büyük oğlu Hazreti İsmail (A.S.) Mekke'de bulunuyordu.. Küçük oğlu Hazreti İshak (A.S.) altmış yaşındaydı. Tepenin hemen doğusundaki Şam şehri ve çevresini idare ediyordu.

Kervanlar gece yarısından sonra, yahut akşamları gelip tepenin eteğinde konaklarlardı..

İşte bunlardan yılgındı Mercan'm karısı Dünke.

Ufuktan beri, yollarını şaşırmasmlar diye, kulede ateş yakan Mercan, hakikaten bilhassa son aylarda değişmişti. Konaklayan kervanlara koşuyor, yolcularla konuşuyordu. Sormak ve öğrenmekten bıkmıyordu.

Hele dönünce, öğrendiklerini saatlerce anlatması.. Kafa şişirmesi!..

Aşağı - yukarı hep aynı mevzulardı.

Bir yenilik, meraklı olay, yoktu haberlerde.

Hakikatte, Dünke de kocası gibiydi.. Dedikoduyu seviyordu.. O da kervanlara koşuyor, kadınlarla aynı heyecanı yaşıyordu.

Dünke, daha dertleşecekti içiyle.. Mercan kuleden 1 »ağırdı:

«Hey Dünke!.. Ben dört yana yetişemem.. Ufukları «özlerken boynu, tavuk boynu gibi, buruluyor.. Güney ile batıyı sen gözle.»

Dünke dirildi.

Kocası Mercan çabuk parlardı ama, iyi adamdı.

İşte erken uyandı diye çabuk parlamıştı.. Lâkin yatışmış, hattâ karısına vazife vermişti.

Dünke kabul etti:

«Olur ey Mercan!.. Gözlerimin keskinlik derecesini bilirsin..»

Dünke, hasırda, hâlâ taş ağırlığıyla, yatan çocuklarına baktı.. Sonra az ilerdeki kayaya gidip üzerine çıktı..

Gözlerini güney ve batıdan ayırmadı.

Neşelenmiş, yüzü parlamıştı.

Sebebini izahta gecikmedi:

«Ben, Mercan'dan daha kazançlıyım.. Kalbim gibi, bedenim de Kabe'ye döndü..»

Mercan olsun, karısı ve çocukları olsun, Müslüman-dılar.

Çünkü, Hazreti İbrahim (A.S.) şeriatini uygulayan oğlu Hazreti îshak (A.S.) m yurdunda yaşıyorlardı.

Dünke, böyle dedi ama, kervanlara kızgınlığını açığa vurmadan edemedi.. Tabiî bu kızgınlık, kocasını elinden alacakları korkusundandı.

Şöyle ilhamlandı:

Ne taşırsa taşısın.. hterse altınla
yüklü olsun Baştan sona kadar,
Her kervan benim için Siyah bir
buluttur.

Bani güdüye gürlüye,
Devrile yıkila,
Çaka parlaya,
Gelen karanlık, içi bos,
Bulutlar vardır.. Öyle işte.

Niçin sanM
Yerimi haber vermek için
Çırpınır, yırtınırım?.
Bana ne rehberlikten?.
Kaybolması, yolunu şaşırması,
Daha hayırlı değil midir?..

Esasen taşıdığı vicdanlar öyle
bir siyahlıktadırlar.. Nura göz
kapamış, Böylelerine yardım
niçin?.

Karşılığında alınacak bir deve yavrusu,
Yahut iki keçi,
Nasıl olsa bulunur..
Başka nimet mi yok yaşıyacak?.
Rahmet yüklü bulutlar yetmez mi?.

Kocası Mercan, sanki karısı Dünke'nin ilhamlarım duymuştu. Başka türlü cevap verdi keyifli keyifli:

Bu sefer üzerimde Dört bulut
çarpışacaklar.. Yağdırdıkları
yıldırımlara Hedef olacaklardan
Birisi de benim..

Acaba yolculuk ne tarafa?:. Pek
dışa vurmuyorum ama, Gönül
denizi istiyor. Çöllerin
serabından bıktı.. Dalgalarda
havalanacak.

Dünke sarardı.

«Kaçacak..» dedi yine ve tamamladı: «Ama haklı.. Erkek hareketsizlikten sıkılır..»

Başka şey düşünmeye, üzülmeye, fırsat bulamadı.

Güneyden bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı.

Kervanlar öyle yaparlardı.

Şam yakınlarındaki son konaklarında, ateşle, yaklaştıklarını haber ederlerdi.

Dünke bunu gösterdi kocasına:

«Ey Mercan, güneye bak..»

«Gördüm..»

«Sevin o halde, sevinebildiğin kadar.. îlk siyah bulut geldi..»

Mercan, umulmadık bir cevap verip, kuledeki odunları tutuşturdu:

«Gurbete yalnız gideceğimi sanıyorsan aldanırsın.. Sen ve çocuklarımız birlikte olacaklar.»

Dünke'ye bir kervan dolusu mal hedive edilse bu kadar makbule geçmezdi.

Sevincini nasıl ifade edeceğini bilemedi.

Mercan ilgilendi:

«Susuyorsun..»

«Dilim tutuldu ey iyi kalpli Mercan!...»

Arzuladıkları gibi, yarım saat içinde, her yönden birer kervan yaktıkları ateşlerle, varlıklarını haber verdiler. Ve yaklaştılar.

Beklenen dört siyah bulut, nihayet iki saat sonra, kuleli tepenin altındaki düzlükte konağa geçmişlerdi.

Yolcular uyumuştu.

Nöbetçiler geziniyorlardı sadece.

Dünke, kocasına teklifte bulundu:

«Ey Mercan!.. Henüz sabah olmadı., istersen yat.»

«Uykum kaçtı..»

«Sıkılacaksın..»

«Hayır.. Kervanları dolaşıp, nöbetçilerle konuşacağım..»

«Sen bilirsin..»

Mercan, tepeden inince, önce durdu.. Bakındı.

Dört kervandan, dört nöbetçi, ortak yerde ateş basındaydılar.. Onların buluşmasına sevindi..

Sohbet tatlı geçerdi çünkü.

İçinden, nöbetçilerin mümin olmalarına dua etti.

Bu imkânsızdı ama, bilinmezdi.. Belki kaderinde böylesi yazılıydı.

Nitekim Mercan'm isteği hemen gerçekleşti.

Nöbetçilere varıp kendini tanıttı.. Allahtan hepsine hayırlar ve selâmetler diledi.

Onlar da aynı suretle karşılık verdiler.

Demek vahdaniyetteydiler.

Mercan, bir şey sormaya vakit bulamadı.

Çünkü sohbetleri başlamıştı.

Birisi anlatıyordu:

«Etiler kuzey dağlarının güney eteklerini ele geçirdiler.. Şam'a yakın yerlere kadarki küçüklü büyüklü kıral-lıklan hükümlerine aldılar..»

Mercan ilgilendi:

«Adlarını hep duyarım.. Kim bunlar?...»

«Hazreti Nuh (A.S.) m Asya'ya giden oğullarının üreyen soyu.. 2600 sene az değildir.. Etiler Anadolu'da büyük bir imparatorluk kurmuşlar.. Yüz sene kadar önce, bizimle aralarındaki Mtrcsıî - Hum kirallığını parçaladıklarını duymuşsunuzdur.. Şimdiki küçüklü büyüklü kırallık-lar, aşiretler, onların kalıntılarıdır..»

Hep soran Mercan ai:

«Sen oradan mı geldin ey kardeşim?..»

«Evet. Gözümden hiçbir şey kaçmaz,. Eti imparatoru, büyük hayaller peşinde.. Hazırlıklar yapıyor,»

«Bize doğru bir ilerleyiş..»

«Tabiî bizi hükmü altına alacaktır diğerleri gibi. Fakat arzusu, Fıravn'ın ülkesidir.. Yani Mısır. Diğer taraftan da Mezopotamya'ya göz dikmiştir.. Asurlu Nemrudlar-la hesaplaşacaktır.»

«Bu kanlı fikirler niçin?...»

«İnsan doyar mı?.. Hele sapık olursa?.. Fırsat geçmişken cihana hükmetmek ister..»

«Onların, kendilerini hidayete çağıran, Allah'ı tanıtan peygamberleri yok mudur?..»

«Elbette vardır ama, kim dinler?... Yahut fırsat bulur?.. İmparatorlar ve çevresindekiler, halka göz açtırmazlar.. Din adamlarıyla işbirliği edip, halkı, doğuştan, putlara ibadete zorlamışlardır.. Tabiî maksatları da açıktır. Etüer'de arslan, boğa, hindi, pek önemlidir.. Sevilip tapılır.. Beş yıldır ar alarmdayım.. Akıllıdırlar.. Zekidirler.. Savaşçıdırlar.. Kendilerine göre, ileri bir medeniyetleri var.. Şehirler kurmuşlardır.. Evlerini güzel döşüyorlar.. Yurtlarının dağlarında bol demir var.. Demiri iyi işliyorlar.. Ustadırlar.. Mısırlıların çivi yazısından faydalandıkları bir yazılan da var.. Velhasıh yaman, çevik, insanlar.. Bana öyle geliyor ki, Babil'i de alacaklar., Mısır'ı da.»

Yine heyecanlanan Mercan oldu.

Diğerleri seyahatte bulundukları için, biliyor ve baş sallıyorlardı sadece.. Kendilerine sıra gelmesini bekliyorlardı.

Mercan sordu:

«Biz ne olacağız?...»

«Hiç.. Ülkelerinde yaşarız.. Peygamberimiz, onları

vahdaniyete çağırırlar.. Gelenler mes'ut, gelmeyenler bedbaht olurlar.»

Söze Mezopotamya'dan gelen kervan nöbetçisi karıştı:

«Ben BabiPden geliyorum.. Oradaki umumî kanaat ve hazırlıklar şudur: Etiler, ilk önce Babil üzerine yürüyeceklerdir. Orasını yani Mezepotamya'yı ele geçirip sindirdikten sonra, Güneye, Mısır'a yükleneceklerdir.. Doğrusu da budur.. Yani Dicle ile Fırat'ı ve Nil nehrini kazanacaklar.. Zengin olacaklar.. Sınırlarında kendilerine rekabet edecek bir milletin bulunmasına tahammülleri yok Etilerin.»-

Orta Doğunun muhtelif yerlerinden gelen kervanların şu anda nöbetlerini tutanların anlattıkları doğruydu.

Etiler, Anadolu'dan güneye doğru saldırış hazırlıkları yapıyorlardı.. Önlerine çıkan kabileleri, küçük kıral-lıkları, hükümleri altına alıyor,, haraca bağlıyorlardı.. Savaşlar için istendiğinde asker topluyorlardı.

Onlar gibi, Mezopotamyadakiler de bir madde medeniyeti içindeydiler, bunca gelip geçen peygamberlere rağmen.

Meselâ daha beşyüz sene önce, Sümerler, Ur şehrinde putperestliğin en büyük örneğini vermişlerdi.. Ziggu-rat denilen bir tapmak inşa etmişlerdi.. Kademe kademe yükselen bu tapmak bir dağ hissini veriyordu.. Onlardan sonra gelen Asurlar da aynı yoldaydılar.. Sanatlarında ruhtan ziyade, göze hitap etmek geliyordu. Süslü saraylar, dev iriliğinde hayvan heykelleri, mezarlardaki iri taşlar ve putlar bunlardandı. Çalgıların ve bunun getirdiği sefahatin çeşidi vardı.

Elbette Hazreti Allah (C.C.), bu türlü azıtan kavm-leri birbiri aracılığıyla cezalandıracaktı.

Hele Mısır, her bakımdan madde kulluğunu yaşıyordu. Ehramlar yükseltilmişti.. Fravnlara kadar tapılıyordu.. Kadınlar çığırlarından çıkmışlardı.. Babil'deki gibi, Mısır'da da moda almış yürümüştü. Hülasa, Etiler'in arslanı, Asurlarm kartalı, Nü'in timsahı karşı karşıyaydıiar..

Bir de İskenderun körfezinden güneye doğru, Akdeniz kıyısı halkı vardı.

Bunlar denizci ve tüccar Finike halkıydılar.. Denizlere açılmış, Akdeniz Adalarına gitmişlerdi.. Meselâ Girit'de Konsos kırallığı hüküm sürüyordu.

Hazreti Allah (C.C.) m örnek olarak, seçtiği peygamberler ülkesi olan orta doğuda işte, Mısır, Eti ve Asır, Finike halkı, iş basındaydılar.. Dizginler onların elindeydi.

Elbette, eskiden olduğu gibi, bu dört siyah bulut zaman zaman kapışacaklardı.

Göğüsleri açılıp Hazreti Allah (C.C.) a teslim olmadıkları için, kardeş kardeş yaşayarak kulluklarım yapamayacaklardı.

Hiç bir ilâhî ceza da kâr etmiyecek, uyarmıyacaktı onları.

Nöbetçiler, her şeyi didik didik ettiler gün ağarana kadar.

Kule ateşçisi Mercan, fazla kalmakta fayda görmedi.

«Demek öyle'..» diyerek ayağa kalktı.

Kervanlarla göç arzusu ansızın sönmüştü.

Tepeye doğru giderken, yüklendim sandığı sapıklık karanlığım silkelemek ister gibi, arada durup üstünü başını eliyle süpürüyordu.

Karısı Dünke hâlâ çıktığı kaya üzerindeydi.

Mercan ona gelince sordu:

«Ey Dünke!. Nasıl oldu da kervana inmedin?...» «Ancak çocuklara baktım.. Hem de henüz kimse uyanmadı ki.» «Haklısın..» «Sen bir hoşsun ey Mercan!..»

«Evet?...»

«Meyvaları talan edilen ağaç, ancak böylesine perişandır..»

«Seyahatten vazgeçtim ey Dünke.. Saadet buradadır.. İnandığımız, kulluğunu ettiğimiz Hazreti Allah (C.C.) bizi peygambersiz bırakmasın.. Nöbetçiler, esasen bildiğim şeyleri tekrarladılar ama, bu sefer yıldım.. İnsanlığımdan utandım.. Babam beni bu tepeye ağaç diker gibi dikmekte haklıymış..»

Mercan, Dünke'nin ısrarı üzerine,, duyduklarını anlattı. Kuzeyden bir kasırganın kopacağım, önce Mezopotamya'yı, sonra Suriye'yi silip süpüreceğini, belki Nil vadisini zaptedeceğini hikâye etti, Dünke, pek korkmadı.

Sadece: «Sevgili Alîahunız Kabe'yi korusun.. Oraya sapıklık girmesin..» temennisinde bulundu.. «Gerekirse yanma göçeriz.»

Mercan dudaklarını ısırdı:

«Sonra?...» «Nasıl sonra?...»

«Şimdi, Hazreti İbrahim (A.S.) m oğlu Hazreti İsmail orasını nurunda, gururunda tutuyor ama, ya ileride?..»

Dünke ağlamaklı gibiydi:

«Daha derine inme ey Mercan..» diye yalvardı.

Mercan: «Peki.» dedi ama, başka yoldan aynı konuya dokundu:

Kılıçlar görüyorum..
Nurunu cehennem
Ateşinden almış kılıçlar.

Müminlerin semaya kalkan kölarını Omuz
başlarından Doğramaya hazırlanıyorlar.

Yapsınlar.. Ne çıkart. Gönüllerden beyaz
beyaz yükselen Vahdaniyet sütunları var.

Her müminin göğsü
Bir mabettir..
Deryalar damla kalır içinde.

*

Aynı gün ikindi vaktiydi.

Gelen ve eski gelmiş olan kervanlarla, pazaryeri büsbütün şenlenmişti.

O saatte alış veriş iyice kızışmıştı.

Mercan, tepede kalmıştı ama, Dünke inmişti.

Bir şey alacak değildi..

Rastladığı kadınlarla aşinalık ediyordu.

Daha doğrusu, sırasmı bularsa, onlara Âllahmı sevdirmeye çalışıyordu.

Henüz muvaffak olmamıştı,

Şimdi, bir yar gölgesinde dinlenen iki kadına doğru gidiyordu.. Silâhı elindeydi..

Yani gidiş sebebi..

Bu, dolu testisiydi.

Kadınlara sokulunca, gülümsedi.. Testisiyle bardağını yere bırakıp, secdeye kapandı.. Böylelikle kadınları Heiâmlamış oldu.

O çağların gelenek ve terbiyesine göre, buluşanlar, secdeye kapanıp birbirlerini selâmlarlardı..

Böyle bir hareket ibadet secdesi değildi.. Hürmet kodesiydi ve mü'minler arasında bile tatbik ediliyordu.

Kadınlar, Dünke'nin dostluğuna önem vermediler.

Secdeye kapanmak şöyle dursun, hafiften alırcasına burun büküp gülümsediler.

Dünke, için için onların hareketlerine üzüldü ama, sabırlı ve bilhassa iyi kalbîiydi.. Müslümanlık ona, kim olursa olsun, bütün insanlara güzellikle muamele etmeyi öğretiyordu.

Üzüntüsünü belli etmedi.

Testisine uzandı: «Size su vereyim..» dedi. «Böyle şifalı, soğuk suyu hiç bir yerde içmemişsinizdir., Karşı tepedeki mağaranın tavanından sızar..»

Kadınlar hâlâ o yaba» hallerindeydiler.

Birisi: «Paramız yok.» cevabım verdi.. Diğeri: «Bi-:d düşüncelerimizle başbaşa bırak..» diye ekledi.

Dünke yine gülümsedi:

«Tabiî bırakacağım.. Fakat misafir sayılırsınız.. Önce için.. Rahatlayın.. Bu su sebildir.. Allah rızası içindir..»

Kadınlar birbirlerine bakıştılar.

Sonra katıırcâsına güldüler.

Dünke, kendini yokladı.. Acaba, üzerinde onları böy-Leiine güldürecek, bir şey mi vardı?., Bulamadı.

Kadınlardan yaşlısı, Dünke'nin merakını giderdi:

«Siz böyle başlarsınız.. Hepinizi tanırız.. Önce dostluk

için sokulursunuz, sonra, farkettirmeden, insanı soyarsınız.»

Dünke teminat verdi:

«Ben onlardan değilim.. Kule ateşçisi Mercan'ın ailesiyim.»

«Mercan'ı duymuştuk..»

«Yollarını şaşıranlara yardıma koşanlar nasıl hırsızlık yapabilirler!...»

Yine yaşlı kadın konuştu:

«inandım sana.. Suyundan içeceğim.»

Dünke, onları çabuk kazandığı için memnun oldu.

Sularını verdi..

Yaşlı kadın Dünke'yi doğruladı:

«Hakikaten suyun pek şifahymış.. Bereketini gör.»

«Sağ olasın.. Başka bir arzunuz varsa yapayım.. Tenhaya çekilmeniz bana pek dokundu..»

«Dokunmasın.. Biz istersek en iyi şekilde ağırlanacak yere inerdik..»

Kadınlardan konuşmayanı, yaşlısını dürttü:

«Fazla açılmadın mı ey Cevare?..»

«Hayır.. Karşımızdaki madem ki kule ateşçisi Mercan'ın ailesidir, dost demektir.. Bizdendir.. Hattâ sohbetimizi derinleştirebiliriz.. Ben o kanaatteyim ey Sürre!..»

Sürre, çok düşünmedi.. «Haklısın..» dedi.

Cevare, Dünke'ye döndü:

«Acaba sahibiniz İshak Şam'da mıdır?.. Yoksa babası ibrahim yurduna mı gitmiştir?...»

«Şam'dadır.. Daha dün şehirdeydim..»

«Şehir çok çeker mi?...»

«Hayır.. Şu tepe arkasındadır.. Yaya bir saatlik yol. Belki yardımım dokunur, gelişinizi isterseniz anlatın.»

Cevare açılmıştı:

«Biz îshak'm derdi için geldik..»

«Nasıl derdi?...»

«Ailesi Rafka yirmi yıl doğurmadı da..»

«Doğrudur.. Lâkin şimdi hamiledir..» «Duyduk..

îyi şeyler değil bunlar..» «Ne gibi?...»

«Rafka, anlatılanlara göre, hamileükten ziyade bir dertle doludur..»

Dünke iç geçirdi.. Önce: «Allah korusun..» dedi. Sonra bir ata sözünü tekrarladı:

Sürü olmasa
Çobanlığın tadını İyi
çıkaracağım..

Dil de güzel
Konuşmak için yaratılmıştır,
Yumuşaklığı ondandır.

Neylesin ki,
İçerden birisi dürter onu,
Keyfince söyletir.

Dünke atasözünden sonra anlattı:

«Sevgili peygamberimiz Hazreti ibrahim (A.S.), oğlunu buraya, bize şeriati öğretmeye ve tatbike gönderdi-ğindenberi, münafıklar ve sapıklar etmediklerini bırakmadılar.. Hele Haran'a gidip akrabası Leban'ın kızı Rafka'yı aldıktan sonra..»

Kadınlar gülüştüler..

Cevare hatırlattı:

«Biz de Müslüman değiliz..»

«Anladım.. Lâkin Allahım dilerse inşallah kurtulursunuz.»

«Yahut sizler kurtulursunuz.. Neyse hikâyene devam et.»

«İshak'm ailesi Rafka talihsizliğe uğradı.. Tam yirmi sene geçtiği halde doğurmadı.. Halbuki annesi Sâre kaç yirmi seneden sonra onu doğurdu!.. Hazreti Allah'ın hikmetidir bu.. Karşı gelinmez.. Sabır ister.. Sebeb aranır. Beklenir. Has kulluk budur.. Nitekim işte, nihayet doğuracak..»

Cevare dudak büktü:

«Biz nereden geliyoruz biliyor musun?.. Haran'dan. Bizi gönderen sahibimiz, Rafka'mn ağabeysi Leban'dır.. Kardeşi Rafka'mn karnında dert yahut ur bulunduğu haberini almca, yola çıkarttı.. Çünkü biz Haran'm en ileri ebeleri ve hekimleriyiz.»

Dünke şaşırdı:

«O halde burada niçin duruyorsunuz?.»

«Yalnız değiliz.. Erkeklerimiz Şam'a gittiler.. İshak ile konuşacaklar.. Biz de çevrede, ilâç olacak bazı otlar araştırdık- Onların kıvama ermesini bekliyoruz..»

«Neredeler?...»

«Şu balçık çamur içindeler..»

Dünke buruldu.

Cevare onun durumunu farketü.. Soru:

«Sen de ınuhakak evlat sahibisindir.. Bilirsin.. Her karnı şişen hamile değildir..»

«Muhakkak.. Fakat üzüldüm. Niçin bunu sahibem Rafka'ya yakıştırıyorsunuz?... Onu görseniz, ne güzel ve iyidir!...»

«Kendisini çocukluğundan tanırız.. Yakıştıranlar da bizler değiliz.. Haberler öyle geldi.. Yoklayan ebeler bu kanaatteymişler.»

«Onlar dost değil, düşmanlar..»

«Göreceğiz..»

Konuşulanlar doğruydu.

Henüz Hazreti îshak (A.S.) peygamber değildi. Babası Hazreti İbrahim (A.S.) tarafından şam bölgesine memur edilmişti.

Vazifesini titizlikle yapıyordu.

Ailesi Rafka'mn evlat vermeyişi, düşmanları sevindirmiş, pek çok dedikodulara sebep olmuştu.

Bunlar bilhassa Rafka'yı üzüyorlardı.

O kadar ki, kaç kere kocası Hazreti îshak (A.S.) a başka bir kadınla evlenmesini, hiç değilse, takdim edeceği cariyeyi kabul etmesini yalvarmıştı.

Lâkin Hazreti Îshak (A.S.) şiddetle ret etmişti.

İşte nihayet Rafka hamile kalmıştı ama, bakanlar normal dışı görüyorlardı bunu. Çünkü pek ağır yüklüydü R af ka.

Hiç bir hareket de olmuyordu.

Halbuki nerdeyse sekiz ay bitecekti.

Onun için, düşmanlar: «Derttir.. Urdur.» diyorlardı.

Haber, Rafka'mn Haran'daki ağabeyi Leban'a kadar ulaşmış, Leban bir kaç kere gelmişti.. Şimdi de ebe yollamıştı.

Ebeleri getirenler yani erkekleri, belki Hazreti İshak (A.S.) alınır diye, ebeleri pazaryerinde bekletmişler, Şam'a gitmişlerdi.. Ebeler de, akıl yatırdıkları dert için çevreden ot, çiçek toplamış, hazırlanmışlardı.

Velhasıl Dünke'nin için için söylendiği gibi: «Gelen dört kervan değildi.. Dört siyah buluttu..»

Bunu hatırlamasıyla beraber, mevzuu değiştirdi.

Öğrenmek istedi:

«Ey kardeşlerim!.. Asıl önemli olan huzurdur.. Haran ne durumdadır?...»

«Alıştık.. Bazan Etiler'e, bazan Asurlar'a haraç ve asker verip yaşamaya bakıyoruz.. Herkes öyle esasen..»

«Bu sefer, Etilerin kararlı olduğu söyleniyor.. Bütün Dicle-Fırat boylarım, Körfeze kadar, istila edeceklermiş.»

«Onu Asurlar düşünsün.. Belki de tersi olur, Etiler yenidir. Hem bunlardan bize ne?.. Pek sıkışırsak, çöle açılıveririz. İzimizi kaybederiz bir zaman. Biz Hazerî ve Bedevi hayata alışığız.»

Fazla konuşamadılar.

Şam'a giden erkekleri karşıdan göründü ebelerin.

Kalktılar.,

Çamura gömdükleri ilâçlarını aldılar.

Dünke, develere binerlerken onlara yardım etti ve, selametledi.

⁂

Henüz onları tepe burnundan kaybetmişti ki, içi sıkıldı.

Sebebim biliyordu..

Hazreti Ishak (A.S.) m ailesi Rafka'nm hayali gözlerinin önünde belirmişti.. Ne güzeldi öyle!. Bir türlü gitmek bilmiyordu.

Esasen müminler içinde Rafka'yı sevmeyen bir kişi çıkmazdı.

Rafka, mümin, sapık, ayırt etmez, dost düşman gözetmez, yardıma koşardı.. Gelin geldiği yirmi seneden beri, her evin kapısına uğraması, yirmiden aşağı değildi.

Cömertti, eli çabuktu, bereketliydi, hamarattı.. Kalbi şefkat ve yardımseverlik doluydu.

Kibir, gurur nedir bilmezdi.

Onu gören her tasalı yüz, derhal güneşle karşılaşmış-casma. aydınlanırdı.

Dünke, hayret ediyordu..

Öğrenmek de istiyordu:

Böylesine iyi, mümtaz bir mü'min kadın, Peygamber oğlunun ailesi, neden doğurmasmdı?.. Hazreti Allah (CC.) hangi maksatla onu böyle bir şereften yoksun bırakmıştı?...»

Cevap da vermeye çalışıyordu:

«Bunda elbette bir hayır vardır.. Ama nedir o hayır?.» Dünke'nin gözleri yaş içindeydi. Testisini aldı.. Bardağı torbasına koydu.. Pazarye-rine doğru yürüdü..

İlk karşılaştığı, çocukluk arkadaşı Beyane oldu.

Beyane, hemen Dünke ile ilgilendi:

«Sen ağlamışsın ey Dünke!...»

«Hayır...»

«Saklama..»

«Keski ağlasam.. Göz pınarlarım tıkalı.. Boşalmıyo-rum.»

«Acın mı var?..»

«Evet.. Hepimizin acısı..»

«Anlamadım?...»

«Sahibemiz Rafka için üzülüyordum..»

«Sen dedikodulara kulak verme ey Dünke.. Rafka doğuracak ve fena yürekliler utanacaklar..»

«înşaallah!..»

«Unuttun mu?.. Kaç kere anlatıldı.. Hazreti İbrahim (A.S.) ile Sâre, yüz yaşlarındalarken, Cebrail ile Mi-kail onları ziyarete gelmiş, sonra Lût kavmini helak etmeye gitmişlerdi..»

«Dinledim..»

«îşte o zaman, Hazreti İbrahim (A.S.) ile Sâre'ye bir oğulları ve torunları olacağını, müjdelemişlerdi. Nitekim, sahibimiz îshak doğdu.. Mademki Hazreti Allah

buyurdu, oğlu da dünyaya gelecek.. Şüphelenmek sapıklıktır.»

> (İbrahim'in) karısı (hizmet için) ayakda idi. (Bu söz üzerine) güldü. Biz de ona lshak'ı, Is-hak'm ardından da (torunu) Ya'kubu müjdeledik.
>
> (Hûd: 71)

Dünke ürperdi:

«Nasıl inanmam!. Şüphelenmem mümkün müdür?.. Ne var ki, acaba îshak*ın oğlu Rafka'dan mı olacak?.. Yoksa başka bir kadından mı?... Gönlüm, böyle muhterem bir kadından olmasını diliyor... Bütün üzüntüm budur.. Beni, dertlendiren bir meçhul içinde kalmadır.. Eğer Rafkadaki alâmetler hamilelik değil, dertse pek içleneceğim.»

«Hayır.. Mademki müslümansm, kadere rıza göstereceksin.»

«Elbette.. Kele doğuma bir ay kadar bir zaman kaldığı halde, bedende hiçbir hareket olmayışı.. Yalnız bu, beni, söylenenlerin doğruluğuna sürüklüyor.»

«Demin de söylediğim gibi, sabır en güzelidir..»

«Sahibemiz Rafka'nın Haran'daki ağabeyi Leban da duymuş.. Bu gece gelen kervanla dört ebe göndermiş.. Kız kardeşiyle ilgilensinler diye..»

«O halde daha ne düşünüyorsun?.. Demek ki Rafka'nın hayatı kurtarılacak.. Böylesine ilgileniliyor onunla.»

Dünke, tatmin olmamıştı.

Arkadaşının gözleri içine baktı bir zaman.

Sitem etti:

«Beni anlamadın..»

«Anladım.. Sen değil, hepimiz, Rafka'nın dert yerine

oğul doğurmasını arzuluyoruz ve bunu Allahımızdan diliyoruz.. Kul diler, karar ve hüküm ancak Allahmdır..»

Dünke'nin yüzü tekrar aydınlandı:

«Bende bir ilham geziniyor.. Öyle sanıyorum ki, arzumuz gerçekleşecek.. İsterdim ki, Haran'dan gelen ebeler bu işe karıştırılmasın..;>

«Ne çıkar?...»

«Teşhisi çoktan vermişler, ona göre ilâç hazırlamışlar.. Belki o ilâçlar çocuğa tesir eder.»

«Demek gördün kadınları?...»

«Az önce uzun uzun dertleştik.. Şimdi Şam yolundalar.»

«Halbuki sahibimiz îshak pazaryerindedir.»

Dünke şaşırdı.. «Demek ebeleri çağıran Rafka'dır.. Ishak değildir.. Ben pazaryerine koşmalıyım.. Sahibimizi bulup anlatmalıyım.» dedi ve koşarak halkm araşma karıştı.

n

HER YÜZ KIZARMAZ

Dünke, sora araştıra, Hazreti Ishak (A.S.) ı nihayet buldu.

Sokulup, yalnız görüşmek istediğini söyledi.

Hazreti Ishak (A.S.) kabul etti.

Tenhaya açıldılar.

Dünke, bu sabah başından geçenleri, bilhassa ebelerin ilâç hazırlıklarını haber verdi.

Hazreti îshak (A.S.), babası Hazreti İbrahim (A.S.) in yumuşaklığında, benzerliğinde ve güzelliğindeydi.

Hele sesi sanki ipek hışırtısıydı.

Dünke'nin omuzunu okşadı, teskin etti:

«Ey kızım!.. Sen rahatına bak..»

«Ama Sahibemiz Rafka, olacaklardan habersiz, sıla hasretiyle, ebeleri istetti.»

«Rafka akıllıdır.. Ebeleri dinler ama, tavsiyelerini ancak, uygun bulursa yapar..»

«Hiç değilse ona da haber versem..»

«Ben az sonra gideceğim.. Umarım ki Hazreti Allah (C.C.), sizlere bu kadar kendisini sevdiren, Rafka için, iyilikler buyurmuştur. Ben de öylesine ilhamdayım..»

Dünke, rahatladı..

Hazreti îshak (A.S.) m önünde secde edip, hürmetini yaptı ve ayrıldı.

Hazreti îshak (A.S.), Dünke'ye böylesine sükûnetle cevap vermiş, durulmasına sebep olmuştu ama, içi kabarmıştı.

Ellerini semaya kaldırıp dua etti.

Fazla duramayıp Şam'ın yolunu tuttu.

Tabiî o zamanki Şam, şimdiki değildi..

Hattâ ismi bile konmamıştı..

Yeri o yerdi..

Hazreti îshak (A.S.) eve yetiştiği zaman, ummadığı bir durumla karşılaştı.

Ailesi Rafka yataktaydı.. Bayılmışcasma derin bir uykuda bulunuyordu.. Yüzü sapsarıydı..

Cariyelerinden birisi baş uçundaydı.. Boncuk boncuk fışkıran terini kurutuyordu.

Hazreti Ishak (A.S.), odaya bakındı.. Başka kimseler yoktu.

Cariyeye sordu:

«Haran'dan gelen misafirler nerdeler?..»

Cariye, cevap vermedi.. Pek sevdiği sahibesini uyandırmak istemeyen bir hali vardı.. Hazreti îshak (A.S.) a dışarısını gösterdi.

Hazreti îshak (A.S.) hemen odadan çıktı.

Pek karışmıştı içi.. Gözleri şimşek çakıyordu.

Rastladığı kölelere sordu.

Köleler yol göstereceklerine, yerlere uzanıp kaderlerine rıza gösterdiler.

Bu tutumları, Hazreti îshak (A.S.) in büsbütün endişelerini körükledi.. Sandıki ebeler ilâçlarım ailesine yedirmişler ve Rafka bundan sonra ölümle pençelemişti.. Bayılmıştı.

Avluda kahyasını gördü.

Kahyası Haldor sakindi..

O haliyle, emniyetle, Hazreti îshak (A.S.) a yaklaştı. Anlattı:

«Düşündüğün gibi olmadı hiç bir şey ey sahibim..» «Peki, ailemin haline ne diyeceksin?..» «Bunda kimsenin rolü yok.. Hazreti Allah (C.C.) m emrine göre ceryan ediyor hadiseler.»

«Seni anlamıyorum ey Haldor.. Bana acele cevap ver.»

«Sahibem Rafka'mn ağabeyisi Leban, Haran'dan ebeler ve hekimler göndermiş... Çünkü kızkardeşinin tutumunu biliyor, çıkarılan dedikodular oraya kadar ulaşmış.»

«Bunlardan haberliyim..»

«Sen pazaryerine gittikten sonra, hekimlerden üçü geldiler. Rafka onları kabul etti ve konuştu.. Sanırım o da bedenindeki normal dışı hali bir derde, yahut gittikçe azan bir ur'a veriyordu.» «Hep böyle söylerdi.»

«Hekimlerle uyuştular.. Bana pazaryerinde kalan ebeleri getirme emri verildi. Hekimlerin yanına rehber kattım, gittiler ve ebeleri getirdiler..» «Bu kadar mı?..»

«Henüz ebeler görünmüştü ki, Rafka bir çığlık atıp bana seslendi.. Koştum..» «Evet..»

«Yanma vardığım zaman, durgundu.. Ancak, gözleri irileşmiş ve yüzünden kan çekilmişti.. Bir şeyler dinler haldeydi.. Bana susmamı işaret etti.. Bekledim.. Epeyce sürdü bu hali. Geçince anlattı. Meğer aylardır içinde hiç bir kıpırdanma olmazken, ansızın hareket başlamış.. Fakat bildiğimiz doğum hareketi gibi değil.. Sanki kanunda ordular çarpışır gibi, gürültüler ve bağrışmalar var-

mış.. Tahammül mümkün değilmiş. Ben yanındayken, iki kere daha oldu bu. Ebeler ve hekimler gelince de tekrarlandı.. Şimdi duruldu ve Sahibem Rafka, güçlükle uyudu. Korkarım ki, dayanılmaz acılar veren derdi tekrar başlamasın.»

Hazreti Îshak (A.S.), kahyası Haldor konuşurken, gözlerini gözlerinden ayırmıyordu.. Tekmil bitince, kararını söyledi: «Sen beni hiçbir gün aldatmadın, yalan söylemedin ey Haldor.»

«Bu, devam edecek..» «Bilirim.. Lâkin bir şey daha' soracağım.» «Buyur ey sahibim..» «Ebeler Rafka'ya ilâç verdiler mi?...» «Hayır..» «İyi düşün..»

«Fırsat kalmadı.. Çünkü Sahibemin derdi hareket-lenmişti.»

«Nasıl bir dertte karar verdiler?...» «Bana açılmadılar.. Aralarında konuştular sadece.. Ve anlaştılar.. En azından bir kazan dolusu süt hazırlamamı söylediler.»

«Ne olacaklarmış?...»

«Bilmiyorum.. Emrimi verdim.. Süt toplanıyor. Tabiî sen gelmeden herhangi bir tedavi yaptırmıyacaktım.» Hazreti îshak (A.S.), büsbütün merak etti. Bir kazan dolusu süt tedavide ne iş görürdü?.. Dü-tjtindü, bulamadı..

Kahya Haldor, bir ata sözü okuyarak, onu yatıştırmaya çalıştı.

Ne garip yaratılmışız!. Bazan
arslan kiikremeleri Duyarız da
Kılımız kımıldamaz.

Fakat çok kere Bir kuzu
meleyişi Bizi ürkütür,
telâşlanırız.. Vehim kuyusuna
düşeriz.

Bu kadar mı?..
Hayır..
Kurtuluşumuz için
Kuyuya ne sarkıtılırsa
Tutmaktan kaçınırız.

Hazreti îshak (A.S.), Kahyaya işaret ederek, onu susturdu.. Hekim ve ebelerin nerede olduklarını sordu. Kahya Haldor, yamaçtaki ağaçlığı gösterdi: «Orada uyuyor ve senin gelmeni bekliyorlar.. Çağırayım istersen..»

«Hayır, ben gideceğim..»

Hazreti îshak (A.S.), tam ayrılacakken, içerden ailesi Rafka'nm iniltisini işitti.. Yanma koştu. Rafka büsbütün ter içindeydi.. Su kesmişti. Cariye uğraşıp didiniyordu.

Rafka, o perişan haliyle Hazreti îshak (A.S.) m geldiğini görünce, ancak göz işaretiyle, onu baş ucuna çağırdı.

Elini bulup bedenine koydu.

Hazreti îshak (A.S.), daha eli temas eder etmez, Rafka'nm içinde, eşine rastlanmadık intizamsız hareketlerin yapıldığını anladı.. Kulağını verdi.. Dinledikçe şaşırdı.

Nihayet hareketler bitti ve gürültüler kesildi. Rafka rahatladı. Hattâ gülümsedi.

Hazreti îshak (A.S.) fikrini, müşahadesini, söyledi: «Ey Rafka, bedeninde birbirine zıt iki varlık mevcut gibi.. Birisi yumuşak, diğeri sert.» «Farkındayım..»

«Bunlar birbirleriyle anlaşamıyorlar.. Kasırga ile başak vermiş tarlayı düşün.. Yahut zalim ile mazlumu.. Pençesine ceylanı geçiren arslanı.. Mücadele öylesinedir.. Biri yalvarıyor, diğeri dinlemiyor..» «Tamam..»

«Iztırap veriyorlar mı?...»

«Hayır.. Sadece korku.. Lâkin alışmaktayım.. Hele «en gelince cesaretlendim.. Bir de şunu farkettim. İçerde dövüşenler, ne yaparlarsa çekinerek yapıyorlar.. Bana ve sana hürmet eder halleri var.. Aralarmdakini duyurmak istemiyorlar..»

Hazreti îshak (A.S.) ansızın rahatladı.. Gözleri parladı ve gülümsedi.

Rafka da aynı hali yaşıyordu.

Geriye çekilen cariye, sağır, ve dilsiz olduğu için hiçbir şeyin farkında değildi.

Sadece, sahip ve sahibesinin bakışlarından, yüz hareketlerinden, mânalar çıkarıyordu. O da sevinmişti. Eğer konuşması mümkün olsa, kalbinden taşanları ıjöyle ifade ederdi:

Ümit ve ümitsizlik Bir
*ağaçta serpilen **İki** dal*
gibidirler..

Ümit dalı yumuşak, İri
yeşü yapraklarla
Doludur, örtülüdür.

Ümitsizlik dalı Mermerden
serttir., öylesine de
çıplaktır.

Şaşarım o yolculara ki Ağacın
ümitsizlik dalı altında Serinlemek
isterler.

Hani gölge?.. Hani
serinlik?.. Nerde
esintiler?..

Neyse ki, gördüler
Yumuşak dalı.. Sığındılar
yeşilliğine..

Artık tasadan uzağım..
Çünkü yolcularım
Selâmete çıktılar.

îlk ilhamını açıklayan Hazret! İshak (A.S.) oldu.

Sordu Rafka'ya:

«Sözlerinden anladığım şey, sadece bir müjdedir..*

«Bu muhakkak..»

«Ya içinde iki hayatın var oluşunu mu kabul ediyorsun?»

«Evet.. Ve o iki hayatı, beni üzmelerine rağmen, seviyorum.»

«Bildiğimiz başkadır ama.. İkizler kuzu sarması gibi uyuşurlar..»

«Bizimkilerde Allah'ın bir takdiri, hikmeti, bulunsa gerek.»

«Ne gibi?...»

«Bilmiyorum..»

«O halde hekim ve hekimelere uymuyacağız.»

«Bunu bilhassa isterim.. Asla onları bana yaklaştırma ve dediklerini yapmama mecbur kılma.»

«Olur ey Rafka..»

Hazreti İshak (A.S.), biraz daha aüesi yanında otur-dutan sonra, odadan ayrıldı..

Kararlıydı.

Haran'dan gelenleri **tatlılıkla uzaklaştıracaktı yurt-**' larma yine..

Uydukları tarafa yürüdü.

*
**

Yaklaştığı zaman, çevrelerine halkın biriktiğini gördü.

Sanki düğün vardı..

Yahut pazaryeriydi.

Hazreti İshak (A.S.), bir kaya gerisinde siper oldu.

Onları hem izliyor, hem dinliyordu.

Kalabalığın içinde mümin kullar, mmafıklar, sapıklar karmakarışıktı..

Yeni gelenler de oluyordu.. Ellerindeki bakraçları ortadaki kazana boşaltıyor ve bir kenara çömeliyorlardı.

Kahya Haldor bile aralarındaydı.

Harandan gelenlerin başı, bir ara gürültüyü susturdu.

Ayağa kalkıp, bilhassa kahya Haldor'a bakarak konuşul:

«Ey İshak'ın kulları!..» diye söze başladı.

Kahya Haldor, hemen düzeltti:

«Hayır, Allah'ın kullan..»

Konuşan, kızdı.. Fakat canını düşündü.. Dudaklarını ısırıp hislerini yendi.. Sükûnet bulunca tekrar sözü aldı:

«Öyle olsun.. Ben ve arkadaşlarım erkeklerle kadınlar, Haran bölgesinin değil, bütün Asur topraklarının ün yapmış hekimleriyiz.. Sahibenizi görür görmez, derdini anladık. Merak etmeyin, kurtaracağız.. Ne var ki, çekindiğimiz, sahibiniz îshak, bizzat hasta olan sahibeniz olduğundan, belki tedavimizi 4tabul etmeyeceklerdir..» Haldor kestirip attı:

«Şimdiden hüküm verme.. Önce derdin ne olduğunu söyle. Bizim sahiplerimiz, yumuşak başlı ve ilme hürmet eden kimselerdir. Esasen kendileri âlimdirler..» «Ama bak, bulamamışlar derdi.» «Hele sen konuş da..»

«Sahibenizin hastalığı basittir.. Nasıl olmuşsa belki karanlıkta görmeden, bakmadan bir su içmiş.. Karnına küçük iki yılan akmış.. Bunlar orada büyümüşler.. Şimdi dövüşüyor ve çıkmaya uğraşıyorlar.. Eğer sahibiniz îshak razı olursa, şu ağaca sahibenizi ayaklarından asacağız. Ağzını süt dolu kazana vereceğiz. Kazanın altı yakılacak. Süt kaynayacak. Sahibenizin karnındaki yılanlar, sütün kokusuna doğru gelecekler ve ağızdan çıkıp kazana düşerek haşlanacaklar..»

Dinleyenler heyecanlanmışlardı. Hattâ birisi onları doğruladı: «Böyle bir tedaviyi görmüştüm Mısır'da..» dedi. Sonra fikrini söyledi:

«Tehlikeli değildir.. Sahibimiz ve sahibemiz kabul ederler. Bazan yılan yerine kurbağa bile çıkıyor..» Müminler üzülmüşlerdi.

Bağıranlar oldu: pofta.

«Hep bunlar sapıklarla münafıkların ısıdır... Rafka gibi muhterem bir kadına bu yapılır mı?., öyle bir su niçin içirildi sahibemize?..»

Ret edenler oldu:

iftira etme ey zavallı!.. Bu talihtir.» HayTr.TnlerL insan i„den v^ —i* *£ masında talihin işi yoktur.. Esasen talih nedir?.. Kader

^ ^zreti îshak (A.S.) duyduklarıyla tekrar şüpheye düştü.. Hekimlerin anlattıkları mümkün şeylerdi.. Kendi si de dinlemişti benzerlerini.. Tekrar geriye döndü. Meseleyi Rafka ile iyice konuşmalıydı. Odaya girince, Rafka'yı ayakta buldu.. Sevindi şüphesiz.. Bunu dile getirdi: «Sıhhatini kazanmışsın ey Rafka..»

«Esasen sıhhatim tamdı.. Vehimden kurtulunca, alışınca, toparlandım..»

«Hakikaten acı çekmiyor musun?..» «Hayır.. İkizlerimizin oyunlarının devamını bile arzuluyorum..»

Mereti îshak (A.S.), düşündü. .

Kr türlü dışarda duyduklarını ailesine nakletmek islemiyordu.. Belki aksi tesir yapardı.

Hamile bir kadına: .Senin karnında yjlantar var..» ı ,,ût ,, cPV mivdi?-. Bir tas zehir uzatmakla eşitti. dem «Ûdan Sa bir eriyenin 5a*s, yüaseidi o an-da.

Güzel, içli bir şarkıydı bu. dinleyene Farkettirmeden, cesaret de veriyordu dinleyene.

Ey hasta başım Yumruklan
arasına Sıkıştıran bahtsız!
Nedir düşündüğün f..
Çektiğin tasa kimedir f..

Seni gören
Sürüsünü kurda
Kaptırmış sanır..
Ne var böylesine üzülmekte?.
Kuyuya düşürdüğün
Kova olsun..
O da bulunur,
ip de yenilenir..

Nuh, ümmeti gazaba uğrayınca bile Senin gibi olmadı. Hele saman çöpü kadar Bir kara parçası görmeden Yerle gök arasında, O tahta gemisiyle gezinmesi!. Neye, kime güveniyordu?.. Yalnız Allah'ına değil mi?.

O halde sen de öyle yap..
Allahına sığın..
Ve cesaretlen..
Her müşkülü yenersin.
Derdini defedersin.

Hazreti îshak (A.S.), Raf ka'ya baktı ve sordu: «Bu Şafaka'dır değil mi ey Rafka?...» «Evet..»

«Pek beğenirim.. Alabildiğine göğüs açıklığı, vicdan aydınlığı, ne güzeldir'... Bana bile tesir etti sözleri.»

«Tamam.. Bunu anlamıştım.. Sen bir şeyler duymuşa benziyorsun.. Her ne olursa olsun, karşılayacak kadar kuvvetliyim.»

«Sana inanırım ey Rafka!.. Bana söyleyebiür misin?. Bedeninden çıkan seslerde ıslıklara benzerleri var mı?..» «Bu şüphe niçin?...» «Sebep sorma ey Rafka!..»

«Seni sevindireyim o halde.. İçimden zaman zaman gelen dövüş yahut gülüş seslerinde ıslık yoktur..» «Demek bazan gülüşmeler de oluyor?..» «Evet.. O anlar ikizlerimizin barış anlarıdır.. Ey îshak, ben niçin ıslık sesi sorduğunu biliyorum.. Çünkü, aynı şüpheye kapılmıştım.. Belki içinde yılan yavruları olan bir su içtiğimi düşünmüştüm.. Hayır, böyle şey yok.»

«Beni kurtardın.. Hekimler ve ebeler öyle bir kana-atteler. Tedavinin hazırlığındalar..»

«tik akıllarına gelen şey, bir kazan süt kaynatmak ve beni üzerine başaşağı asmak değil mi?...»

«Evet..»

«Bunu asla kabul edemem..»

«Olur..»

Artık olayların * gizlenecek tarafı kalmamıştı. Rafka'nın ağabeysinin ** Haran'dan gönderdiği hekimler ve ebeler, Hazreti îshak (A.S.) dan yılan şüphesi ve teşhisi üzerine ret cevabı alınca, sinirlenmişlerdi.

Hattâ başkanları, Hazreti îshak (A.S.) ı bir çeşit tehdit etmişti şöyle diyerek:

«Ey îshak!. Ailen senindir elbette. Fakat onu sahi-

bimiz Leban pek sever. Eğer başına bir hal gelirse, akrabalık dinlemez, saldırır.. Kardeşinin intikamını alır.» Hazreti îshak (A.S.) sükûnetle cevap vermişti: «Unutmayın ki ben ve ailem Rafka da her şeyin ilmini talim etmiş kimseleriz.. Rafka'da ne dert var, ne illet, ne de bedeni bir yılan yatağıdır.. Bekleyelim kimin yüzünün kızaracağını göreceğiz.»

«iş işten geçtikten sonra.»

«Geçen bir şey yok.»

Haran'lı hekim ve ebeler, dönmemişlerdi yurtlarına, ama sahihleri Leban'a haber göndermişlerdi..

î^eban yani Rafka'nm ağabeyi, putperestti.. Buna rağmen Hazreti Ishak (A.S.) ı tuttu. Haklı bulup adamlarını çağırttı.

Görünüşte ortaklık yatışmış gibiydi.

Fakat aslında içten içe halk üç guruba ayrılmıştı.

Gizli bir mücadele yapılıyordu.

Birinci gurup müminlerdi. Bunlar şaşkın haldeydiler. Hazreti îshak (A.S.) ile Rafka'nm fikirlerinin doğru çıkmasını arzuluyorlardı bir taraftan.. Diğer taraftan ise, süt tecrübesinin yapılması fikrindeydiler.. Uzak bir ihtimal de olsa, şüphe, tecrübeyle uzaklaştırılırdı.

ikinci gurup münafıklardı. Münafıklar, göğüsleri açılmamış olduğu halde, öyle görünen lâkin arkadan her türlü kirli işlere karışanlardı...

Bunlar, sadece kendilerini düşünüyor, kazançlarına hizmet ediyorlardı.. Bir kısmı, Hazreti Ishak (A.S.) a bazı davranışları dolayısıyla kırgındılar.. Bu davranışlar, ondan iltimas istemelerine karşılık ret edilişleriydi.

Üçüncü gurup ise herkesin bildikleriydi.

Aynı yurtta yaşadıkları halde, sapıklıkta kalanlardı-lar.. Putperest hükümdarlara yardım eder yahut casusla-

rını barındırırlardı. En küçük fırsatı kaçırmaz, büyütür, Şam yurdunda huzuru bozarlardı.

Hemen hemen her gün çarşıda, pazarda ve meydan-larda*kavgalar oluyordu.. Sebep de Rafka'nm durumuydu.

Bazı has mü'minler diğer gruptakilere sükûnetle hatırlatıyorlardı :

«Sevgili peygamberimiz Hazreti ibrahim (A.S.) in ailesi Sâre için de neler uydurmuştunuz?.. Sözde yalandan bedenini sarmış, bir evlatlık alacaktı.. Fakat Hazreti Allah (C.C.), sahibimiz Ishak'ı, Sâre'den, tıpkı Hazreti ibrahim (A.S.) benzerliğinde yaratınca ne diyeceğinizi bilemediniz.. Niçin altmış sene önce olan bu mucizeyi unutuyorsunuz?.. Her şey boş.. Her yüz kızarmaz.. Kızarması, mahcup olması, için Müminliği şarttır.. Haya ve edeb ancak Allaha teslim olanlara lütf edilmiş bir armağandır.»

Sapıklar ile münafıklar, arsız arsız gülüşüyor yahut sinirleniyorlardı.

Alay ediyorlardı:

«Demek sahibeniz ikiz doğuracak öyle mi?..»

«Evet.. Alâmetler gösteriyor..»

«Hiç bir alamet yok.. Bedende kaynaşan gürültülerden başka..»

«Göreceğiz..»

«Göreceğiz..»

«Elbet Allahımız bu sefer de yüzümüzü ak edecektir.»

Mü'minlerden iradeleri kuvvetli olanlar böyle karşı duruyorlardı hayırsızlara ama, diğerleri avunmak istiyorlardı.

Günler de geçiyordu.

Rafka, dokuzuncu hamilelik ayına bastığı halde, gezinip duruyordu şehirde..

Hep güleç, hep yardımseverdi.

Yoluna çıkan kadın ve kız müminler yalvarıyorlardı:

«Ey Sahibemiz!.. Hakikaten içinde ıslık sesleri yok mu?.. Acı duymuyor musun?..»

«Öyle bir durumda olsam, çaresine mâni olur muydum?.. Siz dedikodulara kulak kapaym ve mesut günü sabırla bekleyin.»

Nihayet o gün de geldi.. Yahut yaklaştı.

Rafka normalden pek beter sancılandı.

Yatakta kıvranırken, bağırmamak için, insanüstü gayret gösterdi.

Odasının ve evinin çevresinde toplaşanlar, içeriye girip çıkanlardan haber aldıkça, yas gününde gibi, dövünüyor, saçlarını yoluyorlardı.

Çünkü ebelerin dışarıya sızdıkları haberler, doğum yapacak bir kadının başından geçenlerden değildiler.

Hattâ bir ebe canının telâşına düşmüştü.

Şöyle diyerek kaçmıştı:

«Sahibeniz Rafka'nın bedeninde gürültüler, çırpınmalar pek azdı.. Bunu yapanlar ikizler olamazlar.. Belli, Rafka'dan, hem de ağzmdan, bir yılan fışkıracak.. Ejderha büyüklüğünde.»

Ebenin sözleri bekleşenleri de kaçırmıştı.

Hele sözleri münafık ve sapıklar dillerine dolayınca, Hazreti îshak (A.S.) m evinin çevresi tenhalaşmıştı.

Bazan meraklılar görünüyordu ama, ellerinde budaklı, kaim sopalar yahut kılıçlar vardı.

Akıllarına göre, yılan saldırırsa, bunlarla karşı koyacaklardı.

Gerek Hazreti îshak (A.S.), gerekse Rafka, onları ya görüyor yahut işitiyorlardı.

Böylece üç gün daha geçti.

Nihayet bir sabah, herkes uykudayken, Hazreti îshak (A.S.) m evinden yürekleri hoplatıcı çığlıklar duyuldu.

Bunlar, acıya tahammül edemeyip, kendini bırakan Rafka'nın çığlıklarıydılar..

Çeyrek saat kadar sürmüşlerdi.

Halk fırlamıştı..

Ortalık karışmıştı..

Yüan çıkınca ilk önce Rafka'yı sokacaktı şüphesiz.. Bunu olmuş kabul edip ağıt söyleyenler ve dinleyenleri ağlatanlar bile vardı:

Ne *zavallı,*
Güçsüz yaratılmışım meğer!.
Gölgesine sığındığım ağaca
Canavar dolandı da Seyirci
kaldım.

Dallarda yaprak arama artık.. Hele
çiçek, meyve bekleme. Sıyrıldı kabuk
bile. Ağacın, çöle bırakılmış Bir
cesetten farkı yok.

Serap değil gördüğün.. Bir yığın
kemiktir. Onlar da
beyazlıklarından Olacaklar
yakında. Kararıp çürüyecekler.

Halbuki aynı anda, Rafka odasında, yatağındaydı. Baş ucunda Hazreti îshak (A.S.) dan gayrisi yoktu. Attığı çığlıklardan ürkenler kaçışmışlardı. Rafka, tekrar kendine gelince, kocasına gülümsedi. Hazreti îshak (A.S.) sevinip sordu: «Rahatladın mı ey Rafka?...»

«Evet.. Sanıyorum sevgili Allahımızm ilhamıdır. Bedenimdeki ikizler artık hayata çıkacaklar.»

«Şimdi mi?..»

«Belki az sonra..»

«Çok ıztırap çektin.. Tekrarlanmasından korkuyorum.»

«Korkma ey îshak!. İkizler uyuştular..»

Hazreti Îshak (A.S.), ailesi Rafka'nın çıldırdığını sandı.. Nereden bilecekti uyuştuklarını ve ne için uyuşmuşlardı?..

Rafka bunu da açıkladı:

«Şüphesiz yine hayırlı bir ilhamdır.. İkizlerimizin son kavgası, birbirlerinden önce hayata çıkmak iddialarından oldu... Uzun uzun münakaşa edip, dövüştüler.. Nihayet kaderlerine razı oldular..»

«Fakat annelerini üzmeleri!..»

«Bunda saklı sırrı bilemem..»

«Yani doğumunun pek rahat olacağını mı anlatmak istiyorsun?..»

«Buna bilhassa inan.. Ey Îshak, haydi git, şahitleri çağır. Bilhassa mınafık ve sapıklardan çok kişinin bulunmasını isterim.. İlerde dedikodu yapmaları muhtemeldir. Önleriz.»

Hazreti Îshak (A.S.) çıktı.

Rastladıklarım, şehrin ileri gelenlerini, çağırdı.

Lâkin kimse eve girmeye cesaret edemiyordu..

Hazreti Îshak (A.S.) eve elleri boş döndü.

Pek düşünceli ve mahzundu.

Rafka, kocasının halinden, olanları anladı.

Yataktan, çevik bir hareketle indi.

Diledi:

«Ben bir genç kız gibi sıhhatliyim.. Haydi sokağa çıkalım. Halk görsün.. Ürkekliği kaybolsun.»

Hazreti Îshak (A.S.), memnun kaldı.

Rafka'yı aldı.

Çıktılar. *p*

Onları görenler, hayretle bakışıyorlardı avlu duvarları gerisinden ve penceresinden.

Rafka rastladıklarına gülümsüyor ve el sallıyor yahut şöyle diyordu:

«Ey kardeşlerim!.. Görüyorsunuz ki dipdiriyim... Doğumuma pek az zaman kaldığı halde, gezebiliyorum.. Bunu sizi inandırmak için yaptım.. Belki sokakta yahut ötekinde müjdeleneceksiniz. Düşmanlara uymayın.. Her olayda Hazreti Allah'ın emri bulunduğunu hatırdan çıkarmayın..»

Rafka'nın cesur davranışı, mü'minlerdeki kuşkuyu gidermişti.. Hattâ bazı münafıklar ve sapıklar, çıkardıkları şayialardan nadim olmuşlardı.. Secdeye kapanıp hürmetlerini gösteriyorlardı.

Rafka, yarım saat kadar gezdi.

Nihayet haber verdi:

«Doğumum geldi.. Ne acı, ne sancım var. Evime dönüyorum.. Doğumumda çok şahit bulunması baş arzumdur.. Sevginizi isbat edin. Bırakın o yüan masalını, pek uzadı..»

Mü'minlerden hemen hemen hepsi, Rafka ve Hazreti l.ıhak (A.S.) m peşine düştüler..

Yüzleri gülüyordu.

Cesaretlenmişlerdi.

Rastladıkları sapıkları ve münafıkları yakalarından luiup çeviriyorlardı. «Doğumu görün.. Görün ki, ilerde yoni fitneler çıkarmayasınız..»

Direnenleri zorla sürüklüyorlardı.

Bunun pek faydası oldu.

Rafka doğum için odasına girince, çevresi her türlü eşraf kadınlarıyla dolmuştu.

Erkekler dişarda bekleşiyorlardı..

Ve Rafka birkaç dakika sonra kurtuldu.

Hazreti Allah (C.C.), sapık ye münafıklara bir kere daha ders vermişti.. Rafka'nm kısırlığını, içinde dert, ur, bilhassa yılan bulunduğunu yayanlar gözleriyle ikiz iki oğlanm doğuşunu görmüştüler.

Rafka'nm ilhamları da gerçekleşmişti.

Çünkü bu ikiz doğum asla, başka doğumlara benzememişji.

Rafka'nm anlattığı bedeninde ceryan eden hadiselerin "belirtisi hâlâ vardı.

Öndeki oğlan kıllıydı., sert vücutluydu.

Arkadaki oğlan tüysüzdü, yumuşaktı.

Elini Önden doğan ağabeysmm topuğuna uzatmış ve tutmuş bir halde hayata çıkmıştı.

Demek içerde en son yapılan kavgaya sebep doğmak önceliğini kazanmaktı.

İkizler: «Ben önden çıkacağım.. Hayır ben çıkacağım.» diye kapışmıştılar.. Annelerini rahatsız etmiştiler.

Müminler, bu ilâhi ders karşısında tekbir getirdiler.

Münafıklarla sapıklar şaşırmıştılar.

Lâkin yüzleri kızarmamıştı.

Bu duruma bir kulp takmaya çalışıyorlardı.

Tabiî şimdilik bulamıyorlardı.

Hazreti îshak (A.S.) pek sevinmişti.

Oğullarını aldı, dışarıda bekleşen erkeklere gitti.. Gösterdi..

Böylece kimsenin ilerde söz söylemesine, yalan uydurmasına, fırsat vermedi.

Bu heyecanlar ve göz yaşartıcı sahne bittikten sonra, müminler toparlandılar.

Bazıları Hazreti îshak (A.S.) a hatırlattılar:

«Ey sahibimiz!.. Oğullarına ne ad koyacaksın?...»

Hazreti îshak (A.S.) çok düşünmedi.

Oğullarına şöyle bir baktı ve isimlerini ilân etti:

«Büyüğünün adı El-ls (Îsu-Esav) dur.. Çünkü kıllıdır. Küçüğünün adı Yâ'kub'dür.. El-îs'in topuğunu tutarak hayata gelmiştir.»

Dinleyenler, isimleri beğendiler ve alkışlayarak, haklarında hayırlar dilediler.

Ancak bir kişi yüksek sesle şu temennide bulundu:

«Allahımdan dilerim ki, El-îs ile Ya'kub, her ikiz gibi sevişsinler.. Benzer doğmadıklarına ve annelerinin bedbindeyken çatıştıklarına göre, hayatları da hep kavgayla geçeceğe benziyor çünkü..»

Ortalığı derin bir sessizlik sardı.

Hazreti îshak (A.S.) da burulmuştu.

Oğullarının yüzlerine tekrar tekrar baktı.

Tatmin olamadı.

Ne yapabilir, ne diyebilirdi ki!..

Allah ne takdir buyurmuşsa o olacaktı.

Başını kaldırdı, Allah'a şükranlarını sundu.. Hamd .Ki.. Ve sessizce oğullarının et tırnak gibi kuzu sarması yaşamaları niyazmda bulundu.

Hazreti Allah (C.C.) bu dileği kabul buyuracak mıydı?..

Tabiî şimdilik sır herkese kapalıydı.

Yıllar onu parça parça gözlerin önüne sereceklerdi.

m

ÇÎLENIN HER TÜRLÜSÜ

Aradan kırk yıl geçmişti.

Şimdi Hicretten önce 1892 (M.Ö. 1270) yılı yaşanıyordu.

Geride bıraküan kırk yıl içinde pek çok şeyler olmuştu ve hâlâ devam ediyorlardı.

El-îs ile Ya'kub'un doğumundan kısa bir zaman sonra Hazreti ibrahim (A.S.) vefat etmişti.

(Bazı rivayetler, doğumun Hazreti İbrahim (A.S.) yurdunda olduğu merkezindedir.)

Hazreti Allah (C.C.), Hazreti İbrahim (A.S.)in vefatından sonra, oğulları Hazreti İsmail ile Hazreti İshak'ı peygamberlikle görevlendirmişti.

Birisi Hicaz'da, diğeri Filistin'de çalışıyorlardı.

Lâkin Hazreti İshak (A.S.) pek sıkıntılara düşmüştü. '

Çünkü, tahmin edildiği gibi, Kuzeydeki Eti İmparatorluğu önce Mezopötamyay'ya saldırmış ve bu ülkeyi zaptedip, kırallarını haraca bağlamıştı.

Peşinden Filistin'in hemen kuzeyindeki küçük kırallan ve kabileleri Hazreti İshak (A.S.) yurduna göndermişti.

Hazreti 'İbrahim (A.S.) devrinde, Filistindeki kabileler Mısır firavnlarına haraç veriyor, sulh içinde yaşıyorlardı.

Mısır, bilhassa kıtlıklarda onlar için can kurtarandı.

Kuzeyde bir şey yoktu.

Hazreti İshak (A.S.), ne kadar savaşa, kuzeydeki kıratlıkların saldırısına karşı tutunamamıştı..

Şam düşmüştü..

Hazreti İshak (A.S.), babası Hazreti İbrahim (A.S.)m yurduna çekilmişti.

Onun için, önemli olan toprak kaybı değildi.. Mü'min-lerin kayıbıydı.. Çünkü peygamberdi.. Saltanatla ilgisi yoktu.

Hazreti İshak (A.S.), baba yurdu olan Filistin'e gittiği yıl, yani 87 yaşındayken, büyük oğlu El-ls, Mekke'de bulunan amcası Hazreti İsmail (A.S.) m kızı Beşme ile evlenmişti.

Şimdi ondan oğulları ve kızları doğuyordu.

İlk doğan oğlu **(Bum)** du.

Sarı benizliydi.. Diğerleri de öyleydiler.

Halbuki El-ls esmer ve kıllıydı.

Bu sebeple lâkabı (Âdem) di.

Sekiz sene önce de, Hazreti İshak (A.S.) in Mekke'de peygamberlik yapan kardeşi Hazreti İsmail (A.S.) vefat etmişti.. Bu tarih Hicretten önce 1960 (M.Ö. 1338) yılına tesadüf ediyordu.

Hazreti İshak (A.S.), Kabe'yi hemen düşünmüş, oraya hiç değilse şimdilik büyük oğlu El-ls'i göndermeyi istemişti. Lâkin komşu hükümdarlardan, Gerar kiralı **Abı-**melek yurduna, Etiler'in teşvikiyle kuzeydeki kırallar saldırınca, anlaşmaya uyarak, Abimelek'e yardıma koşmuş ve saldıranları püskürtmüştü.

Aklı hep Mekke'deydi Hazreti İshak (A.S.) m ve gönlü Kabe'ye doğrv çırpınıp duruyordu.

Nihayet, Hazreti Allah (C.C.) m, hiç bir ümmeti

peygambersiz bırakmadığını hatırlayarak, Mekke'ye de birisini görevlendireceğini hesaplayarak, rahatlamıştı.

Evet, bu ve benzeri maceralar birbirini kovalayarak, nihayet Hazreti îshak (A.S.) yüz yaşına basmıştı.

Tabiî ikiz oğulları El-îs ile Hazreti Ya'kub (A.S.) da aynı tarihte kırk yaşlarındaydılar.

Bilinmez nedendir, son yıllarda Hazreti Ishak (A.S.) in gözleri zayıflamış, nihayet iyice görmez olmuştu.

Buna rağmen peygamberlik vazifesine devam ediyordu.

Kısacası çilelerin her türlüsünü çekmişti ve çekeceğe benziyordu.

Hazreti îshak (A.S.) m diğer bir üzüntüsü daha vardı.

Bu, üzüntü şahsını ve ailesi Rafka'yı ilgilendiriyordu.

îkiz oğulları El-ls ile Yakup asla geçinemiyorlardı.

Sanki kardeş, yahut bilhassa ikiz değildiler.. Tamamen zıt iki anne-babanın evlatlarıydılar. -

Bu ikiz kardeşler bedence benzer değildiler..

El-Is'in kıllı ve esmerliğine karşılık, Yaküb (A.S.) beyaz ve tüysüzdü.

El-îs, ataktı.. Kavgacıydı.. Katı kalbliydi.

Bu yüzden avcılığı kendisine geçim vasıtası olarak seçmişti.. Ayrıca, babasının şu anda sağ kolu mesabesin-deydi.. Bütün savaşlara katılıyordu.. Babasını annesinden çok seviyordu.

Hazreti îshak (A.S.) da, pek haklı olarak, ilerisi için El-îs'e güveniyor, Hazreti Allah (C.C.) m onu ümmete peygamber yapacağını umuyordu.. Arzusu bu yoldaydı.. El-îs'i, Yakub (A.S.) dan daha çok seviyordu.. Meyli onaydı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ise, yumuşak başlıydı.

Mahzun bir hali vardı.

Görenlere daima hürmet telkin ediyordu. Sözleri bilgiye dayanırdı.. Asla kızmazdı.. Yanılmazdı. Basiretliydi.. Akıllıydı.

> Kuvvetlerin ve basiretlerin sahibi olan kullanınız tbrahimi, tshakı, Ya'kubu da an.
>
> (Sâd: 45)

Hazreti Ya'kub (A.S.) ağabeyi (El-îs) in ahlâkına karşılık, karıncayı incitmez yaratılıştaydı.. Çobanlığı meslek edinmişti.

Evin işlerinde annesi Rafka'ya yardımda bulunur, davarı otlatır ve sulardı.

Annesi Rafka da Hazreti Ya'kub (A.S.) ı, El-îs'den fazla severdi.. Hazreti Ya'kub (A.S.) da annesine gönül vermişti.

O kadar ki gözlerinden kıskanırdı.

îşte iki kardeş arasındaki ahlak farkı ve anne baba Mevgisinin ayrılığı, onları uyuşturmuyordu.

Bilhassa El-îs, annesinin Ya'kub'a meylini çekemiyor ve sık sık hadiseler çıkarıyordu.

Bu yüzden yıllarca önce, Ya'kub'u kovalamış, ölümle tehdit ederek kaçırmıştı bir zaman için ve Ya'kub, babası Hazreti îshak (A.S.), Kenaniline gidince ancak dönmüştü.

Bütün bunlara rağmen, El-îs'in Hazreti Ya'kub (A.S.) a kızgınlığı çabuk geçiyordu.

Onu darıltıp uzaklaştırdıktan sonra pişman oluyor, yolunu gözlüyordu.. Af diüyordu.

s

Bu olaylar sebebiyle, Hazreti Ya'kub (A.S.), henüz evlenmeye bile fırsat bulamamıştı.

Halkın arasında, El-îs ile Hazreti Ya'kub (A.S.) un tutumları dolayısıyla, bazı rivayetler de vardı.. Anlatılır dururdu.

Bilindiği gibi, daha onlar ana bedenindeyken, dövüş-müştüler.

Halk şöyle derdi:

«El-îs'le Ya'kub, annelerinin bedeninde doğacaklarına yakm dövüştüler.. Çünkü yeryüzüne önce çıkıp büyük olmak istiyorlardı. En çok gözü kararan El-îs'di. Nihayet kendisi önce dünyaya gelmezse anneleri Rafka'yı öldüreceğini söyledi Hazreti Ya'kub'a. Hazreti Ya'kub (A.S.) henüz anne bedeninde bulunduğu halde, annesini seviyordu.. Onun ölümüne razı olmadı.. Doğum önceliğini El-Is'e bıraktı.. El-îs evvela doğdu.. Kendisi de El-îs'in topuğuna tutunmuş bir halde dünyaya geldi.»

Bazan Hazreti Ishak (A.S.) ile ailesi Rafka yalnız kalırlar ve konuşurlardı.

Rafka gizlemezdi. Hazreti Ishak (A.S.) sorunca:

«Evet, Ya'kub'u El-Is'den daha çok seviyorum.» derdi.

Hazreti Ishak (A.S.) bile bile, Rafka'ya takılırdı:

«Bu sevginin sebebi Ya'kub'un senin yanından ayrılmaması ve hizmetlerini görmesiyse, bunu köleler de yaparlar. Halbuki El-Is hem büyüktür, hem savaşçıdır., ilerde ümmeti derleyip toplayacağı kanaatindeyim.»

Rafka üzülür, itiraz ederdi:

«Sen Yakub'un duruşuna ve tutumuna aldanma.. Hüzün timsali oluşu Allah vergisidir.. Bana sevgisi de daha doğadan önce başlamıştır.. Doğum önceliğini El-Is'e b[1]-rakarak hayatımı kurtarmıştır.. El-îs'in ataklığı faydadan çok zarar verir.. Sen daima Ya'kub'u benimse..»

Bir atasözü de okurdu Rafka:

Yeşermekte olan tarlaya Tatlı tatlı
çiselemekte yarışan Rahmet bulutları
O tarlaya ancak bereket verir.

Dağlardan boşanan
Sele aldanma!..
Hele hiç sevinme..
Gelip geçtikten sonra dövünürsün.

Göreceğin yeşillik değildir artık.
Tarla taşla toprakla, Molozla
dolmuştur.. Filizler can vermiştir.

Fakat, Rafka'nm ilhamları Hazreti Ishak (A.S.) ı uyaramazlardı.. Gönlünü El-Is'den Hazreti Ya'kub (A.S.)a çelemezlerdi.

Hazreti Ishak (A.S.) yüz yaşında ve gözleri görmezken, yine El-Is ile Hazreti Ya'kub (A.S.) darılmışlar ve Ya'kub annesinin ikâzıyla, kaçmıştı..

Henüz yeni dönmüştü.

Dönüşüne de El-îs'in teminat vermesi sebep olmuştu.

Daha Ya'kub tekrar gider gitmez pişman olmuş ve annesine koşmuştu:

«Ey güzel annem!..» demişti.. «Ya'kub kardeşim ner-deyse haber sal dönsün.. Onsuz yapamıyorum.»

«Fakat buradayken daima ölümle tahdit ediyorsun.»

«Sen bana bakma..»

«Bakma olur mu?.. Ya, ansızın elinden bir kaza çıkarsa?... Çünkü birdenbire gözlerin kararıyor. Ne yaptığını bilemiyorsun..»

«Sebep sensin ey annem!. Onu benden çok sevmene

tahammül edemiyorum.. Fakat bundan sonra irademe hâkim olacağım.. Ya'kub ile uğraşacağıma, sana kendimi nasıl sevdireceğimi düşünüp, o yolda hareket edeceğim.»

«Unutma ki iki kardeşin geçimsizlikleri müminleri üzüyor, düşmanları sevindiriyor.. Babanız Allah'ına kavuşunca, tutumunuzdan ancak sapıklar faydalanacaktır.. Şimdiden dedikodular almış yürümüş.»

«Aldırma onlara ey annem..»

«Nasıl aldırmam?.. Küçükken bastırılmazsa, büyüyünce başa çıkılmaz..»

Rafka El-Ise' şu ata sözünü hatırlatmıştı:

Bir küt kolayca Koparabilirsin..
Belki ikiyi, üçü de.. Lâkin onlar
çoğalıp, Birbirlerine dolanınca,
Bilek kalınlığında sarılınca
Koparmak ne mümkündür!..

Harmanda tutuşan
Tek saman çöpü
Seni kaldırmasın:..
Ona hemen koş
Ve tabanınla ez..
Yoksa sıçrayacak kıvılcımlar
Harmana atlarlarsa
Bir yıllık emeğini yerler.

Elindeki silâha güvenme..
Sürekli değildir yardımı. Fakat
bir silâh var ki Son nefese kadar

Çarpışır durur..
Dildir o korkunç ejderha..
Sakınmasını bil.

El-îs, bütün bunları anlar görünmüştü.

Ve verdiği söz üzerine Hazreti Ya'kub (A.S.) dönmüştü yine baba ocağına.

Dönüşünden Hazreti Ishak (A.S.) da memnun kalmıştı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ı çağırmış, öğüt vermişti.

Ayrıca şunu da vasiyet etmişti:

«Ey oğlum Ya'kub!.. Ağabeyin El-îs çabuk evlendi.. Bu yüzden, avare hayatı son buldu.. Arzumu da kırmadı, amcan ismail (A.S.) m kızıyla evlendi.. Sen ne olacaksın?.. Artık evlenmeni düşünmen gerekmez mi?...»

«Allahım bakalım ne zaman kısmet edecek?...»

«Şüphesiz.. Fakat eğer evlenmem gerçekleşirse, sa~ km buranın kızlarından alma.. Hallerini görüyorsun.. Dayın Leban'm yurdu en münasiptir.. Yani anne soyu tarafın.. Şüphesiz o soy, benim de soyumdur..»

«Olur ey Peygamber babam..»

Aradan iki hafta kadar bir zaman henüz geçmişti.

Bir sabah Hazreti Ishak (A.S.) erkenden uyanmış, avluya çıkıp, hasır üzerine oturmuştu.

Mevsim sonbahardı.

Bağlar bozuluyordu.

Komşu bahçelerin birisinde meyva devşiren iki adam aynı şarkıyı söylüyorlardı:

Hayat bir vadidir..
Sisli bir vadi.
Her doğan ona itilir.
Ne zaman tökezleyeceğini,
Düşüp toprağa döneceğini
Bilmeden,
Ancak gün gün,
Adım adım ilerler.
Bir nefes sonrasım
Görmek yasaklanmıştır kendisine.

Yolu boyunca
Bir şeyler geçirir eline..
Heveslenir,
Sevinerek başkalarını arar.
Bizim şu ağacın meyvalarınt
Yoluşumuzda da
Aynı oyun var.
Sepetleri hırsla dolduruyoruz ama,
Asıl mal sahibini düşünmüyoruz.

Hazreti îshak (A.S.) şarkıyla hoş oldu.

Kendi-kendine: «Bir nefes sonrasını görememek...» diye söylendi.. «Ne kadar doğru!.. O halde?...»

Bunun cevabını vermeye hazırlanırken, ayak sesi duydu., sonra başkasını.

Göremediği halde, tanıdı ve yüzü aydınlandı.

İlgilendi :

«Sanırım sensin ey El-îs.»

Cevabını aldı:

«Evet, ey peygamber babam..»

«Peşindeki de Rum değil mi?...»

«Doğrudur.. Yaşı on iki oldu.. Ava alıştıracağım.»

«Güzel...»

«Bir emrin var mı ey sevgili babam?...»

Hazreti Ishak (A.S.), oğlunun bu sorusuna karşılık, içinde önüne geçilmez bir arzu uyandı.. Canı av eti istedi.

Bunu diledi:

«Ey hakikatli oğlum El-îs!.. Görüyorsun ki kocadım. Ecelin geliş anı bilinmez.. Bana bir geyik avla.. Kızart ve sevdiğim tarafını getir, yiyeyim.. Sonra, babamın bana yaptığı duayı, ben de sana yapayım..»

El-îs pek sevindi.

«Başüstüne..» diyerek uzaklaştı.

Oğlu Rum, peşinden koşuyordu..

Öğrenmek de istiyordu..

«Ey babam!. Dedemin sözlerinden pek sevindin..»

«Nasıl sevinmem ey Rum!.. Babam bana öyle bir dua edecek ki, çok büyük bir şeref kazanacağım.. Yani peygamber olacağım. Çünkü Hazreti îbrahim (A.S.), babama o duayı yapmıştı.. Peygamberi, Hazreti Allah (C.C.) hiç kırar mı?.. Sanırım yakında bir geyik görürüz. Hemen avlar, kızartırız. En güzel yerini babamıza takdim eder, hayırlı duasını alırız..»

Halbuki El-îs bilmiyordu ki, Hazreti Allah (C.C), menfaat karşılığı yapılan iyilik ve hürmetleri istemez.. Helki de biliyordu da heyecanlanmıştı, düşünmüyordu..

Yoksa babasma şöyle bir cevap verirdi:

«Ey peygamber babam!. Sen dile.. Her şey Hazreti Allah (C.C.) m emri ve izniyle olur.. Eğer O buyurursa hrn vasıtalık yaparım, hakikaten bir geyiğe raslayarak avlarım.. O şerefü dua bir av eti ile nasıl kıyaslanabilir!.. İhtimal beni imtihan ediyorsun yahut emir aldın.»

Her neyse, olan olmuştu.

Durumun nasıl aydınlanacağı, ancak Hazreti Allah (C.C.) in bilgisindeydi.

Nitekim, o bilgi ve emir çerçevesinde değişmeye başladı.

Hazreti îshak (A.S.) in ailesi Rafka, kocasının oğlu El-îs'e söylediklerini sofadan işitmişti.

O da Hazreti İbrahim (A.S.) in Hazreti îshak (A.S.)a yaptığı duamn ne olduğundan haberliydi.

Annelik kalbi daha çok, Hazreti Ya'kub'a meyilli bulunduğundan, bir ilhamla belki Ya'kub'un peygamber olmasını istiyordu.

Telâşlandı. İçeriye çekildi..

Hazreti Ya'kub (A.S.) ı araştırdı. Hazreti Ya'kub (A.S.) odasındaydı.. Uyanmış, yıkanmış, ibadetini yapıyordu.. Rafka eşikte beklemek zorunda kaldı.. Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) m ibadetinde kendisinden geçtiğini, uzun uzun, elinden geldiği kadar, Allahma kulluk yaptığını bilirdi.

Şimdi de uzatırsa, belki fırsatı kaçıracaktı. Lâkin Rafka'nın yapacak bir şeyi yoktu beklemekten başka.

Oğlunu sabırsızlıkla eşikte izlerken, gururlanıyor ve içleniyordu da.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ne kadar yürekten Allah'ına ibadet ediyordu öyle!..

Esasen yüreği kadar beyaz olan yüzü büsbütün aydınlanmıştı.. Hüzün nurları uçuşup duruyorlardı gölgeler halinde.

Gecikmedi, gözlerinden inci inci yaşlar dökülmeye başladüar..

Rafka ürperdi: «Hep böyle yapar. Kimbilir kendisini

ne kadar günahkâr sanıyor!.. Ağlaya ağlaya affedilmesini yalvarıyor.. Halbuki bence doğusundaki temizliktedir.. Hiç kirlenmedi..» diye düşündü.

Hazreti Ya'kub (A.S.), ancak çeyrek saat sonra, ibadetini bitirdi..

Doğrulup döndü ve annesini gördü.

Özür diledi:

«Ey güzel, afif annem!.. Seni pek beklettim yine... Sakın bana darılma!.. Bilmem neden, İbadetime başlayınca, sevgili Allahımı pek yakınımda buluyorum.. Yaşamaya doyamıyorum.. Ona aşkım hudutsuzdur.. Acaba günahkâr mıyım?.. Beni çağırdığı zaman ebedî hayatım cennetinde mi geçecek, yoksa...»

Rafka, daha fazla dayanamadı.. Hazreti Ya'kub (A.S.) m sözünü kesti:

«Bunları nasıl düşünebiliyorsun?.. Sen, henüz melek temizliğindesin..»

«Ah bir inanabilsem!...»

«Yetmez mi ey Ya'kub?...»

Hazreti Ya'kub (A.S.), annesinin bu sözlerini başka mânaya aldı..

özür dileme/ye devam etti:

«Ey nereme sığdıracağımı bilemediğim annem!.. Sen hiç düşünme.. Ben şimdi koşar, davarları sularım.. Sağarım.. Avluyu süpürürüm.. Daha ne dilersen yapar, işlerini kolaylaştırırım.. Ne kadar elime çabuk olduğumu görmüşsündür..»

Bir ilhamda da bulundu:

Ne zalim yürektir ki
O yürek,
Anne-evlat sevgisini yaşamaz.
Aralarına girer,
Hoyratça ayırır onlar.*

Pazarlarda satılan esirler gibi,
Anneyi, çok altın verene Teslim eder,
Evladı boynu bükük bırakır.. Kan
ağlatır hayatı boyunca.

Rafka'nm kalbi ağzına geldi.. «Sus, ey Ya'kub!..» dedi. «AUahımdan dilerim ki sana yanlışlıkla böyle bir kaza yaptırmasın.. Yahut, sen boş bir anında şaşırma.»

«înşaallah ey annem!..»

«Şimdi beni iyi dinle ey oğlum!.. Günlük işleri ben yaparım.. Sen ağıla koş, iki oğlak seç ve kes.. Bana getir. Onları babanın sevdiği gibi kızartacağım..»

«Bu niçindir ey güzel annem?...»

Rafka, kırları gösterdi:

«Bak, ağabeyin El-Is ile oğlu Rum, koşarak gidiyorlar.»

«Evet, gördüm..»

«Baban, El-Is'den av eti istedi.. Sen ondan önce davranmalısın..»

«Niçin?...»

«Çünkü baban av etini yediği zaman, oğluna, babası Hazreti ibrahim (A.S.) m ettiği en hayırlı duayı edecek.. Halbuki bu dua senin hakkındır..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yumuşak başlıydı.

Annesini kıramadı: «Hazreti Allah ne emrederse öyle olacak..» dedi. «Biz yahut ağabeyim El-Is, ne kadar çırpınsak nafiledir.. Peki, ey annem, emrine uyup dilediğini yapacağım.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) ağıla indi.

En körpe ve eti lezzetli olacak iki oğlak seçip kesti.

Yüzdü ve annesine getirdi.

Rafka sordu:

«Derilerini ne yaptın?...»

«Dalda asılılar..»

«Onları güzelce yıka ve kurut..»

«Peki..»

Rafka, oğlakları kızarttı.. Tepsiye koydu. Oğlu El-Is'in evi bitişikteydi.. Oraya geçti.. Ailesi Besme'ye görünmeden, El-Is'in yeni elbiselerinden birisini alî}* geldi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) tandır başındaydı..

Oğlak derilerini getirmişti.. Annesi ona emir verdi: «Acele soyun ey Ya'kub.. Şunları giy.»

«Ama onlar El-Is'indir..» «Giyeceksin..»

«Ey annem, birşeyler düşünüyorsun ve bana yaptırıyorsun,. Ve ben itaat etmek zorundayım.. Fal£at*günâhı ne olacak?..»

«Benimdir.. Esasen yaptığım öyle değildir.. Hakkı almak için bir gayrettir..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) ne diyebilirdi, uydu annesine. Ağabeysi El-Is'in elbisesini giydi. Annesi, acele, oğlak derilerini kesip biçimledi.. Hazreti Ya'kub (A.S.) m ellerine, boynuna, açıkta neresi varsa, oraya güzelce sardı.. Baktı, yokladı.. Sevindi:

«Şimdi tam El-Is'e benzedin.. Al tepsiyi ve babana götür.. Kendini El-Is diye takdim et. Ev etini getirdiğini HÖyle.. O, görmediği için, seni eliyle yoklayacaktır.. Kıllı olduğunu his edince inanacaktır ve duayı yapacaktır.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) naçar kaldı.. Babasma gitti.

Fakat şöyle konuştu:

«Ey peygamber babam!.. Sana kebap getirdim.» Hazreti Ishak (A.S.İ düşündü:

_ *Si*— .Ha. Ya'kub — i»

«Ben keljabı M-îs'den istemiştim.. Halbuki getiren Ya'kubdur.. Ses onun sesi.»

Emir verdi:

«Yanıma iyice yaklaş ey oğlum..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) sokuldu ve diz çöktü.

Hazreti îshak (A.S.) oğlunu kokladı.

Yine kendi kendine söylendi:

«Kokusu da Ya'kubun kokusu..»

Elbisesini yokladı:

«Elbise El-is'in..»

Ellerini Hazreti Ya'kub'un boynuna ve ellerinde gezdirdi:

«Fakat bedeni kıllı.. El-îs gibi.»

Rafka açıkta duruyordu..

Hazırladığı oyunun bozulmak üzere olduğunu anlayınca, Hazreti İshak (A.S.) ı uyardı:

«Ey îshak!.. Kebap soğuyacak.. Bu derece inceleme niçindir?. Av etini El-îs'ten istemedin mi?» ÎŞte getirdi.. Hemen ye.»

Hazreti îshak (A.S.), yemeği yedi.

Söz verdiği duayı yaptı:

«AllahımL Bu oğlum ve soyuna peygamberlik ile hükümdarlık ihsan buyur., ömrü uzun, soyu kalabalık olsun.. Cümlesini bereketlendir..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) a da şöyle ilhamda bulunduı

Bak, oğlumun kokusu, Attafom
mübarek kırlarının Kokusu
gibidir.

Ey oğlum!.
Allah sana göklerin iğinden,
Yerin semizliğinden,
Buğdayın ve şerbetin çokluğundan versin.

Kamvler sana uysunlar Vahdaniyete
çağırırken onları.. Milletler baş
eğsinler. Kardeşlerine sahip ol..
Annenin oğulları itaat etsinler.

Sana kötülük edenler kötülük, İyilik
edenler iyilik bulsunlar.. Tuttuğunu
koparasm.. Hedefine rüzgâr gibi
ulaşastn.

Hazreti Ya'kub (A.S.), babasının elini öpüp ayrılırken kıpkırmızıydı..

Annesiyle dönerken, konuşmadan edemedi:

«Ey annem, biz iyi bir şey yapmadık..»

«Üzülme ey Ya'kub!.. Allahm cezasını ben kabulleniyorum.. Önce de söyledim, annelik kalbim senin hakkın üzerinde çırpındığından bu oyuna baş vurdum..»

«Oyun değil, hile ey annem!..»

«Mecburdum..»

«Allahımdan bütün dileğim, günahımızı affetmesidir.»

«Ey oğlum, unutma ki, biz aracıyız.. O ilhamladı ve yaptırdı..»

«Hayır, böylesi için değil.. Çizdiği kader yolunun kavşağında, çeşitli istikametler vardı.. Yani başka kaderler, biz seçecektik onlardan birisini..»

Rafka, Ya'kub (A.S.) m pek üzüldüğünü görüyor, fakat unutacağını umarak, üzerinde durmuyordu.

Eve dönünce, çabucak Ya'kub (A.S.) ı soydu ve elbiseleri götürüp yerine bıraktı.

Hazreti Ya'kub (A.S.), bu esnada evdeki işleri görmüş, sürüyü önüne katarak kıra açılmıştı..

Tesellisi şu düşüncesinde toplanıyordu:

«Ben **kefeabı El-îs'den** istemiştim.. **Halbuki** getiren Ya'kubdur.. Ses onun sesi.»

Emir verdi:

«Yanıma iyice yaklaş ey oğlum..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) sokuldu ve diz çöktü.

Hazreti Ishak (A.S.) oğlunu kokladı.

Yine kendi kendine söylendi:

«Kokusu da Ya'kubun kokusu..»

Elbisesini yokladı:

«Elbise El-is'in..»

Ellerini Hazreti Ya'kub'un boynuna ve ellerinde gezdirdi:

«Fakat bedeni kıllı.. El-îs gibi.»

Rafka açıkta duruyordu..

Hazırladığı oyunun bozulmak üzere olduğunu anlayınca, Hazreti Ishak (A.S.) ı uyardı:

«Ey Ishak!.. Kebap soğuyacak.. Bu derece inceleme niçindir?. Av etini El-îs'ten istemedin mi?.. îşte getirdi.. Hemen ye.»

Hazreti îshak (A.S.), yemeği yedi.

Söz verdiği duayı yaptı:

«Allahım!.. Bu oğlum ve soyuna peygamberlik ile hükümdarlık ihsan buyur., ömrü uzun, soyu kalabalık olsun.. Cümlesini bereketlendir..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) a da şöyle ilhamda bulunduı

Bak, oğlumun kokusu, Allahtn
mübarek kırlarının Kokusu
gibidir.

Ey oğlum!.
Allah sana göklerin çiğinden,
Yerin semizliğinden,
Buğdayın ve şerbetin çokluğundan versin.

Kamvler sana uysunlar Vahdaniyete
çağırırken onları.. MiMetler baş
eğsinler. Kardeşlerine sahip ol..
Annenin oğüUart itaat etsinler.

Sana kötülük edenler kötülük, lyük
edenler iyilik bulsunlar.. Tuttuğunu
koparasm.. Hedefine rüzgâr gibi
ülaşasın.

Hazreti Ya'kub (A.S.), babasının elini öpüp ayrılırken kıpkırmızıydı..

Annesiyle dönerken, konuşmadan edemedi:

«Ey annem, biz iyi bir şey yapmadık^»

«Üzülme ey Ya'kub!.. Allahm cezasını ben kabulleniyorum.. Önce de söyledim, annelik kalbim senin hakkın üzerinde çırpındığından bu oyuna baş vurdum..»

«Oyun değil, hile ey annem!..»

«Mecburdum..»

«Allahımdan bütün dileğim, günahımızı affetmesidir.»

«Ey oğlum, unutma ki, biz aracıyız.. O ilhamladı ve yaptırdı..»

«Hayır, böylesi için değil.. Çizdiği kader yolunun kavşağında, çeşitli istikametler vardı.. Yani başka kaderler, biz seçecektik onlardan birisini..»

Rafka, Ya'kub (A.S.) m pek üzüldüğünü görüyor, fakat unutacağını umarak, üzerinde durmuyordu.

Eve dönünce, çabucak Ya'kub (A.S.) ı soydu ve elbiseleri götürüp yerine bıraktı.

Hazreti Ya'kub (A.S.), bu esnada evdeki işleri görmüş, sürüyü önüne katarak kıra açılmıştı..

Tesellisi şu düşüncesinde toplanıyordu:

«Babam bir peygamberdir.. Gözleri görmese de beni tanıdı.. Bilerek, duasını yaptı.. Esasen ben El-îs olduğumu söylemedim.»

Öğleye doğru El-ls ile oğlu Rum avdan döndüler.

Bir geyik vurmuşlardı.

El-ts acele yüzüp pişirdi geyiği, en güzel yerini seçip babasının yanma koştu.

Buyur etti:

«Ey peygamber babam!.. Arzunu yaptım., işte dilediğin av eti Önünde duruyor.»

Hazreti Ishak (A.S.) şaşırdı.

işittiklerinde yanlış yoktu..

Ses El-Is'in sesiydi.. Av eti de kokuyordu.

Yedi ondan da..

Fakat şöyle konuştu:

«Ey oğlum El-ts!.. Senden atik davranan oldu.. Bana av eti getirdi.. Yedim ve dua ettim..»

El-ls kızdı.

Anlamıştı bunu annesiyle kardeşi Ya'kub'un elele vererek yaptıklarını..

Fakat kendini tuttu.

Sordu:

«O halde bana dua yok mu ey babam?...»

Hazreti Ishak (A.S.) cevap verdi:

«Üzülme ey oğlum!.. Senin için bir duam daha var.»

Bu duayı dai yaptı:

«Ey Allahım!.. Oğlum El-Is'in kuvvetini artır.. Kendisine sıhhat ve malına bereket ihsan eyle.. Sözü, emri üstün olsun. Soyu toprak taneleri gibi çok olsun.. Milletler, neslinden başkasını hükümdar seçmesinler..»

Ayrıca El-Is'e ilhamda da bulundu:

Evin, yerin semizliğinden, Göklerin de
çiğinden olacak. Küıcınla yaşayacaksın..
Kardeşinin hükmünde bulunacaksın.

Gün gelecek serbest olacaksın..
Gezip dolaşacaksın. Kardeşinin
hükmünden Sıyrılıp ayrılacaksın..

El-ls, babasından ikinci duayı alıp çekilince, zor ya-tiştı. Oğlu Rum ilgilendi:

«Ey babam!.. Niçin üzgünsün.. Dedem sana da pek güzel dualarda bulundu..»

El-ls dudak büktü:

«Neye yarar!., isterse yeryüzünün bütün hüküm-darlığı bana ve soyuma verilsin.. Allanın lutfu, baş şerefli vazifesi peygamberlik yanında, dağla kum tanesi gibidir..»

IV

GURBETTEN GURBETE

Daha o gün akşama doğru, Hazreti Ishak (A.S.), ailesi Rafka'ya sitemde bulundu:

«Ey Rafka, niçin böyle davrandın?..»

«Hissime kapıldım, beni affet.. Ya'kub'u her bakımdan El'Isten üstün gördüğüm için böyle yaptım..»

«Bunu daima söylerdin.. Demek sence Ya'kub ve soyu peygamberliğe, El-Is ile soyu hükümdarlığa lâyıktır!.»

«Evet ey peygamberim..»

«Arzun oldu.. Lâkin dua benden, kabul etmek Allah-dandır.»

«Şüphesiz..»

«Beni artık bir endişe aldı..»

«Nedir?...»

«El-îs pek asabidir.. Korkarım ki Ya'kub'a bir fenalık yapar.. Ya'kub yine kaçar..»

«El-îs gelgeç huyludur.. Ya'kub'a sık sık parlar, fakat çabuk pişman olur.. Sen üzülme, ben El-îs'i yola getiririm.. Artık Ya'kub kaçmaz..»

«Hiç sanmıyorum ey Rafka.. Hattâ.. Ya'kub'un hayatından bile endişedeyim..»

«Çok ileri gitmedin mi ey îshak?...»

«Bilmem artık..»

Rafka Hazreti îshak (A.S.) ı neşelendirmek, olanları unutturmak için bir şarkı söyledi:

Her gül dalına
Uzandıkça, Eline
diken Batar
sanma..

Dilersen
Beğendiğin dala Uzanır
Demetlersin doyasıya.

Avucundaki kızıllık Kan
değildir..' Al penbe
Çiçeklerin gölgesidir.

Islaklıklar,
Dökülen şebnemlerdir..
Yahud dikenlerin
Gözyaşları!..

Hazreti îshak (A.S.), Rafka'ya susmasını işaret etti, «înşaallah öyle olur..» dedi ve başını doğu tarafına çevirdi.

Niçin o tarafa bakıyordu?..

Doğuda ne vardı?...

Nihayet, Nemrudlar ülkesi Mezopotamya vardı ki, orasını Anadolu'daki Eti imparatorluğu haraca bağla-
.ıuıştı.

Bakacaksa Kabe'ye doğru bakmalıydı.

Rafka, Hazreti Ishak (A.S.) in görmez olduğunu düşünerek bunu hatırlattı.

Hazreti Ishak (A.S.) in cevabı büsbütün Rafka'yı şaşırttı:

«Kabe'nin ne tarafta olduğunu biliyorum ve daima hürmetimle hasretim o yanadır.. Şimdi başka bir ilhamdayım..»

«Nedir o?..»

Hazreti îshak (A.S.) ilhamını sözle değil, sanki mersiye okurcasına, dile getirdi:

Kalbime bir pençe uzandı..
Kimin pençesidir Diye sorma..
Gurbet sızıyor
Tırnaklarından kan kan..

Evet, o pençe Kavradı
kalbimi.. Çekiyor doğuya
doğru.. Koparmıyor,
Sadece uzuyor kalbim Bir
sünger gibi.

Sevgim çırpınıyor peşinden..
Kurtarmak ne mümkün!.. Ancak
gölgeliyor.. Sonbaharda bir buluttur
o.. Çiseliyor üzerine zaman zaman.

Rafka, ağlıyordu. Anlayacağını anlamıştı.. Yaptığına bin kere pişmandı.

Özür diledi:

«Ey îshak, beni affet.. Dilersen, dualarını geri al. Sen bir peygambersin.. Sevgili Allahımız kırmaz.. Doğrudur, bir günâh işledim, lanete hak kazandım. Kurtulmak istiyorum.»

«Artık çok geç.. Evet, bir peygamberim ama, aynı zamanda kulum.. Hiçbirinizden farkım yok.. Şahsî işlerimde, Allahımız beni kimseden ayırmaz, hattâ imtihan eder.»

«Benim için de duada bulun.. Çünkü cezalanacağımı anlıyorum..»

«Hepimiz cezalanacağız..»

«Allahım niçin biz kadınları böyle yaratmış?.. Aklımızdan çok, hissimizle hareket ederiz..»

«Erkekleri tamamlıyorsunuz..»

«Demek dua etmeyeceksin ey îshak?...»

«Seni unuttuğum var mı sanıyorsun ibadetlerimde?.»

Rafka, kocasının sözleriyle biraz olsun ferahladı.

Lâkin bu pek kısa sürdü..

Öyle içi daraldı ki, evde duramadı.. Kıra açıldı.

Oğlu Ya'kub'a bakındı.

Akşam pek yaklaşmıştı..

Çobanlar dönüyorlardı..

Güneş, dağlara sırt vermişti..

Kuşlardan böceklere kadar, bütün hayvanlarda bir acelecilik vardı.. Geceye hazırlanıyorlardı..

Bunlardan tek istisna Hazreti Ya'kub (A.S.) di..

Onun sürürsü hâlâ yayılıyordu..

Kendisi de bir kayaya sırt vermiş, babası gibi doğuya bakıyordu..

Rafka, elini kalbine bastırarak,, ona doğru koştu..

Yaklaştıkça, başka şeyler görür gibiydi. Gözlerini uğuştursa da aymayla karşılaşıyordu.. Kendi kendine sormadan edemedi:

Nedendir o siyah kayanın
Silalanıp titremesi?.
Ona sırt veren hayır
İnsan değü..
Gözyaşları sızıyor çatlaklardan.

öyle gözyaşları ki,
Derlenip biriktikçe,
Ak bir bulut şekilleniyor..
Kanatlanıp uçmaya hazırlanıyor.
Kime yağacak tekrar rahmet rahmet?.

Uufuklar pek açıldı..
*Nefesler peşpeşe dizildiler^*
Zaman kervanları her tarafa
Dağılıp kayboldular..
Hangisindedir sevgimi yüklenen gurbet?.

Hazreti Ya'kub (A.S.) annesinin koşarak geldiğini görünce, yaslandığı kayadan kalktı.. Ona doğru ilerledi. Buluştular..

Rafka, Hazreti Ya'kub (A.S.) m önce gözlerine baktı. Sonra kucaklayıp kokladı.. Bağrına bastırdı. Hıçkırıyordu..

«Gitme.. Gitme!..» diyordu.. «Gidersen, hep böyle olacağım, eriyeceğim..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) annesinden açıldı. Sordu hayretle:

«Ben bir yere gitmiyorum ki.. Bunu da nereden cilt ardın?..»

«Saklama ey Ya'kub!.. Belki bedenin hurdadır ama, için başka yerdedir..»

«Yanılıyorsun..»

«O halde bu dalgınlığın niçin?.. Bak, hangi çoban kaldı ortalıkda?.. Akşamın geldiğinden bile habersizsin.. Öylesine topraktan koptun..»

«.....»

«Bir su olsa da eğilip baksan!.. Akşamın verdiği hüzünden bin misli yüzünde, gözlerinde geziniyor.. Gö»eni ağlamaklı ediyor..»

«.....»

«Yuvalarına dönen güvercin sürüleri bile bu kadarını yüklenmezler..»

Hazreti Ya'kub (A.S.), annesinin saçlarını okşadı.

Düşündüğünü açıkladı:

«Ey güzel annem!.. Çırpınışının sebebinden haberliyim.»

«Nedir?...»

«Az önce yaptıklarına pişmansın.. Allahumn gazabından ve lanetine uğramaktan korkuyorsun.. Halbuki, babamı kandırırken ne kadar cesur ve ataktın!..»

«Evet bu doğrudur.. Fakat kendimden çok hepinize üzülüyor, kaygıya düşüyorum..»

«Hepimize ha!...»

«Nasü anlatayım bilmem!.. Baban şimdiden, olacaklardan ilhamlandı.. Sen kabuğuna çekildin.. Henüz ağabeyin El-îs'i görmedim ama, o sanırım kurdukça gerilmiş bir yay halindedir.. Ben ise aranızda perişanım.. Dağılacağız ey Ya'kub!...»

«Hayır ey annem!.. Gayret edersen bunların hiçbiri olmaz..»

«Babanla konuştum.. Yardımını esirgemeyecek.. Sen de demek söz veriyorsun.. Bir El-ts kalıyor. Onu da teselli edebilirim kanaatindeyim..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) cevap verecek yerde iç geçirdi.

Rafka bunu farketti:

«Hâlâ dolusun ey oğlum!...»

«Kendim içindir bu.. Bir türlü yaptıklarımı affedemiyorum.»

«Sen ne yaptın ki?...»

«Babamı aldatmayacaktım..»

«O suç benim...»

«Hayır.. Mademki biliyordum, seni dinlememeliydim. Bir oğulun, görmez babasını aldatması.. Düşünülmesi bile korkunçtur ey annem.. Sevgili Allahımın beni ne türlü cezalandıracağını bilmiyorum.. Kısasa kısas olacağına göre, belki benim de dünyamı karartır.. Ama ne türlü?.. Bir illetle mi, yoksa ağlayarak mı?.. Bilemem..»

Rafka, büsbütün yıkıldı:

«Sus ey Ya'kub!.. Üstüne neler yakıştırıyorsun!.. Bütün yaptığın, bana, yani annene olan engin sevginden dir.. Bu sevgi seni itaate zorladı.. Benimki de öyle..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) uyanır gibi oldu ve sordu:

«Ey annem!. Sahiden sen beni niçin El-îs'den fazla seviyorsun?..»

«Bilmem..»

«Halbuki ikimiz de oğlunuzuz.. Hem de ikiz oğlun.»

«Bu bir histir ey Ya'kub..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) çevresine bakındı.

Sonbahardı ama, henüz her şey solmamıştı.

Bir çayırlığı gösterdi..

«Şu çayırın bütün otlan aynı tarlanındır.. Tarla han-

gi birini ve nasıl ayırt ederek, ona fazla ilgi duyar?.. Besler?..»

«Bunu farkedemezsin..»

«Ben, eğer evlenmem mukadderse.. Çocuklarım olacaksa, hiçbirini diğerinden ayıramıyaeağım.. Hepsini aynı gönül yakınlığıyla seveceğim..»

Rafka, oğluna bir hoş bakıp, acı acı gülümsedi:

«Bunu her anne baba diler.. Fakat...»

«Evet?...»

«Yapamaz.. Behemehal birisine fazla eğilir.. Çok kere dayanamaz, açığa da vurur.. Ben ve baban gibi.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) sustu.. Bir zaman daldı.

Sonra yine konuştu:

«Görüyorum.. Anne ve babalar ile evlatlar arasındaki bağ pek sağlam.. Koptuğunda her iki taraf da perişan oluyor. O halde bu bağı koparmamaya dikkat etmeliyiz.»

«Elbette..»

«öyle mi ey annem?. Peki, bunu kendimize uygulamaya çalışıyoruz da köle ve cariyeler için neden düşünmüyoruz?.. Biraz fazla altın uzatılınca, evlâdı anneden ayrnp satıyoruz.. Onları hayattan boyunca birbirlerini görmemeye mahkûm ediyoruz?.. Evet, bu niçindir?..»

Rafka titredi..

Ortadan bir cevap verdi:

«Gelenektir..»

Tatmin olamadı:

«Çirkin bir gelenektir ama, kaldırmalıyız..»

«Ben, böyle bir şey yapmamaya dikkat edeceğim..»

«Vicdanının genişliğini bilirdim..»

Artık gece başlamıştı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) teklif etti:

«Haydi gidelim ey annem, babam acıkmıştır.. Seni ve beni arar, meraklanır..»

Yürüdüler..

Hazreti Ya'kub (A.S.) sürüye istikâmet vermişti.. Bu istikamet kuyu başıydı.

Oradan annesinden ayrıldı. «Ben davarı sulayıp yetişirim.» dedi.

Rafka gitti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) kuyudan su çekti ve yalağı doldurdu. Hayvanlar gurup gurup sokulup içtiler..

îlk bir kaç yıldız yalaktaki suya düşmüştü.

Hayvanlar su içerken, dalgalanıştan, yıldızlar oynu yorlardı sağa sola, ileri geri. ■>

Hazreti Ya'kub (A.S.) onları seyrederken dalıp gitti.

Sanki yıldızların aralarındaydı.. Kainatı dolaşıyordu.

Dolaştıkça da huzuruna kavuşuyordu.

Bir şeyler de söylüyordu ama, farkında değildi:

Yeryüzünden koptukça,
Uzaklaştıkça,
Engin bir huzur âlemine
Kavuşuyorum..
Her şey kendi halinde
Barışta..

Ne muhteşem bir örnektir Bu biz
insanlara!... Anlayabiliyor,
Faydalanıyor muyuz?.. Ne
gezer!..

Bir köle, yahut cariye
Sanıyoruz dünyayı..
Saçlarını ellerimize dolamış,
Sürüyoruz,
Keyfimizce savurup çarpıyoruz.

Hoyratlığımıza Ne kadar dayanır Bu
çilekeş toprak, Ve barındırdıkları!..
Derlenip toparlanmazsak, Elbette
oyunumuzdan, Günü gelince
yasaklaancağız..

⁂

Rafka, o akşam yemeği çabuk hazırladı., Her işini acele bitirdi.. Çünkü henüz huzuru tam değildi..

Oğlu El-îs'i de görmek istiyordu.

Hazreti îshak (A.S.) ile Hazreti Ya'kub (A.S.) ı yatırdıktan sonra, bitişik eve geçti.

Büyük oğlu El-îs, Hazreti îsmail (A.S.) m kızı Besme'yle evü olduğu için, ayrı oturuyordu.

Sofada Beşme ile karşılaştı.. Sordu:

«Ey güzel ve iyi kalpli gelinim!.. El-îs yattı mı?l.»

Beşme, ummadığı bir cevap verdi:

«Yatmadı ey annem!.. Aşağıda hazırlık yapıyor..»

«Ne hazırlığı?...»

«Gece avcılığına gidecek..»

«Bu da nereden çıktı!..»

«Ben de anlamadım.. İlk oluyor.. Canı da pek sıkıntılıydı.. Bir türlü yatıştıramadım.»

Rafka'ya bu yetti.

Dönüp merdivenden indi..

El-îs, avludan çıkmış, kıra açılmak üzereydi.

Yetişti.

Seslendi:

«Dur ey El-îs!..»

El-ls, sesi tanıyınca, canı sıkılmış **bir** hareket yaparak, durdu ve döndü.

Elinden geldiği kadar renk vermemeye çalıştı:

«Buyur ey annem!.. Bir dileğin mi var?..»

«Nereye gidiyorsun?...»

«Ava ey annem..»

«Hayır, akşamdan yola çıktığını hatırlamam..»

«Çok çıktım, lâkin hissettirmedim..»

«Bir arzum olup olmadığını sorardın fakat..»

El-ls hatırlattı:

«Ey annem, hâlâ bana bir çocuk muamelesi yapman niçindir?.. Evlendim, oğullarım oldu.. Babamla savaşlara katıldım..»

«İstersen yüz yaşını doldur, benim gözümde daima bir bebeksin.. Bütün anneler öyledir..»

«Peki..»

Rafka söze nasıl başlayacağını bilemiyordu.

El-îs'i iyi tanırdı..

Eğer ona uygun konuşmazsa, El-ls ansızm parlar ve artık gözü bir şey görmezdi.. Yatışıncaya kadar günlerin geçmesi gerekirdi.. Halbuki Rafka, her işi bu gece tatlıya bağlayıp rahatlamak istiyordu..

Çevresine bakındı.

Karanlıkta ne görecekti?..

Yıldızlar vardı.. Bir de onların aydınlıkları.

Fakat imdadına Ay yetişti.

Bir tepe gerisinden yarı yarıya yükselmişti.. Devam da ediyordu.

Onu göstererek bir atasözünü hatırlattı:

Uysallık, yumuşaklık Ne hoş
şeydir!.. Güneşin mağrur
doğuşu,

Işıklarını bütün sertliğiyle
Üzerimize saldırışı
Yakmadık, çatlatmadık yerimizi mi bıraktı?.
Alışma kadar, tenimiz soyuldu.
Fakat karardık, yandık.

Bir de şu altın sarısı Ay'ın
haline bak. Uysallığına
tutkunuz.. Bekleşir
dururuz Hislenmek için
Görünmesini heyecanla.

El-ls, hemen annesinin sözünü kesti. «Bunu biliyorum.» dedi.. «Sanırım bana bir öğüdün var.» «Olmaz olur mu ey oğlum?..» «Nedir?...» «Arzuladığın gibi, kısa konuşayım.. Bugün olanları unut.»

El-ls başım karanlıklardan yana çevirdi: «Ben de aynı arzuya gidiyonım.. Av bahane.» «Bakmdığm karanlıkların derinliğinde annenin sıcaklığı kadar bir yakınlık bulamazsın.. Sana pençesini geçirmeye hazırlanmış nice nice canavarlarla dolu.. Birincisi yalnızlıktır.. Kendini, içindeki şeytanını dinletir.»

«Doğrudur..»

«Ey El-ls!.. Bugünkü hadiselerin baş suçlusu benim.»

El-ls hemen sinirlendi:

«Hayır..»

«înan..»

«Daima böyle yaparsın.. Ya'kub'un kabahatlerini önlersin.. Üzerine alırsın..» « Aldamyorsun..»

«Seni kırmak istemem ey annem!.. Aramızdan çekil-sen iyi olur.. Beni mahvetti o. En büyük arzumu hoyratça, bir daim körpe, yemyeşil yapraklarını sıyırır gibi, yoldu.»

«Pek yanlış bir yoldasın..»

«Sevgili peygamber babamı hep konuyordum.. Edeceği duanın vâdesini bekliyordum.. Bu vâde sabahleyin geldi. Babam av etini bahane ederek, bana dua edecekti. Ya'kub duydu ve önledi.. Elimden hile ile muradımı kaptı. Benden artık yeşillik bekleme.. Sert, bıçak gibi köşeleri keskin kayayım bundan sonra.»

«Baban sana da az şeyler mi dua etti!. Hükümdarlık, bereket. Soy zenginliği..»

«Hepsi boş.. Şu ay ve yıldızları devrişip eteğime dol-dursa, muradım yanında hiçtirler..»

«Allahım unutma ey El-Is.. O halde böyle diledi ki hâdiseler arzun dışında gelişti..»

«Bunu kabul ediyorum.. Ben, öyle hayaller kuruyordum ki fakat.. Cengaverdim, peygamber "de olursam, küfrü yeryüzünden silip süpürecektim..»

«Yine çalış.. Bu emel için peygamber olmaya lüzum yok. O ayrı bir görevdir.. Bak, baban, gözlerini kaybettiği halde, devam ediyor..»

El-Is, topuğuyla yeri eşeliyordu.

Ansızın değişti:

«Sen, daima Ya'kub'u benden çok sevdin ey annem!.»

«Saklamam..»

«Neden?..»

«Baban da seni Ya'kub'dan çok sevmez mi?..» «Bunu sizlere hizmet ve itaatimize mi bağlayacaksın?..»

«Hayır.. Ya'kub, gerçekte bana yardımcıdır, sen de babana ama, bu bir duygudur..»

«Saklamadın..»

«Sorarım sana ey El-Is!.. Oğulların üçleşti.. Niçin Hum'u ayırırsın?.. Kalbinde baş köşeye oturtursun?..» El-ts cevap veremedi.

itiraf etti:

«Kazandın ey annem..»

«O halde haydi dön ve bugünü unut.. Ya'kub suçsuzdur.»

El-ts hâlâ tereddüt ediyordu.

Rafka devam etti:

«Babanın, benim ve Ya'kub ile senin aramızda çıkacak huzursuzluktan ancak münafıklar ve küfr ehli faydalının-.. Onlara bu fırsatı niçin veresin?.. Allah yanında na-HİI makbul bir mümin olursun?..»

El-îs yumuşamışken tekrar sinirlendi:

«Demek her şeye ben sebep oluyorum?..»

«Onu demek istemedim..»

«Ya'kub'a toz kondurmadın..»

«Anneyim'ben.. Onunla hele, senden acı konuştum.. Anınızı bulmak için böyle davranmam gerekliydi.»

El-îs rahatladı. «Peki..» dedi.

Anne oğul eve döndüler.

Fakat..

Evet, fakat, daha ertesi sabah El-Is, ava giderken, ■ in uyü yaymaya çıkaran, Ya'kub'a rasladı.

Hazreti Ya'kub (A.S.), El-îs'i görmemiş, kendi ken-dltıe keyifli bir şarkı söyleyerek yürüyordu.

El-Is şarkıyı sonuna kadar dinledi kızarak:

Sabahta bir başkalık var..
Daha uyanırken
Bunu farkettim..
öyle hafif göz açtım ki!..
Sanki melekler kirpiklerimi
Örselemeye kıyamayarak
Dikkatle araladılar.

İçim tertemiz..
El değmemiş, sürülmemiş
Bir tarla gibi bereket doluyum.
Yahut sağılmamış sürüyüm..
Zenginliğime her dudak imreniyor.
Nereye baksam
Çağrılıyorum, selâmlanıyorum.

Yeryüzü çorak, kıraç
Değil artık..
Allahın bahçeleri
Murada ermiş..
Bunu açık gözlerle göremem..
Gönül gözüm uyanık..
Ey bakışlarına mil çekilenler!.
Yahut dertlenip körleşenler!.
Sizin nasıl bir pencereden
Dünyayı seyredişinizin
Sırrını tattım.

El-ts, bu şarkıdan kendine türlü mâna çıkardı. Doldu doldu ve bağırdı:

«Ey Ya'kub!.. Beni bekle.»

Hazreti Ya'kub (Â.S.) durup döndü..

Gülümsedi, 'el salladı ve. konuştu:

«Kardeşimi selâmlarım.. Ne bahtiyarım ki sabah yolculuğumuz birleşti.

El-ts, büsbütün sinirlendi.

Cevap verdi:

«Birleşti ama, sevinme..»

«Böyle bir ilhamdayım..»

El-îs, Hazreti Ya'kub (A.S.) m yanına geldi.. Yakasından tutup sarstı:

«Niçin öyle bir şarkı söyledin?...»

«Ne bilirim ben?...»

«Nasıl bilmezsin?.. Beni gördün, nisbet verdin.»

«Yanılıyorsun ağabey..»

«Hayır.. Sana şunu hatırlatırım.. Sevgili Allahımız, babamın duasını kabul etmeyecek.. Çünkü ben senden büyüğüm ve cengaverim. İnsanları hidayete, vahdaniyete, çağırmakta daha çok muvaffak olurum..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yumuşak konuştu:

«înşaallah, elbette her şey Allahımızm emrine bağlıdır. Ne var ki, insanları hidayete erdiren bizler değiliz. 'iVbliğcilerdir sadece peygamberler.. Göğüsleri açan bizzat. Hazreti Allahtır.»

«Bir de bana ders mi veriyorsun?...»

Hazreti Ya'kub (A.S.) büsbütün yumuşadı.

Hâlâ aynı, ilhamlarmdaki havadaydı.

Adeta rica etti:

«Ağabey şu yeryüzünün güzelliğine bak.. Biz Hazre-11 Allah'ın gönderdiği birer halifeyiz ona.. En şerefli mahluklarız.. Ne varsa, ne görüyorsan, faydamız için tahsis i'dilmiştir. Onlar halleri ve dillerince Hazreti Allah (C.C.)ı ululârken, bizim çekişmemiz doğru mudur?.. Onlara örnek olmalı değil miyiz?.. Neyi ve niçin paylaşamıyoruz?. :'.u fani dünyada amelimiz sâlihlere yakışır olsun ve kullu ıımuzu tam eda edelim ki, yarın Allah'ın muhteşem

huzuruna çıktığımız zaman vaad buyurduğu cennet hayatına erelim.»

«Bu sabah hakikaten pek dilin düşük.. Daha şimdiden peygamberliği benimsedin.. Nerdeyse babama gidip vazifeyi devralacaksın.»

«Beni yanlış anlama.. Sana Habil ile Kabil kardeşlerin hikâyesini hatırlatırım.. Kabil kazandı mı?.. Adem (A.S.), Havva annemiz, müminler, üzüldüler sadece.. Bir de sapıklar türedi.. Yüz yularca insanlar kan akıttılar.. Sapıklığa tekrar yol açıldı.. Nihayet Hazreti Allah (C.C.) ilk büyük cezayı verdi.. Tufan'dı bu.. Gözlerine baktıkça, her şeyi görüyorum.. Sen bana bir av gözüyle dönmüş haldesin.. Unutma ki, mümin, hele kardeş kanı akıtmak, av kanı akıtmaya asla benzemez.. Ben kendi canımı asla düşünmüyorum.. Kuşkum sen ağabeyim üzerindedir.. Günahını ne ile affettireceksin?...> «Sebep sensin..»

«Bunu unut artık ağabey,.. Bilirsin ki küçükten beri, bir türlü bana rahat vermezsin.. Müminler içinde pek çok ikizler var.. Hepsi kuzu sarmasıdırlar.. Biz niçin böyleyiz? Çok şeyler yapıyor, hattâ beni kaçınyorsun, sonra nadim olup ağlıyor, yollarımı gözlüyorsun. Neden bu ıztırabı çe-kesin?. Ük önce benim tüysüz, kendinin tüylü doğmam tutturdun. Yalnız sen misin tüylü doğan? Bunda elbette bir hikmet vardır. Hattâ tüylerini, canın acıması bahasına, yoldun. Daha gür çıktılar. Sonra, renklerimizi ele aldın. Ne var bunda?.. Sen kara ben ak doğmakla bir şey mi kaybettin?.. Dedim ya, bunlar hep hikmettir.. îşte oğlun Rum sarımtırak doğdu..»

El-îs verecek cevap bulamadı. Mahcup olmuştu ama, henüz siniri geçmediği için, yumuşamamıştı.. Selâm bile vermeye lüzum görmeyerek, ayrıldı..

Çok sürmedi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) a sözde nisbet vermeye halkıştı o gür sesiyle bir şarkı tutturdu:

Ey inler, ağaç kovukları!. Ve
ey daliarddki yuvalar!.
İçinizde kimler varsa Dökün
dışarıya artık. Çünkü
yeryüzünün En büyük avcısı,
Hükümdarı, geliyor.

Henüz elindeki okun Hedefini
bulmadığı görülmedi. Avların
içinden Beğendiğini seçecek..
Dilerse, arzularsa,
Yay% kardeşine bile doğrultur..
Gerilir alabildiğine.
O kadar mı, hayır..
Atar okunu, uçurur..
Gırtlağından kan boşaltır.

Hazreti Ya'kub (A.S.), şarkının sonunda, gözleri ıslandılar. Ellerini açıp dua etti:

«Allah!.. Canım sana feda olsun.. Yeter ki karde-tjim El-Is'in eli kanıma bulanmasın.. Bir müminin diğer bir müminin kanını akıtması ne büyük sapıklıktır!...»

Hazreti tshak (A.S.), hemen hemen her gün Rafka'-yn soruyordu:

«Ey Rafka, El-ls ile Ya'kub'un arası nasıldır?..»

«İyidir..»
«Ama bana birlikte gelmez oldular..»
«Gelirler ey peygamberim..» «Inşaallah!..»
Doğruydu.. Çünkü El-îs yatışacağına, gün geçtikçe, Ya'kub (A.S.) a büsbütün kinleniyordu.
Yüzünü görmeye tahammül edemiyordu. Rafka nihayet bir gün Hazreti Ishak (A.S.) a tavsiye etti:
«Ey îshak!.. El-îs'i bir savaş bahanasiyle uzaklaş-
tırsan.»
4
«Niçin?...»
«El-ÎS, tahmin ettiğin gibi, YaTuıb'a pek gazaplan-dı.. Korkuyorum..» «Olur ey Rafka..»
Hazreti Ishak (A.S.), El-îs'i savaşa yolladı ama, El-îs çabuk sonuçlandırıp döndü. Yine gitti, yine döndü. Yatışacağına, parlıyordu daha fazla. O kadar ki, annesi Rafka bile, onu uzaktan uzun uzun seyretti bir seferinde..
Kıllı, kara haliyle, gözlerindeki kırmızılıkla kurda benzetti ve öyle ilhamlandı:

Yanılmışım meğer.. Hiç
"kurt durulsun diye Ava
gönderilir mi?..

Kan döküp gördükçe,
Büsbütün çileden çıkar..
Kudurur..

Bir çare bulmalıyım..
Kurda kardeşini
Parçalatmamalıyım.

Nihayet El-îs o kadar çılgın bir hal aldı ki, sağda solda, çekinmeden, Hazreti Ya'kub (A.S.) ı öldüreceğini söylemeye başladı..
Rafka işittiği zaman pek inanmadı.
Fakat Kahya Haldor bir gün Rafka'ya çıktı.
Âdeta yalvardı:
«Ey Sahibem!.. Daha ne zamana kadar sabredeceksin?.. El-îs açıkça Ya'kub'u öldüreceğini haykırıyor.. Duymayan, işitmeyen kalmadı..»
Bu haberi, El-îs'in ailesi Beşme de doğruladı.
Beşme, babası Hazreti îsmail huyunda ve güzelliğin-
deydi.
Şöyle konuştu Rafka'yla:
«Ey Annem!.. Ben çok anlattım El-îs'e, fayda etmedi. Ne olursun, iki kardeşin arasını bulamadığımıza göre, onları ayıralım..»
«Ayırdık kızım..»
«Öyle değil.. Ya'kub uzaklaşsm yine.» Rafka iç geçirdi.. «Ne olacaksa bana olacak.. En sevdiğim evladımın hasretine nasıl katlanacağım?.. Fakat mecburum.. Bağrıma taş basıp bunu yapacağım..» «Bahanen nedir ey annem?...» «Henüz düşünmedim..»
Rafka, o günün gecesinde yatağında kıvrandı durdu. Gün ağarırken çareyi buldu.
Henüz odada olan Hazreti îshak (A.S.) a, El-îs ile Ya'kub arasındaki korkunç çekişmeyi ve tehlikeyi anlattı. Bulduğu çareyi de söyledi: «Ey peygamberim!.. Biz, anne baba, tahammül ede-

ceğiz.. Ya'kub'u uzaklaştıralım.. Hayatını emniyete alalım..»

«Peki ey Rafka..»

«Sebep de var.. Ya'kub henüz evlenmemiştir..»

«Biliyorum söyleyeceklerini.. Bana Ya'kub'u avluya, ağaç altına gönder..»

«Olur..»

Rafka, Hazreti îshak (A.S.) görmez olduğu için, onu kolundan tuttu.. Bahçeye çıkardı, ağaç altında oturttu.. Kahvaltısını getirdi..

Sonra Hazreti Ya'kub (Â.S.) ı ^.radı.

Ağılda süt sağarken buldu..

Babasına gönderdi.

Hazreti Ya'kub (A.S.), babasının yanma varınca secde edip el öptü. **(Bu secde ibadet değil, hürmet, tazim** sec- **desidir; o çağın selâmıdır.)** sordu:

«Ey babam, beni istemişsin..»

«Evet oğlum.. Otur karşıma.. Ve beni dinle.»

«Buyur.»

«Sana bir zaman vasiyet etmiştim..»

«Ne üzerine?...»

«Evlenmen için..»

«Hatırladım..»

«Hiç durma, dayın Leban yurduna git.. **Haran'a.** Soyumuzun kızlarından birisiyle evlen.. Ben de ahir ömrümde murada ereyim.»

«Emrin baş üstüne ama ey babam, annem ne olacak?.»

«Bir kaç kere gitmiştin, bir şey mi oldu?..» -

«Pek yaşlandı.. Hizmetini görmek lâzım..»

«Cariyeler, köleler, Kahya var..»

«Onlar benim yerimi tutarlar mı?.. İncitirler..»

«Beni unuttun mu?...»

«Göremezsin, esasen duyurmazlar..»

Hazreti Ishak (A.S.) m gözleri yaşardı.

«Bu ne engin anne muhabbetidir!.. Demek evlenmemenin sebebi, anneni yalnız barıkmamak içindir..»

«Doğrusu budur..»

«Arzumu bu muhabbete feda mı ediyorsun?...»

«Sen bilirsin ey babam.. Ne var ki, dayım yurdundan gelen haberler malumundur.. Etiler Mezopotamya'yı ele geçirdiler. Sanırım dayım Haran'dan göçmüştür.. Nasıl bulurum?..»

«Mezopotamya, Dicle-Fırat çevresi, ne kadarcık bir yerdir! Sorar araştırırsın..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) naçar kalmıştı.

Asıl sebebi biliyordu..

Onu ağabeysi El-ts'den kaçırıyorlardı..

Söylendi:

«Demek bundan sonraki hayatım gurbette rnakla koşuş- geçecek?...»

«Gurbetten gurbete mi?...»

«Evet..»

«Yanılıyorsun oğlum.. Hazreti Allah (C.C.) ul vah- daniyetinden ayrılmak, sapıtmak, asıl gurbettir., leri, Diğer- başucunda bekler bildikçe, nasıl gurbette olduğunu iddia edersin?..»

«Haklısın ey babam..»

«Ne zaman hareketimi uygun buluyorsun?..»

«Derhal..»

«Annem pek üzülecek..» «Onunla konuşup anlaştık..»

«Rahatladım.. Hemen hazırlıklara başlarım.»

V

İNSAN AVCILARI

Ne büyük bir talihsizlikti ki, Hazreti Ya'kub (A.S.) Hazreti îshak (A.S.) la konuşurken, bitişik avludaki i cir ağacı üzerinde olan El-ls'in büyük oğlu Rum, her şe işitmişti.

Hemen ağaçtan indi.

Babası ava çıkmıştı..

Peşine gitti.

İlk molada yetişti..

Nefes nefeseydi.. Önce geleneğe uydu:

Boşuna çukura eğilme..
Tuzaktaki av kaçtı. Çünkü
ökseyi kaldırdılar.

Herkes birlik,
Avdan yanadır.. Sen
yalnızsın..

Gizli bir tedbir almazsan,
Çabaların boşa gidecek.. En çok
oklarına acıyacağım.

El-îs buruldu.

Sordu:

«Sen pek yüklüsün ey hakikatli oğlum.. Ne var?...»

Rum, işittiklerini anlattı.

El-îs bir kahkaha attı..

Keyifle söylendi:

«Tuzak bozulmadı, ökse kaldırılmadı.. Av kaçmadı. Aksine işim kolaylaştı..»

«Ne yapacaksın ey babam?..»

«Haran yolu birdir.. Ya'kub'a şu tepe yakınlarında pusu kuracağım.. Her türlü av yaptım ama, savaşlar dışı insan avlamadım.. Bu işe ikiz kardeşimden başlayacağım..»

«Ama amcam Ya'kub hareket etmek üzeredir..» «îşte ben de haziran. Sen eve dön, Annene söyle, toparlansın.. Geceye gelip onu ve kardeşlerini alacağım.» «Bu göç niçindir ey babam?...» «Ya'kub'un başını avluya fırlattığım zaman, babam ve annem beni yanlarında tutarlar mı sanıyorsun?..» «Doğrudur.. Ben de öylesine seyahat arzusundaydım ki.»

El-ts, tasarladığı tepeye doğru uçtu.3anki, Rum, ne yaptığını bilmeyen çocuklarm heyecanıyla köye döndü.

Halbuki Rafka, Rum'un ağaçtan indiğini görmüştü. Hele kıra koştuğunu da izleyince, anlayacağını anlamıştı.

Hemen Ya'kub'u uyarmıştı:

«Ey sevgili oğlum!. El-îs kaçacağından haberli oldu. Bana kalırsa, seni geceye kadar samanlıkta gizleyeyim.. Karanlıkta yola çık..»

«Burada kalmanı tehlikelidir.. Önce köyü dolanır, batıya giderim.. Gece istikamet değiştiririm..»

«Sen bilirsin..»

«Tehlikeli oluşu, El-îs'in oğlu Rum'un yakınımızda bulunuşundan ve ne yaptığını bilmeyişindendir.»

«Haklısın.. Bunu düşünememiştim.»

«Ey güzel annem, sakın arkamdan ağlama!.. Alla-hım bizimle beraberdir.. O diledikten sonra niçin tekrar buluşmayalım?..»

«Ben de öyle ilhamîamyorum.. El-îs'in kızgınlığı geçince sana haber yollarım.. Gelirsin..»

«Bunu, vâdesini, ancak Hazreti Allah (C.C.) takdir eder. Bence El-îs bir vasıtadır.. Allah seni ve beni cezalandırdı.. O kadar çok ibadet etmeliyiz ki, affa kavuşalım.»

«Oh, yine yaptığım oyunu mu hatırlatıyorsun..»

«Peki peki..»

«Bir de neye üzülüyorum biliyor musun ey annem?.. Sapıklarla münafıklar pek sevinecekler yine.. Bir zamanlar senin doğurmayacağım uyduranların Hazreti Allah (C.C), bir batında iki oğul lutf ederek öyle bir şamar indirdi ki, lakin uyanmadılar..»

«El-îs'in tesellisi, dedesi Hazreti İbrahim (A.S.) in yattığı mağaraya gömüleceğindedir.. Bunu kimse elimden alamaz, Allah dileğimi kabul eder, dedi.»

«Onu bana da söylemişti..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) daha fazla konuşmadı.

Baba ve annesinin ellerini öptü.. Rızalarını aldı ve dediği istikamette köyde kayboldu.

Annesine söylediği gibi, köyün'batı yönünden çıkıp, ağaçlıklı vadi içine daldı.

Artık gönlü rahattı.

Sık, orman halindeki, ağaçlıkta onu kimse göremezdi.

Bir iaman yürüdü.

Üzerinde hiçbir şeyi yoktu.

Dağarcığını almamıştı.

Elinde asası ve belinde bıçağı vardı sadece.

"Vadi nihayetine ulaşınca, sağdaki dereye saptı.. Boyunca yükseldi kayalar arasından.. îlk tepeyi aştı.. Bir ikincisi, üçüncüsü, bunu izlediler.

Artık eskiden bildiği, içi derin mağara önündeydi.

Girdi.

Sabaha kadar uyumadı. Hep ibadet etti ve Hazreti Allah'dan affını niyazla gözyaşı döktü. Gün ışımıştı.

Mağaradan çıkıp çevreyi dolaşü. Niyeti kır yemişleriyle karnını doyurmaktı. Bulamadı.

Kayalar pek kısırdı.. Su içebildi ancak.

Her şeyi düşünmüştü.. Akşama kadar uyuyacak, geceden faydalanıp, doğuya dönecek ve hedefinin yolunu tutacaktı.

Çünkü El-îs'in ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. Belki bir kaç gün peşini bırakmayacaktı.. Kovalayacaktı.

Artık karm doyurmaktan ümidini kesmiş dönerken, başını yukarıya kaldırdı.. Gözleri açıldılar.

Üst kayalar arasından bir çift ayak sarkıyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ürktü.

Kimdi bu ayakların sahibi?.. Uyuyor muydu?.. Yoksa uyanık mıydı?..

Mümkün mertebe ses etmeden mağarasına döndü.

Yapacağı kalmamıştı.. ^M

Dibe sokulup uyudu.

Saatler birbirini kovaladılar.

Ansızın gözlerini açtı Hazreti Ya'kub (A.S.).. dikkat kesildi..

Dışarda bir uluma vardı. Hem de çakal uluması.

Çıktı., baktı.

Bir çakal, ayaklarını gördüğü **adamın ba§ ucunda** duruyor hem üstünü paralıyor, hem de arada uluyordu.

O zaman Hazreti Ya'kub (A.S.), adamın ölmüş olduğunu anladı. Güneş batıya yönelmişti.. İkindi geçiyordu,,

Hazreti Yakub (A.S.) da iyi nişancıydı.

Ustalıkla çakala sokuldu ve asasını fırlattı.

Asa, çakalın basma çarptı.. Onu yıktı.

Tehlike geçince, Hazreti Ya'kub (A.S.), cesedin yanma geldi, inceledi.. Adam en çok bir gün önce öldürülmüştü.

Dağarcığı, su tulumu yanmdaydı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) onları almada bir sakmca görmedi.

Çünkü, kimi bulup vârislerine verecekti?.. Çürüyeceklerdi burada..

Fakat yine de Hazreti Ya'kub (A.S.) mahzundu.

Başını semaya kaldırdı.. Kirpikleri islana ıslana konuştu :

«Ey sevgili Allahım!.. Biz insan kullarını bağışla.. Vahşetten beter bir hayat içindeyiz.. Verdiğin şerefi, o tertemiz nur fışkıran ruhu, kirlettik.. O kadar ki, insan avcıları bile olduk.. Sen bizi bunun için mi yaratmıştın?.. Her köşede cinayetler, pusuda bekleşenler dolu.. Kimbi-lir yolumun üzerinde daha böyle kaç insan avcısına kurban gitmişlere rastlayacağım?. İhtimal, El-ls bile beni bulacak.. Affet Allahım!. Affet!.. Affet!..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) mağaraya varınca, artık uyumadı. Hattâ içeriye de pek girmedi.. Kapıya yakın oturdu.. Güneşin batmasını bekledi..

Ta aşağıda, derede, biri peydahlandı.

Yolcuydu..

Dağarcığını asasına geçirmiş, Hazreti Ya'kub (A.S.) m köyüne doğru gidiyordu.

Gençti.. Henüz yorgun da değildi.

Aksine neşeliydi.

Gecikmeden, ümitlerini dile getirdi:

Hep doğuya git dediler..
Gittim ve gidiyorum.
Bu son menzilimmiş..
Ne kadar sernnçliyim!..
Gün batmadan hedefime ulaşsam..
Allahm elçisini bulup
Gönülden teslim olsam!.

Gözleri artık görmüyormuş Ne
çıkar, ne Imybederimf.. Vicdanı
aydınlık ya.. Melekler aracılığıyla
Allah'dan emir aldıkça Ve tebliğ
ettikçe boş her şey.

Üzülmiyelim..
Belki de Allah, peygamberini
İnsanların sapıklığını
Dafıa fazla görüp içlenmemesi için
Böyle yaptı..
Gözlerini kapattı..
Gecede yaşatıyor.

Tek endişem,
Hedefe ulaştığım zaman,
Peygamberimin hayattan

Çekildiğini öğrenmem olacak..
Ne yaparım?..
Kim bana doğru yolu gösterir?..
Ah, şu uçan kuslart kıskanmamak elde mi?.

Hazreti Ya'kub (A.S.) dayanamadı.
Fırlayıp bir kaç kayayı indi ve yolcuya seslendi:
«Dur yolcu!..»
Yolcu durdu.. Fakat tekrar yürüdü.
Hazreti Ya'kub (A.S.) ona ikinci bir ihtar yaptı.
Yolcu: «işim acele..» cevabını verdi yürürken..
Hazreti Ya'kub (A.S.) hatırlattı:
«Şarkını dinledim ey oğul.. Peygaber aracılığıyla Al-laha teslim olmaya gidiyormuşsun.. Ne mutlu sana.. Yalnız şu müjdeyi vereyim: Peygamberin sağdır.. Artık üzülme.»
O zaman yolcu genç durdu.. Öğrenmek istedi:
«Nereden biliyorsun?...»
«Çünkü ben de o köydenim.. Henüz bir gün oldu ayrıldığım.»
Genç yolcu, ilk kayaya dirseklerini verdi:
«Haydi in de birlikte gidelim..»
«Yolumuz ayrıdır.. Fakat bilgi verebilirim.»
«Bekliyorum..»
«Köye gece varacaksın.. Doğruca îshak (A.S.) m evini sor.. Bul ve misafir ol.»
«Gece vakti nasıl rahatsız ederim?..»
«Çekinme..»
«Olur..»
Hazreti Ya'kub (A.S.), kalbine karşı duramadı.
Nihayet, engin bir aşkla mümin olmaya hazırlanan bir gençti karşısındaki.. Sırrını açsa ne çıkardı!..
Konuştu tekrar:

«Hazreti İshak (A.S.) a ve ailesi Rafka'ya, benden selâm söyle.. Sağlığımı bildir..» «Sen kimsin?...» «Ben onların oğlu Ya'kub'um.. Seni benim yerime bağırlarına basacaklardır..»
«Bir iş var bunda..»
«Benden dinleme.. Sana anlatırlar.. Fakat sakın baba ve annemden başkasına açılma.»
«Olur.. Kimden kaçıyorsun?...»
«Öğreneceksin..»
«Batıya gitme ey Ya'kub!.. Orada bakışlar, yürekler, karanlıktır..»
«Biliyorum. Burada bulunuşum düşmanımı şaşırtmak içindir.»
«Ne zaman hareket edeceksin?...»
«Hep geceleri..»
«Kime gidiyorsun?...»
«Allahıma kavuşmaya..»
Genç bir an durdu.. Sonra ağzından şu kelimeler çıktı: «Gece yolcusu, yani İSKA ve Allah, yani ÎL. Ey Ya'kub, sen Allaha giden gece yolcususun.. tSKAÎL'sin..»
Hazreti Ya'kub (A.S.) bunu pek beğendi. «Evet ben Allahına kavuşmayı dileyen bir gece yol-eusuyum.. Lâkabımı taktığın için teşekkür ederim.. Bunda bir hayır var. İsrail., israil.. Sevdim.» «Ben başka yurtları da dolaştım..»
«Evet.»
«Orada Allahm kullarına (Abdullahlara) israil deniyor.»
«Bu daha güzel.. Öyle bir müjde verdin ki, asla sırlımdan çıkmayacak.. Gecelerin ayazları beni üşütmeyecek.. Canavarlar onu paralamayacaklar.. Hele insan av-

cilan insanlar!.. Evet onlar israil elbisemin, lakabımın, eteklerine bile sürünmeyecekler.» «Bunu dilerim..»

«Haydi daha fazla gecikme.. Baba ve annemin ellerini benim yerime öp.. Gözyaşlarınla ıslat.. Sevgili Alla-hım, görüyorsun ki ne güzeldir.. Köyde mahzun bir baba ile anne var.. Oğullarının peşinden yanakları sırılsıklamdır. Allah, onlara seni gönderdi.. Avunacaklar.. Esasen bütün mü'minler kardeş değil midir?..»

*
**

Genç yolcu gittikten bir saat sonra gün battı. Hazreti Ya'kub (A.S.) da yola çıktı. Önce kuzeye yürüdü.. Gece yarısından sonra doğuya yöneldi.

Sabaha karşı epeyce ilerlemişti.

Bu yolculuğunda yıldızlardan faydalanmıştı.

Bir de Allah'a teslim ettiği ilhamlarından.

Güneş doğunca, yanılmadığmı anlayarak, Allah'a şükranlarını sundu..

Bir mağarada yattı yine.

Bu sefer pek uyumamıştı..

Uyandığı zaman öğleydi ancak.

Acıkmadığına, yorulmadığına, hayret ediyordu.

Bir de bütün gece, baş ucundan eksilmeyen çırpınışlara.. Aydınlıklara..

Kalbi arzuluyor, fakat dili söyleyemiyordu. Yoksa sevgili babasının duası kabul mü edilmişti?.. Peygamberliği mi müjdelenecekti?.. Fakat hangi ümmete.

Şimdi bir kendisi vardı.. Bir de teslim oluş derecesinde, yakında duyduğu Allah'ı.

Mahzun oldu.

Çok sürmedi bu.. Bir ses duyar gibiydi:

«Ey Ya'kub!.. Sen Haran'a evlenmeye gitmiyor muydun?. Yahut kardeşin Ei-İs'den kaçmıyor muydun?.. Öyleydi de niçin o genç yolcuya (Allahıma kavuşmaya gidiyorum) dedin?.. Bu türlü konuşman bir vahydi.. Sana peygamberliğin müjdelendi.. Yahut hazırlığı yapıldı.. Artık yolunda kime rastlarsan, çekinme sokul ve onu vahdaniyete çağır..»

(Bazı rivayetler Hazreti Ya'kub (A.S.) m babası vefat ettikten sonra peygamber olduğunu naklederler.. Zayıftır. Çünkü Hazreti Ya'kub, Mezopotamya'da altmış sene kalmıştır. Babası vefat edince, Filistin'e yüz yaşındayken dönmüştür.. Mezopotamya'da bir çok toplulukları Allah'a teslim olmaya çağırmıştır.. Demek ki, Haran'a evlenmeye gidişi ve kardeşi Ei-İs'den kaçışı, Hazreti Allah (C.C.) m yarattığı sebeplerdir.. Vasıtalardır. Hazreti Ya'kub, soranlara, Allah'a kavuşmaya gittiğini söylemiştir.. Bu, bütün kitapların ittifak ettiği bir gerçektir.. Ya'kub (A.S.) nasıl Allah'a kavuşmaya gider?.. Esasen vahdaniyette değil midir?.. Kavuşmamış mıdır?. Demek ki, cevabı ilâhi bir ilham, bir vahiydi.. Peygamber olmuştu yola çıkmasıyla beraber.. Bu, başka türlü tefsir edilemez.)

Hazreti Ya'kub (A.S.), Tasladıklarını imana çağırmaya karar verince, sabırsızlandı.. Sanki sırtına bir dağ yüklenmişti.. Bunu bırakıp dinlenecek yer arıyordu.

Demek ki peygamberler, göründükleri gibi, rahat delildiler.. Aldıkları vazifenin şerefi derecesinde mes'uli-v»[v]üyle, belleri bükülüyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) babası Hazreti îshak (A.S.)ı hatırladı..

O, bir insanı mümin yapınca pek sevinirdi ve öyle konuşurdu:

«Omuzlarımda taşıdığım yeryüzü ağırlığındaki yükü indirip dinlenmek fırsatını buldum.. Öylesine hafifledim.. Rahatladım.»

Hazreti Ya'kub (A.S.), çevresine bakmırken, uzakta duran ve. doğuya bakan birisini gördü..

Nerdeyse seslenecekti.

Tanımakta gecikmedi.. Ağabeysi El-îs'di o.

Önce şaşırdı.

Demek vazifeye ağabeyisinden başlayacaktı öyle mı?.

Hayatı bahasına da olsa yapacaktı bunu.

Tekrar seslenecekken uyandı.. Gülümsedi ve söylendi kendi kendine:

«Ne yapıyorum ben?,. El-îs esasen mümindir.. Tek suçu beni öldürmeye kalkışmasıdır.. Bunu da yapamadığına göre, kendisiyle ilgilenmemeliyiın..»

Hasreti Ya'kub (A.S.) böyle düşününce, çekildi ve tekrar mağaraya girdi.

Ağızdan izledi El-îs'i.

El-îs, kısa bir moladan sonra, tekrar yürüdü.

İstikameti doğuydu..

Hazreti Ya'kub söylendi:

«Ne kindir bu!.. Sanırım böyle devam ederse, Ha-ran'a kadar beni takib edecek.. Daha dikkatli davranmalıyım..»

Öyle yaptı Hazreti Ya'kub (A.S.), yine geceyi bekledi.

Sonra yola çıktı..

Bütün arzusuna rağmen, iik üç günlük gece yolculuğunda ve gündüzleri dinlemesi esnasında, hiç. bir insana raslamadı.

Dağarcığmdaki ekmeği idare ediyordu.

Bazan avlanıyor, bazan, çöl yemişleriyie yetiniyordu.

Dördüncü gecenin sabahında yine uyumuş ve uyanmıştı.

Mağara dışmdaydı.

Aşağıda tatlı bir meyil vardı..

Yemyeşildi"..

Bir çoban kızı sürüsünü yaymaya bırakmış, yanında taşıdığı putuna tapıyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) kararsızlık içindeydi.

Lâkin hisleri onu, çoban kızma doğru itiyordu..

O anda da Cebrail (A.S.) görünüp peygamberliğini tebliğV-stti..

> Nuha, ondan sonraki peygamberlere vahy ettiğimiz ve İbrahhne, fsmaile, İshaka, Yalama, evlatlarına, İsaya, Eyyüba, Yunusa, Harana ve Süleymana vahyeylediğinaiz ve Davada Zebur verdiğimiz gibi (Habibim) şüphesiz sana da vahyettik biz.
>
> (Nisa: 163)

> Biz ona tshak Üe Ya'kub ihsan etdik ve her birini hidayete (nübüvvete) erdirdik...
>
> (Nisa': 163)

> îşte (îbrahim) onları ve Allahtan başka taptıklarını bırakıp çekilince biz ona tshak ve Ya'kubu ihsan ettik ve her birini peygamber yaptık.
>
> (Meyrem: 49)

> Biz ona tshak Ee Ya'kubu da ihsan ettik, peygamberliği ve kitapları onun zürriyetîne tah-

sis etdik. Dünyada ona mükafatuu verdik. Hakikat o» ahiretde de her halde salih insanlardan-
dır.

(Ankebut: 27)

Hazreü Ya'kub (A.S.) Hazreti Aîiah (C.C.) a şükretti.

Ellerini semaya kaldırıp vezifesini kolaylaştırmasını diledi..

Sonra ansızın hatırlayarak sordu.

-Ey Cebrail!.. Ben hangi ümmete peygamberlik yapacağım?.»

«Sırası geldikçe bunları sana vahy ve tebliğ ederim.»

«Şeriatım ne olacaktır?...»

«Hazreti İbrahim (A.S.) in şeriati olacaktır.. Ayrıca, gerekirse, yenilerini getiririm.. Çünkü atan İbrahim (A.S.) in dini ve şeriati Allahın tarafından emredilmiştir. Baban Hazreti İshak (A.S.) da onunla vazife görmektedir.»

(Peygamberleri ayıran, hepsine îman etmeyen, ırkçılık güderek kendilerini üstün sayan Yahudiler, ki Hazreti Ya'kub'un İsrail lâkabını da kendilerine mal edip şimdi Allahm lanetine uğrayıp tam bir surette imha edilmeleri için toplandıkları topraklara öyle bir ad vermişlerdir, Hazreti Muhammed (S.A.V.) zamanında da hep böyle davranmışlar, yalan üstüne yalanlar katarak mü'minle-ri sapıtmak istemişlerdi.. Halbuki aşağıdaki âyetler İbrahim dini ve şeriati, Ya'kub ve diğer peygamberler ÜZty rinde ne kadar kesin, aydınlık nurlardır!.. Fakat Yahudiler ve Nasranîler bunu bilerek inkâr ederler.. Ve İslâmiyet ne kadar yüce bir dindir ki, hiçbir şeyi ayırd etmez. Hakikate ve gerçeklere bizi çevirir, inanmamızı emreder!.)

işte Hazreti İbrahim (A.S.) hakkmdakiler:

Kendini bilmeyenlerden başka Mm tbrabimin dininden yüz çevirir?.. Andolsun ki biz onu dünyada beğenip seçmişizdir. O, şüjme yok ahiretde de muhakkak salihlerden (yüksek derece erbabından) dır.

Babhi ona: «(Kendini Hakka) teslim et» dediği zaman o, «Âlemlerin Kabbine teslim oldum» demişti.

İbrahim, bunu (aynı şeyi) oğullarına da tavsiye etti. (Torunu) Ya'kub da öyle yaptı: «Ey oğullarım, Allah sizin için (İslâm) dinini beğenip seçti. O halde siz de (başka değil) ancak müslüman olarak can verin (dedi.)

(Bakare: 130-132)

Yine Hazreti Allah (C.C), Yahudileri şu âyetlerle yerin yedi kat dibine sokuyor, yalanlarını ve fitnelerini yüzlerine vuruyor:

Yoksa (Ey Yahudiler), ölüm Yakubun önüne geldiği vakit siz de orda hazır mıydınız? (Hayır) O, Oğullarına: «Benden (ölümümden) sonra neye ibadet edeceksiniz?.» dediği zaman onlar: «Senin tanrına ve babaların İbrahimin, îsmailin, îshakın bir tek Tanrı olan Allanma ibadet edeceğiz. Biz, ona teslim olmuşuzdur..» demişlerdi.

(Bakare: 133)

Hani, o zaman henüz Yahudi diye bir topluluk bile görmüyoruz bu devirlerde.. Ya'kub, yani İsrail ile hiçbir

ilgileri yoktur.. Ya'kub'un soyundan bir koldurlar ancak ve çok yıllar sonra peydahlanacaklardır.. Ya'kub'un diğer oğullarının soyundan gelenler ki, şimdi milyonlarca-dır, niçin bir Yahudilik iddiasında bulunmuyorlar?. Aksine nefret ediyorlar..

Bunu Hazreti Allah (C.C.) da anlatıyor:

> Onlar birer ümmetdi (gelib) geçti. (O ümmetlerin) kazandığı kendilerinin, sizin kazandığınız da (ey Yahudiler) sizin ve siz onların işlemiş olduklarından mesul de olacak değilsiniz?. (Yahudi ve Hıristiyanlar Müslümanlara): «Yahudi veya nasrani olun ki doğru yolu bulaşınız dediler. De ki (Habibim): «Hayır, (biz) muvah-hid (Allah'ı bir tanıyarak ve müsüm) olarak tb-rahimin (dinindeyiz). O, Allaha eş tutanlardan değildi.
>
> (Bakare: 134-135)

işte İslâmiyet!.. Hiçbir peygamberi ayırd etmez:

> (Ey müminler) deyin ki: «Biz Allaha, bize indirilene (Kur'an'ı Kerim'e), îbrahime, îsmaile, İshaka, Ya'kuba ve torunlarma (esbata) indirilenlere, Musaya, îsaya verilenlere ve (bütün) peygamberlere Kabieri katından verilen (kitab ve âyetler) e îman ettik. Onlardan biç birisini (kimine inanmak, kimini inkâr etmek suretiyle) diğerinden ayırd etmeyiz. Biz (Allaha) teslim olmuş (Müslümanlar)ız».
>
> (Bakare: 13fl)

Hele şu nur çağlayanları:

> De ki (Habibhn): «Siz (Arabdan bir peygamber geldi diye) bizimle Allah hakkında çekişiyor musunuz? Halbuki o bizim de Rabbinûz, sizin de Rabbinizdir. (Dilediğini o seçer). Bizim yaptik-larunız(ın mükâfatı) bize, sizin yaptıklarınızın. (mücazatı) size ait. Biz ona bütün samimiyetimizle bağlamnışızdır».
> Yoksa siz: «Gerçek, İbrahim, İsmail, İshak, Ya*-kub ve oğulları" yahudi, yahud hırîstiyanlar mı idi» diyorsunuz?.. De ki: «(Bunu) siz mi daha iyi bilensiniz yoksa Allah mı?.. Hezdinde Al-lahdan (gelen) bir şahitliği (insanlardan) saklayandan daha aalim kimdir ki?.. Allah, sizin yapmakta olduklarından gafil değildir.
>
> (Bakare: 139-140)

> İnsanlardan (Yahudi ve müşriklerden) bir takım beyinsizler: «Müslümanların namazda kıble edinib) üzerinde durdukları (devam ettikleri eski) kıblesinden çeviren (sebefo) nedir?.» diyeceklerdir. De ki: (Habibim): «Doğu da Allahın, batı da, o kimi dilerse onu doğru yola iletir.»
>
> (Bakare: 142)

Şu âyetlerde de Hazreti Ya'kub'un tbrahim şeriatini uyguladığını, Tevrat'ı dahi şahit tutarak anlatır:

> Tevrat indirilmezden evvel -Ya'kubun kendisine haram küdığı şeylerden başka- yiyeceğin her türlüsü İsrail oğulları için helâl idi. De ki: «Eğer

doğrucular iseniz Tevrat'ı getirin de onu okuyun.» Artık kim bundan (Tevratı getirip okuduktan) sonra Allaba karşı yalan uydurursa işte onlar zalimlerin ta kendileridir. De ki: «Allah (sözün) doğru (sunu) söylemiştir. Onun iğin Allahı birleyici olarak IbraMmin dinine uyun. O, müşriklerden değildi.»

(Al-i Imran: 93-95)

O halde, bu açık âyetler karşısında, Yahudiler değildir yalnız îsrailoğulları.. Hazreti Ya'kub'un bütün evlâtlarından gelenlerdir. Böylece Yahudilerin mel'un gaye ve yalanları yüzlerine çarpılıyor.

Ayrıca, ne îshak, ne Ya'kub, Allah vahdaniyetinden ayrılmamışlar, ona ortak katmamışlardı. Hazreti İbrahim'in din ve şeriatini uygulamış Müslümandılar.. Bunu bozan Yahudi ve Hıristiyanlar oldu.

O kadar ki yahudiler.. Şunları bile Hazreti Muhanı-med (S.A.V.) e söylemek suretinde, yalanında, bulundular: «Sen İbrahim'in tevhid dininde olduğunu iddia ediyorsun.. Halbuki, o senin gibi deve eti yemez, deve sütü içmezdi.» İşte bunun için yukarıdaki ilk âyet. nazil olarak, söyleyenleri perişan etmiştir..

Fakat ne çare ki, sapıklar hep direndiler.

Temenni olunur ki, önemli bu konu tam Hazreti Ya'kub (A.S.) bahsinde ve yerinde incelenmekle, uyansınlar.)

*

Evet, Cebrail (A.S.) gerekli Allah emirlerini Hazrcli Ya'kub (A.S.) a tebliğ ettikten sonra, gitti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) yalnızdı.

Karşısında sürüsünü yayarken, puta tapan çoban ki zı vardı ancak..

Hazreti Ya'kub (A.S.), hem seviniyor hem de düşünüyordu:

«Vazifem henüz tahdit edilmedi.. Anlaşılıyor ki, ümmetimi buluncaya kadar gurbetten gurbete gezeceğim.» Fakat düşünmeye ve bunları dile getirmeye tahammülü kalmadı..

Çoban kızının puta tapması onu iğrendirdi. Yukardan aşağıya uçarcasına indi. O tatlı meyildeki yeşillikte sürüyü bekleyen köpekler, rçöyle bir baktılar. Hazreti Ya'kub'a, asla saldırmadılar. Çoban kızı, Hazreti Ya'kub (A.S.) gelirken, köpeklerinin durumunu görmüş ve heyecanlanarak, putunu arkasına gizlemişti.. Donup kalmıştı..

Hazreti Ya'kub (A.S.), daha uzaktan, kıza, o dokunaklı, tatlı sesiyle seslendi:

«Ey güzel kızım!.. Sakın korkma.. Sana iyilikler için geliyorum.. Bir şey alacak değilim..» Çoban kızı rahatladı.. Hazreti Ya'kub (A.S.) büsbütün yaklaşınca, güzelliğine kalbi ısındı ve gülümsedi.. Dili çözüldü:

«Bunu anlamıştım.. Çünkü köpeklerim' beni korumadılar. Daha ilk defa köpeklerin bir yabancıya saldırmadıklarını görüyorum.. Çıplak da değilsin. Bilirim ve yaşadım, köpekler ancak çıplak olan insanlara aldırış etmezler.. Tecrübeli hırsızlar, soyunur öyle sokulurlar HÜrülere ve evlere..»

Hazreti Ya'kub da başlangıçtan memnun kalmıştı. Çoban kızının yanma varınca, başını okşadı: «Sen pek iyi huylu bir yavrusun ey kız..» dedi. Çoban kızı kızardı.. Başını önüne indirdi.. Putu hâlâ arkasına gizliydi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) uzanıp aldı odun parçasını.. .tordu:

«Bu nedir?..»

«Put..»

«Kim yaptı?..»

«Ben boş zamanlarımda yonttum ama, pek güzel olmadı. Esasen hiçbir dileğimi yerine getirmiyor.. Şurada gizlice yakacak ve yenisini yapacaktım..»

«Yak, fakat yenisini yapma.. O da dileğini yerine getirmez. Bir odun yahut taş parçasından ne fayda beklenir?..»

Çoban kızının gözleri irileştiler:

«Korkunç şeyler konuşuyorsun.. Sana acıyacağım.»

«Sanırım onbeşini aşkınsın.. Çevreni hiç inceledin mi?. Bütün bu güzellikler, şu eğri büğrü putun emrine ram olur mu?.. Onun ve benzerlerinin eseri midir?.. Ne görüyor ve ne var sanıyorsan, rüyaların, hayal ve ümitlerin-dekiler dahil, tek bir Allah'ın yaratıcılığmdandır.. O, var eder ve helake sürükler. O'na taptığın anda, derhal değişeceksin.. Belki yeryüzünde arzuların tam gerçekleşmezler, fakat, ölümünden sonra başlayacak ebedî hayatında, Allah'a teslim olmanın armağanlarını devşireceksin.. Akıl ve idrakinin kavrayamayacağı bir bahar olacaktır ahiretin..»

Çoban kızının göğsü açılmıştı:

«Ne güzel şeyler konuşuyorsun öyle en iyi kalpli yolcu!.. Bütün bunları zaman zaman, kendim de düşünürdüm. Lâkin dile getirmeye cesaret edemezdim.. Dertleşecek arkadaşım da yok köyde.»

«Varsın olmasın.. En büyük dost, koruyucu Allah'-dır.. O, baş uçundayken, başkasını aramak istemez.»

Çoban kızı, Hazret! Ya'kub (A.S.) m elinden putu tekrar aldı.. Onu yeşil kıra bile lâyık görmeyerek, uçurum başına kadar koştu.. Savurdu..

Döndüğünde gülüyordu.. Açıldı:

«Şimdi tam rahatladım..»

«Köyün nerdedir kızım?..»

<Şu yarısı fundalık tepenin yanında..»

«Üzülme sakın.. Köyüne gideceğim ve bütün insanları Allah'a teslim olmaya çağıracağım..»

Çobankızı önce: «Beni sevindirdin..» dedi.

Sonra, ansızın yüzü gölgelendi.. Bir şey hatırlamış i-1Mydi.. Dikkatle Hazreti Ya'kub'un yüzüne baktı.

Öğrenmek istedi:

«Adın nedir senin!...»

«Ya'kub.. Lâkabım da İsrail'dir.. Alîahımı bulmaya gidiyordum.. Yani kavuşmaya.. Ona eskiden teslim olmuştum.. Şimdi de huzuruyla şereflenip, vazifelendirildim.»

Kız çığlık atar gibi bağırdı:

«O halde sen O'sun..»

«Kim?...»

«Kurda benzeyen avcının, El-îs'in, aradığı adam..»

«Nerde El-îs?..»

«Köyümüzde.. Dün akşam geldi- Günlerdir senin peşindeymiş.. Artık yarın sabah tekrar yurduna döne-cekmiş.. Seni aramaktan vaz geçmiş.. Köylümüze seni tarif etti.. Öldürmemizi söyledi.. Sözde pek usta bir hır-Hizmışsm.. İşkence edilirsen, çaldığın altınları biriktirdiğin yeri söylermişsin.. Köy, hazinenle zengin olurmuş.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) üzüldü. «Demek köyüne şimdilik giremeyeceğim.. Yoluma devam edeceğim..» dedi. Hatırlattı da:

«Sakın beni gördüğünü söyleme..»

«Buna imkân var mı?,..»

«Haydi sürünü buralardan uzaklaştır.. Umarım ki Hazreti Allah (C.C.) günü gelince, beni köyüne getirir ve hepiniz O'na teslim olursunuz..»

VI

KOMŞU TARLALAR UĞRUNA

Hazreti Ya'kub (A.S.) on gün sonra Haran topraklarına ayak basmıştı.

İhtiyatı elden bırakmamış, geceleri yürümüştü yine.

Dayısı Leban'ın yurdunu ona annesi iyi tarif etmişti.

Lâkin bu yurtta hiç kimseler yoktu.

Ancak, vaktiyle yaşamışların eserlerine rastlıyordu.

Sordu yolculara.. Hiç kimse doğru dürüst bir cevap veremedi..

Nihayet, bir ihtiyar anlatabildi durumu:

«Evet, ey oğlum.. Burada öyle bir topluluk vardı. Fakat kuzeyden Etiler gelince, kaçıştılar.. Yalnız onlar mı?.. Hepsi.. Hepsi..»

«Kime sorayım?..»

«Arayacaksın..»

Doğruydu bu.

Hazreti Ya'kub arayacaktı..

Esasen, acele de etmiyordu..

Hedefi belki dayısı Leban'dı.. Lâkin vazifesi bütün insanları vahdaniyete çağırmaktı.

Çoban kızından sonra, bunu yapmıştı..

Çoğunlukla taşlanmış, kovulmuştu.. Kazancı dört kuldu sadece..

Hazreti Ya'kub (A.S.), ihtiyardan ayrıldı.

Artık geceyi beklemiyordu.. Mezopotamya'yı adım adım dolaştı.. Hattâ Babil şehrine, Ur'a, Ninova'ya girdi.

Dedesi Hazreti **İbrahim (A.S.)** in günlerini ve hikâyesini yerinde yaşadı..

Nemrudlar yine **vardı..** Etiler'e haraç vererek canlarını kurtarmışlardı.

Sapıklık bir deryaydı..

İnsanlar, **Allah'ın en şerefli kulları, halifeleri,** bu deryada çırpınıp duruyorlardı.. Selâmet kıyılarından uzakta, enginlerdeydiler..

Hazreti Ya'kub (A.S.) onlara seslendikçe, hidayete <;ağırdıkca, yaklaşacaklarına, kendileri onu istiyorlardı. Hazreti Ya'kub (A.S.), tekrar gezindi. Nihayet, kış başlangıcında, bir köye sığındı. Bahara kadar ancak tutunabildi. Kovdular onu. Nereye gidecekti?..

Artık dayısı Leban yurdunu sormuyordu.. İlhamlarına göre hareket ediyordu. Köyden gidişinin haftasında, bir gün öğleye yakındı. Bık bir koruyu geçmeye çalışıyordu.

Niyeti koru bitince, emniyetli bir yerde mola vermekti.

Öyle yaptı.

Korudan çıkar çıkmaz, ilk meşenin gölgeliğine oturdu.

Önünde tepeler, kırlar, ormanlar, bahara sarınarak, KÜzelleşebildikleri kadar güzelleşmiş **ve** süslenmişlerdi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) onları seyrettikçe, ferahlıyor **ve** Allah'ın nimetlerinin bolluğuna hamd ediyordu.

Sola inen ince bir yol bitimine gözü kayınca, anlayamadığı bir sebeble, kalbi büsbütün açıldı.. Orada, tam bitim yerinde, bir köy vardı.

Yakınlarında da sürüler otluyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.), öğle sıcağım düşünmedi.. Molasını kısa keserek, kalkıp, yol boyunca yürüdü.

Uzaktan gördüğü köy küçüktü.. Henüz yeni kuruluyor bir hali vardı.. Nitekim, yaklaştıkça, köyün çevresinde çok sayıda çadırlara gözü ilişti.

Düşündü:

«Bunlar kimlerse, sanırım yurtlarından kaçmışlar.. Birasını uygun bulup, yerleşmeye hazırlanıyorlar.. Belki de...»

Düşüncesinin gerisini söylemiyordu.

«Belki de dayım Leban'ın yurdundakilerdir..» diyemiyordu.

Bunu ümit etmiş, fakat ümidinin kırılmasından çekinmişti.

Artık, sağda solda otlayan sürülerin arasından geçmekteydi.

Bakıyordu çobanlara.. Hattâ duruyordu.

Kendini hazırlıyor, yine de soramıyordu.

Böylece yarım saat kadar ilerledi.

Küçük bir tepenin bayırında otlayan sürüsünü gölgeye çekmeye çalışan bir çoban, hem uğraşıyor, hem de durumuna uygun şarkı söylüyordu:

İnadınız, kaçışmanız niçindirf.
Başınızda kaynayan güneş Hâlâ
beyninize işlemedi mi?. Bitmez
tükenmez yeşillikler Bu kadar m»
iştah açıcı?.. Çatlayacağınızı
Düşündürmüyor size.

Ben de neler konuşuyorum!.
Kendimi, insanı, hatırlamıyorum.
Sizden beteriz bizler.
Yangtnyerinde
Bir avuç arpa görsek
Atılırız alevlerin içine.

Hazreti Ya'kub (A.S.), çobanın sözlerini beğendi.

«Bu gençle konuşmalıyım..» diyerek işini bitirmesini bekledi.

Çoban çeyrek Saatte sürüyü gölgeye çekmişti. Yorulmuş, ağaç altma serilmişti. Hazreti Ya'kub (A.S.), ağır ağır ona doğru yürüdü. Çoban, ayak seslerini duyunca doğruldu.

Kızacağına, gülümsedi..

Hazreti Ya'kub (A.S.) m ummadığı şekilde uzaktan «önlendi:

«Gel ey yolcu!.. Hem dinlen, henvbeni oyala.. Yaban-oı birisiyle konuşup, çevremden uzaklaşmak, arzusuyla k ı v ramyordum.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) da gülümsedi..

Teşekkür ederek, çobanın karşısına oturdu.

Kendini tanıttı:

«Ben Filistinli Ya'kub'um.. Ishak oğlu Ya'kub.»

«Ben de Haranlı Loya'yım.. Ne fikirdesin dostum?.. Filistinli olmuşuz, Haranlı olmuşuz ne çıkar?.. Gurbette yıujadıktan ve buna ömrümüz boyu mahkum edildikten lonra?..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) pek sevindi.

Belki Çoban Loya Haranlı olduğuna göre, dayısı Le-Imn'ı tanırdı..

öğrenmeye hazırlanırken, Çoban Loya devam etti:

«Komşu tarlalar uğruna sürünüyoruz ey Ya'kub.»

«Anlamadım..»

«Açık konuşuyorum.. İşe küçükten başlayalım., iki çiftçi, birbirlerinin sınırları bitişik tarlalarına göz dikerler. Etmediklerini bırakmazlar.. Kan dökerler.. Birisinden birisi kaçar. Aşiretler, kabileler, devletler, hükümdarlıklar da öyledir.. Kısacası, toprak kavgası.. Komşu tarlaları kazanmak savaşı.. Arada ne oluyorsa halka oluyor. En yakın misali Etilerin komşu tarla Mezopotamya'yı istilalarıdır., iki yıldır göçebe olduk.. Henüz yeni toparlanıyoruz.. Sanır mısın ki burada rahat edeceğiz?.. Hayır.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) istemediği halde, yaraya parmak bastı:

«Bu dert uğruna çaba harcayanlar var.. İnsanlar kurtulacak.»

«Ne zaman?.. Öyle bir ilâç biliyorsan önce beni iyileştir.»

«Elbette ey Loya!..»

«Karnın neyle olursa olsun doyuyor, yorgunluk geçiyor. Sahiplerimizin açtıkları kamçı yaraları kapanıyor.. Bunlar bir şey değil., içimizde bir eksiklik var.. Boşluk yani. O dolmuyor.»

«Yakında dolacak.. Ey Loya, demek sen Haran'lısm?.»

«Evet.. Birisini mi soracaktın?...»

«Pek anlayışlısın.. Leban'ı tanır mısın?...»

Loya müjdeledi:

<:Tanırım..»

«Onu arıyordum.. Nerdedir acaba?...»

«Burada yaşıyor.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) sevindi:

«Haran'dan başladım.. Her rivayete tutuna tutuna Babil, Ur, Ninova arasında gezdim durdum.. Aylar harcadım..»

«Oluyor böyle şeyler.. Bazan insan burnunun ucunu

M'çemıyor.. Görüyorsun ki, yine Haran Bölgesinde sayılırız.»

«Evet..»

«Leban iyi insandır.. Varlıklıdır.. Niçin arıyorsun?..»

«Dayımdır o.»

Loya, bir tarafa baktı.. Dikkatle araştırdı:

«Sana onun küçük kızını gösterebilirdim ama, henüz vakit öğle olduğu için kuyu başına gelmemiş.. Sürüsü de görünmüyor.»

«Demek çobanlık yapıyor?..»

«Hem de nasıl!. Hayvan bakımında biz erkeklere taş çıkartıyor.. Şu kaya istikametinden dön.. Kuyuyu görüyorsun.. Üzerinde ağır bir taş var.. Biz çobanlar ancak akşama doğru kuyu başına geliriz, taşı indirir, sırayla Hunileri sularız..»

«O kadar bekleyemem..»

«Fena mı, konuşurduk.. Söz verdiğin gibi, beni iyileştirirdin..»

«Bunu yapacağım.. Çünkü artık aranızda yaşayacağım. Dayım Leban'm kızının adı nedir?..»

«iki kızı var onun.. Büyüğü evdedir.. Adı **Leyya** (Li-ya-Lie - Lea) dır.. Çoban olan küçüğünün ise adı **ilahi!** (İlahiyi) dir..»

«Evlenmediler mi?...»

«Hayır.. Leban, kızlarına pek düşkündür.. Her isteyene vermiyor..»

«Acaba niçin?...»

«Zenginler hep öyledir.. Çeyizin ağırlığı önemlidir on-**ı ıra..»**

Hazreti Ya'kub (A.S.) bir hoş oldu.

Ihtiyarsız hareketle asasına ve dağarcığına baktı.. Bu tulumunu yokladı.

Onlardan başka nesi vardı sanki!..

Bu esnada Loya dikkatle tekrar kuyu istikametine bakıyordu..

İkinci müjdeyi verdi:

«îşte, Leban'ın küçük kızı Rahil göründü.. Bu sıcakta sürüsünü kuyuya götürüyor.. Demek, evine erken dönecek.. Fakat kuyu taşını kaldıramaz ki..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) ayağa kalktı. «Ben ona yardım ederim..» dedi.. «Şimdilik hoşça kal.. Tekrar görüşürüz.»

«Bu, dileğimdir.. Seni pek sevdim.. Beni iyileştirmeni bekleyeceğim.»

«Elbette..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yürüdü.

Çoban Loya arkasından içlendi:

Şu ağacınkinden ileri Serin,
sürekli, Bir gölgeye
kavuşmuştum. Kısmet olmadı
Sefasını sürmek..

Kendime ben ettim edeceğimi..
Ne vardı acelede,
Elime ne geçecekti..
Susmalıydım.
Fakat dilime
Hangi gün hakim oldum!.

Hazreti Ya'kub (A.S.) geriye baktı. El salladı.. Bir kere daha söz verdi: «Seni unutmayacağım.. Daha serin, aydınlık, nurlu, ebedî gölgelerde yaşayacaksın..»

******

Hazreti Ya'kub (A.S.), dayısı Lebanın küçük kızı Ruhil'e pek yaklaşmıştı..

Rahil, sürüsünü bırakmış, kuyuya sokulmuştu. O da şarkı söylüyordu:

Hiç sebep yokken,
Havalanıverdim..
Eve dönmeye kalkıştım.

Acaba kim çağırdı?.
Ne verecek?..
Zehir mi, şerbet ***mif.***

Rahil, kuyu başındaydı artık.

Taşa uzanırken, Hazreti Ya'kub (A.S.) seslendi:

«Dur biraz.. Sen o ta^ı kaldıramazsın.. Yardım edeyim.»

Rahil elini çekti taştan.

Kendisine sesleneni araştırdı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ile gözgöze geldiler.

Rahil önce ciddiydi.. Yüzünün çizgileri sertti.. Lûkin hemen yumuşadüar.. Tatlı bir tebessüm yayıldı Rahil'in yüzüne.

Hislerini saklamadı:

«Ey yolcu!. Sen iyi bir insansın.. Yardımım kabul edebiUrim.. Sanırım karşılığında benden isteyeceğin sadece bir tas sudur..»

Hazreti Ya'kub (A.S.): «Onu severek içeceğim..» karşılığını verdi ve taşa uzanıp kaldırdı.

Rahil çekilmiş, hâlâ güiümsüyordu.

Sanki bahar erken gelmiş gibi olmuştu çevresine.

Hazreti Ya'kub (A.S.) su çekip yalağı doldurmaya başladı.. Rahil'e de talimat verdi:

«Sürüyü yanaştır..»

Bir kaç dakika sonra ilk koyunlar sulanıyorlardı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) su çekiyor, Rahil kovayı alıp yalağa boşaltıyordu.

Fikrini söylemeden edemedi:

«Ben seni aylak bir gezici yahut avcı sanmıştım.. Meğer pek bilgili çobanmışsm.. Sahibin seni nasü bırakmış? Bir hazineden olmuş.. Şimdiki erkekler havalandılar. Evine düşkünler pek azaldı.. Adın ne'dir?...»

«Ya'kub..»

Rahü'in yüzünden bir kanat gölgesi geçti: «Ya'kub mu?.. Bunu işitmiştim..» «Evet Ya'kub.. Seninki nedir?..» «Rahil.. Leban kızı Rahil..»

Hazreti Ya'kub (A.S.), çoban Loya'mn doğru konuştuğunu anlayınca, durmadı, kendisini tanıttı:

«Ey kuzenim Rahil!. Bilir misin ki Leban benim dayımdır?»

Rahil heyecanlandı: «Beni aldatma ey Ya'kub!..»

«Yersiz şakalardan, hele yalandan hiç hoşlanmam. Adımı elbette duymuşsundur.. Çünkü ben Filistin'de yaşayan İshak'm ikiz çocuklarından küçüğüyüm..»

«Anlatmışlardı.. Ağabeyin pek huysuzmuş ve kurt gibi karaymış.. Kıllıymış.. Seninle geçinemezmiş.. Halbuki görünüşüne göre, seninle yılan bile geçinir.. Yahut sen o fırsatı verirsin.»

«Bunları bırak ey Rahil..» «Yoksa yine kapıştınız mı?..»

«Evet.. Beni öldürmeye kalktı.. Kaçtım. Sizleri çok aradım. Nihayet buldum..»

«Demek misafirliğin uzun sürecek.»

«Sanırım öyle olacak.»

«Burada pek rahat edersin..»

«Arzum budur..»

Sürünün sulanması bitmişti.

Rahil teklif etti:

«Ey Ya'kub!. Sen sürüyü şu istikamete yürüt.. Ben koşup babama haber vereyim.. Bir an önce sevinsin..»

Hazreti Ya'kub: «Birlikte gideriz..» diyecekti.

Fakat Rahil dediğini yapmış, ok hızıyla uzaklaşmıştı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m yüzünde hep o aydınlık vardı.

Hislerini saklamadı:

«Babam ne kadar haklıymış!.. Gerçekten Soyumun kadınları ve kızları başka türlüler.. Filistindekiler gibi, karanlık değil, iç ve dışlarıyla aydınlıklar..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) da dayısını bir an önce görmek, aylarca süren gurbetten gurbete sürüklenmesini unutmak istiyordu.

Sürüyü topladı, önüne kattı ve Rahü'in gösterdiği I istikamete yürüttü.

Düşünüyordu:

Evet, aylarca gezmişti ama, pek çok yer görmüş, böl-|eyi tanımıştı.. Tecrübe sahibi olmuştu.

Bu arada hiç değilse, bir kaç kişiyi kazanmıştı.. Kurtarmıştı..

Belki değil, muhakkak, Hazreti Allah (C.C.), bunu emretmişti.. Nihayet getirip buradaki insanlarda vazifeye devamını dilemişti. Ne zamana kadar?.

Bu tabiî Hazreti Ya'kub (A.S.) bilgisi dışmdaydı. Bütün endişesi, halkı vahdaniyete çağırırken ve babası Hazreti Ishak (A.S.) in şeriatini, alacağı vahiylerle

birlikte, tatbik ederken, bilhassa karşısına dayısının çıkmasıydı.

En yakın hısımları tarafından kovulmak pek utandırıcı olacaktı.

Yalvardı, ellerini semaya açarak: «Allahım!.. Sanırım, şu ümmeti bana teslim ettin.. Canım bahasına, gece gündüz uğraşacağım.. Yardımını üzerimden eksik etme.. Zaferimi sağla..»

Devam da etti:

«Ben pek yumuşağım.. Pamuk gibi.. Halbuki insanlar, ne acı ki serte boyun büküyorlar.. Yumuşaklığın bereket, sertliğin kıtlık olduğundan habersizler..»

Belki daha açılacaktı sevgili Allahma.. İlk avludan, Rahü'in, yanında bir erkekle, çıktığını gördü.

Durdular kapı önünde.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ne konuştuklarını bilmiyordu.

Ancak, Rahü'in sevine sevine, babasma, eliyle Hazreti Ya'kub'u gösterdiğini farketti.

«İşte babacığım, seni aldatmıyorum, yeğenin Ya'kub şu adamdır..» der gibi geldi Hazreti Ya'kub (A.S.) a.

Nitekim adam adımlarını sıklaştırdı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) da onun gibi yaptı.. Sürünün önüne geçti..

On metre kadar birbirlerine sokulunca, Rahü'in babası Leban tekrar durdu. Güleç yüzlüydü. O kadar da sabırsızdı.. Fakat geleneğe uymak zorundaydı., llhamlandı:

Bakraçtaki süt Güvercin
beyazlığında. O kadar
da

Nefes nefese çırpmıyor. Ateşten
geçirilmediği halde Kaymak
bağlayacak. Tadına
doyulmayacak.

Sütü konuşuyorum sanma..
Kalbimdir anlatmak istediğim. Sana
karşı öylesine Temizliklerle dolu.
Hele hasreti hatırlatma.. Köpürüp
taşışından farkedersin.

Hazreti Ya'kub (A.S.) da ona uydu.. Cevap

verdi:

Ne kudrettir ki O, Kainat zerre
bile Değildir huzurunda.. Hiçtir,
sıfırdır. Kulluğa, inanç dolu
göğüslere Her muradı uzatır.

Yoksa mümkün müydü Bu
kavuşma, buluşma?..
Kasırgalara katılmış
Yapraklar misali Savrulmak
İşten bile değildi.

Tabiî Leban, putperest olduğu için, Hazreti Ya'kub S.) m ne demek istediğini anlayamadı..

Fakat anlamış görünmek için bağırdı: «Haklısın ey Ya'kub..»

Buluştular ve sarılıp kucaklaştılar. Leban, sürüyü kızı Rahil ile gönderdi. Hazreti Ya'kub (A.S.) ı gölgeye çekti.. Orada dikkatle baktı yüzüne, havayı kokladı.. Hükmünü verdi:

«Sevgili kız kardeşim Rafka'dan ve eniştem îshak'dan çok şeyler var sende.. Hele teninden fışkıranlar.. Seninle daima gururlanacağım..»

Artık ilk yabancılık kalkmıştı aralarından.

Konuştular..

Leban sordu, Ya'kub cevap verdi.. Böylece, Leban Filistin'den, Hazreti îshak (A.S.) ile kızkardeşi Rafka'dan haberli oldu. Nihayet yürüdüler.

Leban düşünceliydi.. Eve yaklaştıkları zaman açıkladı:

«Ey Ya'kub!.. Kızım Rahil bana bir şeyler anlattı, doğru mudur?.»

«Ne üzerinde?..»

«ikiz kardeşin El-İs sana kıymaya kalkmış.»

«Doğrudur..»

«îyi ki kaçabilmişsin..»

«Günlerce peşimden geldi..»

«Ya inat ederse?...»

«Sanmıyorum.. Döndüğünü öğrendim..»

«iyi.. O halde artık bende kalacaksın..»

«Öyle görünüyor.. Dönüş vadesini bilemem..»

«El-Is'in yanma gidilir mi artık?..»

«Kızgınlığı geçicidir..»

«Anne ve baban ne dediler?..»

«Haber gönderecekler..»

«Benden bir istekleri yok mu?..» «Var..»

«Nedir?...»

«Ey dayım, izin ver bunu sonra anlatayım..» Hay hay ey Ya'kub.. Hele bir kaç hafta istirahat et.. Pek çekmiş, yorulmuşsun..»

* **

Dayısı Leban, Hazreti Ya'kub (A.S.)a: «Hele bir kaç hafta istirahat et.. Pek çekmiş, yorulmuşsun..» demişti ama, Hazreti Ya'kub, daha ertesi sabah erkenden kalktı.

Hanidir çalışmaya hasretti.

Su çekti.. Sürülere baktı.. Süt sağdı.

Velhasıl, annesi Rafka'ya ne türlü yardım ederse, bunlarftı hepsini yaptı..

Çalışırken, sanki annesini yanı başında hissediyordu.

Dayısı Leban, onu pencereden seyrederken, elinin çabukluğuna ve titizliğine, işlere alışkanlığına, hayret ediyordu.

«Dilerim ki yeğenim, bütün adamlarıma örnek olur. Tam yerleşme sırasında imdadıma yetişti..» diyordu.

Yalnız bir şey dikkatini çekmişti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) hangi koyunu sağsa süt kesilmek bilmiyordu.. Ancak Hazreti Ya'kub (A.S.), sanki bir musluk kapatır gibi, canı istediği vakit, memeyi buruyor ve başka koyuna geçiyordu.

Avlu dıvarma yamanan komşular da farkına varmışlardı olanların.. Hayretle gözleri irileşmişti.

Leban'ın kızı Rahil, Ya'kub'a yarı yolda yardıma gelmişti..

Bakraç, güğüm taşıyıp duruyordu. Nihayet dayanamadı:

«Yetmez mi ey kuzenim Ya'kub?.. Evde kap kalmadı.» diye onu uyardı.

Leban'ın büyük kızı Leyya ile de akşamleyin tanışmıştı Hazreti Ya'kub (A.S.). Leyya şu anda yardım etmiyordu ama, babasının yanı başından uzanmış olanları izliyordu.

Dayanamadı, babasına sordu:

«Ey babam!. Ya'kûb'daki bu özellik nedir?.. Yanlış mı görüyorum yoksa?...»

«Yanlış görmüyorsun ey kızım.. Ya'kub, babası îs-hak ve dedesi ibrahim'den bereket hikmetini öğrenmiş.» «Ne mutlu bize! Elbet öğretecektir..» «Sanmıyorum.. Bu, onlara mahsus bir sırdır..» «Ey babam, benim ne kadar yapışkan olduğumu bilirsin.. Behemehal sırrı elde ederim.» «Belki...»

Dıvara yamananlar da aynı konudaydılar. Birbirlerine: «Bu güzel ve bereket yağdıran erkek kimdir?» diye soruyorlardı.. Öğrenince: «Leban yine kazandı..» diyorlardı. / Hazreti Ya'kub (A.S.) evdeki işini bitirince, dayısına baktı ve izin istedi:

«Ey dayım, ben aylaklıktan hoşlanmam.. Müsaade edersen, sürülerle beraber kıra açılayım.. Böylelikle çevremi öğrenirim.»

Leban uygun buldu.. Fakat Hazreti Ya'kub'u uyardı da:

«Pek açılma.. Olur ki kardeşin gelmiş ve pusuya yatmıştır.»

Rahil babasına teminat verdi:

«Ben açılmasını önlerim..»

Hazreti Ya'kub (A.S.), köyden çıktı Rahil'le beraber.

Hemen ilk bayırdaki otu az küçük bir yere sürüyü çevirdi.

Rahil güldü:

«Ey Ya'kub!. Demek senin de gözlerin baban gibi zayıf.. Orada sürümüz, güneş şu ağacın gölgesini siünci-ye kadar bile otlayamazlar.. Dağüırlarsa toplamakta zorluk çekeriz.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yumuşak cevap verdi:

«Gözlerim pek keskindir ey Rahil.. Fakat hesabıma göre, orada bir günlük ot vardır..»

Rahil'in gülüşü kahkaha halini aldı.

Fikrini de söyledi:

«Kanaatimi değiştirdim ey Ya'kub.. Sen acemi bir çobanmışsın..»

«öyle olsun..»

Yanlarından geçen başka sürülerden çobanlar da gülüşüyorlardı.

Rahil utandı ve Hazreti Ya'kub (A.S.)a hatırlattı:

«Bizimle alay ediyorlar ey Ya'kub!. Bu bana dokunur.. Vaz geç, uzaklaşalım..»

«Sonra sıkıntı çekeceğinden korkarım..»

«Nasıl sıkıntı?...»

«Bir ilhamdır bu..»

Rahil fazla İsrar etmedi.

Fakat Hazreti Ya'kub A.S.) dan ayrüdı.. Sürü kendisinin değilmiş gibi yapmak için, bayırın arka tarafına geçip oturdu..

Dertlendi:

Gözü açılmamış sığıreık Hangi kuşlara kılavuzluk eder?. Daha ilk adımda, tik kanat çırpışında,

Başını bir dala vurur Ve
çalılığa baygın düşer.

O suçlu değildir..
Asü suçlular peşine takılanlardır.
Bile bile emrine girenlerdir.
Ben öyle yapmayacağım..
Aklım var..
Mihenk taşından bile
Creçirmeye lüzum yok onu.

Gözlerimi de uğuşturup,
iyi görsünler diye bilemeyeceğim.
Tecrübeliyim..
Bakışlarım kûvç keskinliğinde,
Ok hızındadır..

Hazreti Ya'kub (A.S.) ise sürünün içindeydi.

Koyunları birer birer okşuyor, seviyordu.

Yarı kadarı son bir ay içinde yavrulamışlardı.. Yavrularla ilgileniyordu..

Rahil bir saat kadar bayırın arkasında kaldı.

Kulağı kirişteydi.. «Ha şimdi koyunlar bana doğru kaçarlar.. Onlara vaktinde sahip çıkmalıyım..» diye düşünüyordu.

Aldandığını anlayınca, meraklandı ve geriye yürüdü. Bir kaya gerisinden durumu izlemek istedi.

Daha ilk bakışta ağzı açık kaldı.

Sürü uysal uysal otluyordu hâlâ.. Hem de büyük bir hevesle, iştahla..

Hazreti Ya'kub (A.S.) Rahil'i farkedince, el salladı:

«Ey Rahil!.. Dargın mıyız?.. Geteene.. yardımını niçin esirgiyorsun?...»

«Dargın değilim ama, şaşkınım..»

«İnsanlar çok şeyler görürler fakat nedenini incelemezler..»

«Anlatsan olmaz mı?...»

«Günü gelir elbette.. Haydi in.»

Rahil emre uydu.

Geldi ve Hazreti Ya'kub (A.S.) in yanında oturdu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) koyunları yoklamayı bitirmişti.

Rahil bu hareketin sebebini anladı.. Bilgi verdi:

«Ey Ya'kub!.. Onların doğurmasına en azından hafta var. Belki şu kara üç koyun ile benekliler daha önce yavrularlar.»

«Ben o kanatte değilim..»

«Koça geldikleri zamanı biliyorum..»

«Olsun.. Sanırım bugün bize çok iş düşecek.. Akşamın nasıl bastırdığını anlamayacağız..»

Rahil yine kendim tutamayıp yüksek sesle güldü.

Fakat gülüşü dudaklarında takılı kaldı.

Hazreti Allah (C.C.) onu derhal mahcup etmişti.

Bir koyun sancılandı ve ikiz doğurdu.

Rahil o zaman aklını başına topladı.. «Beni affet, bir daha ne işine karışacağım, ne sözlerine güleceğim.» diyerek koyuna koştu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) in dedikleri aynen çıktı.

O gün karanlık bastırdığı halde, Hazreti Ya'kub (A.S.) ile Rahil, nefes nefese, koyundan koyuna koşuştular.

Hep de yavrular ikiz, yahut üçüzdü.

Leban onların geciktiğini görünce, yanma adamlarını almış yola çıkmıştı.

Aklına hep kötülükler geliyordu.

Bilhassa El-İs'm pusu kurması.

îlk müjdeyi bir çocuktan aldı:

«Ey sahibimiz!.. Görülmemiş şeyler seyrettik.. Hâlâ da büyükler seyrediyorlar..»

«Nedir?...»

«Senin sürülerinden, kızın Rahü'dekileri, hemen şu bayırdadır..»

«Oraya sürü bırakılır mı?..»

«Bırakıldı ve koyunlar otunu yiye yiye bitiremediler.»

«Nasıl olur!...»

«Dahası var.. Sürünün hepsi ikiz, üçüz, yavruladı.»

Leban inanmak istiyor, inanamıyordu.

Ö tarafa yürürken eski bir hikmetli sözü tekrarlıyordu :

Mademki insansın,
Sana tarla edilen yeryüzünde
Çok şeylere parmak ısıracaksın.

Bunlar belki sende olmaz..
Komşu tarlada geçer.. Ne çıkar,
hepsi birdir.

Bütün hüner eklin çalışmasındaâır. Yoksa
komşu tarlayı talan uğruna Eli kana
bulamakta değil.

Leban, sürüye gelince, onu sevinçli karşılayan Rahil oldu.. Yeni doğan kuzuların ikisini kucaklıyor, gösteriyor, sonra bırakarak başkalarını alıyordu..

Hep aynı sözleri söylüyordu:

«Ey babam bak.. Bunlar gibi yüzden fazla yavru var. Ya'kub görülmemiş bir çobandır..»

Leban boş bulundu:

«Yahut sihirbaz..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) alınmadı, sadece, şöyle konuştu :

«ilerde yanıldığını anlayacaksın ey sevgili dayım.»

«İstersem yanılmamış olayım.. Bana ne?.. Ben artan zenginliğime bakarım..»

Nitekim, Leban öyle yaptı.

Ertesi günden itibaren, Hazreti Ya'kub (A.S.) ı diğer sürülerinde dolaştırdı.. Aynı sonucu aldı.

Hazreti Ya'kub (A.S.), hem köyde, hem çadırlarda, herkesin tek sevgilisi, aranan, insanı olmuştu.

Sık sık yolu kesiliyor ve sürülerine el değdirmesi, otlaklarına ayak basması rica ediliyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.), hiç kimseyi kırmıyordu.

Halk, kavuştukları bereket karşısında, Leban'a koşuyor ve hatırlatıyorlardı:

«Ey Leban!.. Yeğenini sakın kırma.. Yurdumuzdan hemen gitmesini önle.. Misafirliği uzayabildiği kadar uzasın.. înan ki bir kaç seneye kalmaz, Nemrudlar misali güçleşiriz.»

Leban da bunu düşünüyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) a elinden geldiği kadar sevgi gösteriyordu.. Sevginin dörtte biri yeğeni olduğu içinse, dörtte üçü verdiği berekettendi.

Hazreti Ya'kub (A.S.), hep o yumuşak haliyle, güleç yüzüyle, yardımlarıyla, çalışıyordu.. Misafir geldiği insanlara faydalı oluyordu..

O zamana göre, daha yaşı neydi!..

Nihayet **larkbir** yaşındaydı..

Lâkin geceleri yapılan sohbetlerde, hep o konuşturuluyordu.

Anlattıklarıyla, dinleyenler çok şeyler Öğreniyorlar, ibretleniyorlardı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m bu tutumu, ümmeti vahdaniyete çağırmak için bir hazırlıktı..

Sapık yürekler, kayadan katı olurlardı.

Onları, iğneyle kuyu kazar gibi işlemek gerekliydi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) bu hedefe varış hazırlığını yaparken, halk da tamamen zıt fikirdeydiler.

Çok kere aralarında şöyle konuşuyorlardı:

«Ya'kub, tam aradığımız insan..»

«Evet, bir de putlarımıza taptığını görsek..»

«Sanırım o, bunu gizli yapıyor.. Yoksa putlarımız kendisine nasıl bu türlü bir üstünlük sağlarlardı?...»

«Elbette.. Aksine gazaplarını yağdırırlardı..»

«Haklısınız.. Gönül istiyor da..»

VII

ÇEYİZ PARASINA KARŞILIK*

Hazreti Ya'kub (A.S.) m, dayı yurduna gelişi iki haftayı doldurmuştu..

Leban kuşku içindeydi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) in aklına esip gidivermesin-den, yahut Filistinden çağrılmasından çekiniyordu.

Geceleri âdeta uyumuyordu..

«Bir şeyler yapıp Ya'kub'u burada temelli alakoymalıyım.» deyip kıvranıyordu.

Ama, ne yapacaktı?. Bilmiyordu.

Bir akşam, onun dönüş yolunu gözlerken, hatırladı ve ümitlendi..

Akşam yemeğinden sonra, Hazreti Ya'kub'la yalnız kalınca hatırlattı:

«Ey Ya'kub!.. îlk geldiğin gün ben sana bir şey sormuştum.»

«Buyur ey dayım..»

«Baba ve annenin benden dilediklerini söyleyecektin.»

«Evet.. Hay hay, anlatayım..»

«Dinliyorum..»

«Bilhassa babam, Filistinden evlenmem taraflısı değildir. Kendisi gibi, buradan bir kız almamı istiyor.. Yola çıkmadan önce vasiyet etti..»

Leban'm canı sıkıldı.

Demek Hazreti Ya'kub (A.S.) geçen günler içinde alacağı kızın kim olacağını incelemişti.. Şimdi karar vermiş ve mevzua girmişti.

ihtimal kardeşi El-îs ile olan geçimsizlikleri bahaneydi. Beğendiği kızı alınca dönecekti.

Bunu nasıl önlerdi?..

Dayanamadı, sordu: >

«Ey Ya'kub!.. Beni sevindirecek bir haber verdin.. Enîştemin ve ablamın emirleri başımın üzerinedir.. Fakat bu işte acele doğru değildir., inceleyelim..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) gizlemedi:

«Yabancı yerde değilim ve öylelerden kız almıyorum.»

«Karar verdiğin var mı?..»

«Var..»

«Kimdir?...»

«RahiL.»

«Bu arzun beni sadece şereflendirir..» .

«Sağ ol..»

«O halde gidenlerle Filistin'e haber gönderelim..»

«Niçin ey dayım?...»

«istemez mi?.. Kahya çeyiz getirmeyecek mi?...»

Bu Leban'ın bahanesiydi.

Filistin'e haber yollayıp, çeyiz gelmesi, yılı aşardı. Hele bir de getirecekler yolda soyuîuyorsa.

Çünkü Leban, Hazreti İshak (A.S.) m kahyasının gelip bir gecede kız kardeşi Rafka'yı nasıl alıp gittiğini unutmamıştı.

Fakat Hazreti Ya'kub .(A.S.) şu cevabı verince, şaşırdı:

«Ey dayım!. Benim El-îs'den kaçtığımı biliyorsun... Çeyizim yok ve gelemez.. Kabul edersen bu halimle edeceksin.»

«Elbette ederim.. Lâkin dostlar üzülür, düşmanlar

sevinir. Dayının itibarının sarsılmasını istemezsin değil miş...»

«Buna ne şüphe'... Çaresini emret yapayım.»

Leban çoktan çaresini düşünmüştü.

Söyledi:

«Kızımın değerini biçtim.. Hiç değilse Çeyiz parası uğruna, bana yedi sene hizmet etmelisin..»

Leban: «Yedi Sene..» demişti ama, bu, pazarlık başlangıcıydı., sıkıştırılırsa bir seneye bile inecekti.

Hazreti Ya'kub'un cevabı karşısında hayret ve sevincini güç tuttu.

Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) kestirip atmıştı:

«Olur ey Dayım.. Sana yedi sene hizmet edeceğim.. Sonunda Rahil ile evleneceğim.»

«Uyuştuk..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) minnettarlığını birkaç kelimeyle ifade ediyordu ki, Leban hatırlattı:

«Ey Ya'kub!.. Sakın Rahil veya başka birisine açılma.. Bu mesele aramızda kalsın.. Çünkü Rahil işitirse, bana tazyik yapar.. Günü azaltmaya kalkışır.. Dayanamam.. Böylelikle yine itibardan olurum..»

«Hiç endişelenme ey Dayım..»

Leban, Ya'kub gittikten sonra, sevinmek istedi.

Böyle bir insan görmediği, için hep aklı fena ihtimallere gidiyordu.. Hevesi gırtlağında kalıyordu.

Çünkü sapıklar alışmıştılar.. Ne konuşurlarsa, sözlerinin çoğu bir menfaate dayanırdı ve hileye tutunurdu.

Leban: «Ya'kub ne kadar yumuşak ve uysal başlı öyle!..» dedi önce.. Sonra kendini çimdikleyip uyandırdı:

«Belki de sinsi.. Pek dikkatli davranmalıyım..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) artık avludaydı.

Gidecekti işinin basma..

Leban'm büyük km Leyya, babasmm yanma girdi "

ISTab^nelar o.uyor?.. San,™ Ya'kub ayn!a-
çaktır.»

Leban bir hoş oldu:

«Aksine..»

«Fakat çıkarken söyleniyordu.. Her işi tamamladığı için huzur içindeymiş sözde.. Artık vazifeye başlamasının vadesi gelmiş..»

Leban rahatladı:

«Sözlerini yanlış mânalara vermişsin.. Ya'kub, gitmeyecek.. Yedi sene hizmet edecek bana..» «Yedi sene mi?...» «Evet..»

«Ne karşılığında?...»

«Yeğenim değil mi?.. Hürmet ve sevgisi karşılığı.» «Beni üzüntüden kurtardın ey babam:.» Bu esnada Rahil de Hazreti Ya'kub (A.S.) ı sıkıştırıyordu, sürü peşinde giderlerken:

«Ey Ya'kub!.. Pek neşelesin.. Sabahleyin babamın yanında da çok kaldın.. Yoksa Filistin'den bir haber mi aldm?.. Dönecek misin?...»

«Hayır.. Neşelenmek insanın vazifesidir.. Yaratılmasının gayesi tasalanmak, ağlamak, üzülmek, değildir..»

«Fakat sen öylesin.. Ne zaman gözlerine baksam hüzünle karşılaşıyorum.. Ağlamaklı oluyorum.. O yumuşak başın, uysallığın beni sarsıyor.. Gurbet acısı çektiğini sanıyorum..»

«Temiz kalblisin de ondan ey Rahil.. Tasalanmak ne haddime! Başıma gelenlerden şikâyet, gelecekten ümitlenmeme, hattâ ölümden sonra bile aynı kaygıyı taşıma günâhtır.,»

«Bunu bir kere daha söylemiştin..»

«Unutmadığına memnun oldum..»

«Babamla neler konuştunuz o halde?...»

«Ona yedi sene hizmet edeceğime söz verdim..»

«Karşılığında alacağın nedir?..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yalan söyleyemezdi.

Sustu.

Rahil bilgiçlik gösterdi:

«Ben biliyorum.. Babam seriden yedi sene için söz almakla, aklına uyup Filistin'e dönmeni önledi.. Çünkü orda düşmanın var. Kimbilir belki de gizliden gizliye eniştem îshak ve halam Rafka ile haberleşiyordur.. Onların arzusuydu bu.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) yine cevap vermedi.

Rahil mevzuu kapattı:

«Evet evet, böyledir.. Sevindim.»

***

Hazreti Ya'kub (A.S), daha o günden işe girişti. Kesin bir vahy mi almıştı?.. Kimbilir?.

Sürüleri yaymaya bırakınca, işe Rahil'den başlamak istedi. Onu Allahına teslim olmaya çağıracaktı. Sohbetlerim böyle bir istikamete çekti. Tam o esnada. Leban'ın kahyası Metalik göründü. Emir tebliğ etti:

«Ey Yakub!. Dayının emridir.. Bundan sonra sen şu sürüyü otlatacaksın.. Yalnız ondan sorumlusun.. Rahil kuzulara, oğlaklara, bakacak.. Diğerlerini çobanlara taksim edeceğim.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) bunda bir kuşku sezmedi: «Olur ey Metalik, öyle yaparız..» Kahya Metalik, sürüleri böldü.. Çoban kölelere ve Rahil'e otlaklarını ayırdı.

Hazreti Ya kub (A.S.) için de bir otlak gösterdi ama, uzakta ve tenhadaydı.

Buna ilk önce Rahil isyan etti:

«Ey Metalik!. Babam benim daima Ya'kub ile sürüleri otlattığımı bilmiyor mu ki, bizi ayrı düşürdü?..»

«Bunu babana sor ey Rahil.. Bence doğrusu böyledir. Sen kuzulara ve oğlaklara bakacaksın.. Onlar henüz körpedirler, uzaklara gidemezler..»

Rahil dudak büktü.

İçin için düşündü:

«Bunda bir iş var.. Fakat babama nasıl karşı gelebilirim?»

Hazreti Ya'kub (A.S.), yine durumu temiz vicdanıy-la muhakeme etmiş, aykırı bir sebep düşünmemişti.

Sürüsünü alıp ayrıldı otlağına doğru.

Halbuki Leban tamamen şüpheleri için ayırmıştı Ra-hil'le onu.. Sanmıştı ki zamanla uyuşur ve .kaçarlardı birlikte.

Kısacası, herkesi kendisi gibi sanıyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) otlağına giderken, yine vazifesine döndü..

Çevresinde kimse olmadığı için yüksek sesle konuşuyordu :

«Bütün bir gün boyu ziyan olacak.. Ancak akşamları ve geceleri çalışabileceğim.. Niçin bu böyledir?... Alla-hımm bana bütün bir günü aylak geçirmemi hazırlama-sındaki sebep nedir?..»

Bunu çabuk buldu:

«Demek teenni ile hareket etmemi istiyor.. Bana ayrılan otlak yanından geçecek seyrek insanlarla ilk önce ilgileneceğim.»

Şunu da düşündü:

«Ben bir peygamberim.. Eğer burada çok kalmamı

Allahım dilemesiydi, bana yedi senelik hizmeti kabul ettirmezdi.»

O esnada iblis yaklaştı..

içine fısıldadı:

«Ey Ya'kub!.. Aklını başına topla.. Sana ilham eden Allah'ın değildi, İblisti.. Çünkü bir peygamber asla, satılmaz..»

«Ben satılmadım ki..»

«Yedi seneliğine satıldın..»

«Hayır, hizmet kabul ettim.. Karşılığı verilecek.»

«Peygamber, hükümdarlardan uludur..»

«Elbette.. Lâkin bu, dünya hayatını yaşarken, onlar gibi davranması demek değildir.»

«Köle derecesine de düşmez..»

«Bundaki hikmetten haberliyim.. Hazreti Allah (C.C.) beni halkın en aşağı tabakasına karıştırdı ki, onların hayatlarını tıpkısına yaşayayım.. Dertlerine derman olayım. Ve onlardan işe başlayayım..»

«Hayır.. İblis'e uyma ey Ya'kub.. Cebrail (A.S.) ı bekle.»

O zaman Hazreti Ya'kub (A.S.) onu kışkırtanın İblis olduğunu anladı.

«Sen atam Hazreti İbrahim (A.S.) m oğlu ismail'i kurban etmeye götürürken sapıtmak isteyen iblissin.. Hangi peygamberle çatışmadın?.. Günâhın ta Hazreti Âdem (A.S.) dan başlar.. Onu cennetten ettin.. Defol uzak-laş!..» diyerek kovdu.

iblis görünmüyordu esasen ama, çekilip gitti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) otlağına varınca, bu kayalık tepeyi inceden inceye dolaştı.

Küçük bir gayretle mağara yapılabilecek bir kaya altına gözleri takıldı.

Artık ayrılamadı.

Çevreden ne bulursa onunla, kazmaya başladı.

Niçin yapıyordu bunu?..

Sürüsü yayılırken devamlı bir gölgede uyumak için mi?..

Buraya geldiğinden beri ibadetlerini gizliden gizliye tamamlıyordu.

Bir mescidi, namazgahı, yoktu.. Bu durumu dağ yüklenmişeesine belini büküyordu. Artık yalnızdı.

Burada mescit yapar, ibadetini aksatmazdı. Bunun için çırpmıyordu.

Kaya altını, dilediği hale getirmek için, bir gün, beş-gün, yetmezdi.

O akşam hep çalıştı.

Köye dönerken, yolda Rahil'i kendisini bekler buldu.

Hemen sitem etti:

«Ey Ya'kub!. Pek geciktin.. Kuyu başındaki taşı kim bana kaldıracak ve hayvanlarımı sulamada yardım edecek?..» «Çobanlardan faydalanırsın ey Rahil.» «Bırak onları.. Tenbel, geveze, insanlardır.. Hem senin niçin üstün tozlanmış?.. Yorgunsun da..» «Otlağımın uzaklağım biliyorsun..» «Haklısın..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) ancak bir haftada dilediği gibi mescidini tamamladı.. Bölgede su sızıntıları pek boldu. Yakmdakinin birisini genişletti. Artık abdest almak imkanına da kavuşmuştu. Aksatmadan namazlarını kılıyordu. İçindeki huzur dışına vurmuştu. Bunu ilk farkeden, yine Rahil oldu. Şöyle dedi: «Ey Ya'kub!. Sen gün geçtikçe dinliyorsun.. Gençleşiyorsun, hattâ güzelleşiyorsun.. Sanırım köyümüzün havası sana pek yaradı.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) bu sözlere bir ata sözüyle karşılık verdi:

Göz açıktır ama, Gönülden geçenlere göre, Görür her şeyi.

Kurt ceylanlaşır, Kartal tavuskuşu olur. Kasırgalar esinti.

Doğrusu da bu değil midir?. Ümitsizlikten kurtulmak, Başka nasıl mümkündür?..

*
**

Yaza çıkılmıştı..

Henüz Hazreti Ya'kub (A.S.), kendisine tahsis edilen bölgeden kimseyi çevirip Vahdaniyete çağıramamıştı.

Yol aşağıdan, vadiden, geçiyordu.

İnsan tenbeldi.. Tepeyi merak edip üzerine çıkan yoktu.

Yalnız arada Hazreti Ya'kub (A.S.) m dayısı Leban, bir gün kendisini ziyarete geleceğini hatırlatıyor, fakat uğramıyordu.

Belki, artık hizmetkârı olan, Hazreti Ya'kub (A.S.)a gözdağı vermek, böylece otlağında aylak aylak dolaşmamasını temin içindi.

Yalnız bir keresinde, Hazreti Ya'kub (A.S.) yola

çıkarken, Kahya Metalik yetişmiş ve odundan yapılmış çirkin bir put uzatmıştı.

Şunu söylemişti:

«Ey Ya'kub, bunu dayın gönderdi.. Her çobanın putu var. Al ve tap.. Gazaba uğrayıp hem kendine hem sürüye etme.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) kabule yanaşmamıştı.

Şöyle demişti:

«Ben otlağımda bütün hazırlıkları yaptım.. İbadetimi aksatmıyorum..»

Metalik bunu başka mânaya almıştı:

«Doğrusu öyledir ey Ya'kub!.. Mademki sürülerin otlağı ayrıdır.. Gidiş gelişlerde putu taşımak niçindir?.. İyi etmişsin.»

Yaz da çabuk geçti.

Güz ve bağbozumu başladı..

Onu köyde yapılacak panayır hazırlıkları izledi.

Leban'm çevreden misafirleri gelecekti."

Leban hazırlıklara pek önem veriyordu.

Bilhassa yiyeceklere.

Kahyası Metalik'e emir vermişti:

«Ey Metalik!.. Sürüleri dolaş, şimdiden eti en lezzetli olacak elli koyun ayır ve kekikli tepelerde besiye çek.»

Ertesi sabah Metalik, sürüler dağılmadan, ağılların başında durdu.. Emiri ifaya başladı.

Bu arada Hazreti Ya'kub (A.S.) a izin verdi:

«Ey Ya'kub!. Sen sürünü a! git.. Boşuna bekleme..»

«Niçin?...»

«Çünkü otlağın her bakımdan kısırdır.. Orada beslenen koyunların eti tatsız olur.. Sanki toprak yemiş gibi..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) gülümsedi acıyarak.

Sürüsünü alıp gidiyordu.

Bir koyun ilk defa ona itaat etmedi, kaçıp diğer ayrılanların arasına karıştı.. Kahya kovdukça tekrar geliyordu.

Kahya Metalik sinirlendi ve sopasını hırsla savurdu.

Koyun aldığı yaradan düştü.. Çırpınıp öldü.

Leban penceredeydi yine.. Kahyaya seslendi:

«O koyunu kes ve cariyelere dağıt, öğle yemeğinde yesinler.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) hâdiseyi görmüş, bunda bir hikmet umarak üzülmemişti.. Otlağa gitmişti.

Öğle oldu.

Cariyeler, yemekte önlerine gelen kızarmış koyuna el sürmek istemediler.. Çünkü onlar da etinin tatsız olduğunu biliyorlardı.

Leban yanlarından geçerken, koyunun olduğu gibi durduğunu görünce, sinirlendi:

«Size her zaman bal lezzetinde et mi vereceğim?.. Maksat karnınızın doymasıdır.. Yiyeceksiniz. Hem de kemiklerini bile sıyıracaksınız.. Başlayın..»

Birkaçı: «Ey sahibimiz, bağışla..» diyecek oldular.

Leban fırsat bırakmadı.

Ne yapabilirlerdi!,.. Koyunu böldüler... İsteksizdiler hâlâ.

Lâkin o anda ortalığı olağan üstü iştah açan ve mis gibi kokan dumanlar sardı.

Herkes şaşırdı..

Leban bile sofraya eğildi.

Cariyelerden birisi, etten tattı.. Çiğnemesiyle birlikte çılgına döndü sevincinden:

«Hayatımda bu kadar lezzetli et yememiştim.»

Diğerleri de aynı kanaatte bulununca, Leban duramadı.. Bir budu kopardı.. Doğruydu..

Cariyeleri sofradan uzaklaştırdı.. «Bana acele Meta-liğ*i çağırın...» diyerek yemeye başladı. Gözleri anadan uğramıştı. Bir kurt ancak avını böylesine istekle yerdi. Ellerinden, ağzının yırtmaçlarından, yağ sızıyordu. Kahya Metalik gelmese, haber vermese, farkında olmayacaktı.

Leban ona müjdeledi:

«Ey Metalik, olağanüstü günler yaşıyoruz.. Ya'kub un sürüsünden kaçan şu koyunun eti, sanki bazan rüyalarımızda gördüğümüz yemyeşil, bin bir çiçekle bezenmiş kırlardan yapılmış..»

Metalik, «Öyle mi. demek doğruymuş.. Cariyeler konuşuyorlardı..» derken elini uzattı. Leban vurdu ona. , «Dokunma.. Sözlerime inanmıyor musun?.. Akşama Ya'kub'un sürüsünden bir koyun daha kes ve kızart bana. Bakalım o nasıl çıkacak..»

Kahya Metalik, emri yaptı.

O koyun da böyle lezzetliydi.

Leban, üç gün tecrübesine devam etti.. Aynı sonucu aldı.

Ya'kub'u çağırdı.. Öğrenmeye çalıştı: «Ey Ya'kub, sürüyü ne ile besliyorsun ki, böylesine tadlamyor etleri?...»

«Emrettiğin otlakta besliyorum..» «Orada bunu verecek imkânlar yok.» «Ey dayım!.. Bırak bunları burada konuşmayalım.. Bana gel. Yani otlağıma.. Belki uyanırsın..»

«Şimdi öğrenmek istiyorum..»

«Hayır..»

Leban, bilgiç bilgiç gülümseyip başını salladı:

«Anladım. Bana orada, bulduğun bir bereket, yata ğmdan haber vereceksin.. Göstereceksin..»

«Mümkündür.. îş ki kalp gözün açılsın.»

Ya'kub (A.S.) ayrılıp uyumaya gidince, dayısı Leban, mehtaba karşı pencereye oturdu.

Pek keyifliydi.

«Tarla komşularım, yani yurt komşularım, hasetlerinden çatlayacaklar.. İtibarım pek yükselecek..» diye söylendi.

Peşinden hayallendi aya baka baka :

Ey gökyüzü sofrasının
Altın tepsisi!.
Ve ey tepsinin çevresine
Çöreklenmeye çalışan yüdızlar!.
Sizin birbirinizi kovalamanız
Devanı edecek..
Ağırlanamayacaksınız..»

Ama ben, altın tepsimi buldum.
Elimin içindedir.
Ona kum doldursam
Aşure olur..
Yeryüzünün bütün insanları
Kaşık çalsalar
Ne biter ne tükenir..

*
**

Leban, o gece sabahladığı için, ertesi gün ancak öğleye doğru uyandı..

Hemen fırlayıp acele giyindi.

Yola çıktı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) m otlağına vardığı zaman, ikindi yaklaşmıştı. Durup bakındı.

Sürü kendi halinde yayılıyordu.. Köpekler batıya oturmuşlar, ufku gözlüyorlardı. Başlarını çevirip Leban'la ilgilenmediler bile. Leban, haşyet içindeydi.. Anlamadığı bir sebeple, ür-permişti.. Sanki pek büyük bir kuvvet karşısmdaymış-casma hürmet etmeye onu içinden iten birisi vardı.

Bu hali arta arta, otlağın kayalıklarının en büyüğü taraf ma yürüdü. Yani Hazreti Ya'kub (A.S.) m mescit yaptığı yere.. Yaklaştıkça durumu daha da arttı.. İlk gördüğü akan su oldu. Sonra mescid içi açıldı önünde. Adeta dondu.

Hazreti Ya'kub (A.S.), namaz kılıyordu.

Tanıyamadı onu.

Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) bir nur topu gibi ışık saçıyordu ibadeti esnasında.

Leban tutunacak yer aradı. Bulamayınca çöktü olduğu yere.

Hazreti Ya'kub (A.S.) kulluk vazifesini bitirince, kalktı ve gülümseyerek, dayısının yanma yürüdü.

Uçar gibiydi.. Gören, bembeyaz bir bulut parçasının yerde tüllendiğini, nerdeyse uçacağım sanırdı.. O kadar hafifti.

Hasreti Ya'kub (A.S.) dayısıyla ilgilendi: «Hoş geldin ey dayım.. Niçin güneş allına öyle çoktun?. Pek mi yoruldun?.. Gel şu suda yıkan, sonra gölgeye geç.»

Leban bunları aynen yaptı.

Şimdi gölgede karşılıklı oturuyorlardı.

Leban bir kaç kere kendisini zorladı.. Nihayet silkin-di ve eski halini buldu.

Sahiplik hüviyetini takındı.

Sordu sertçe:

«O kaya altmda ne yapıyordun?..»

«ibadet ediyordum..»

«Memnun oldum.. Demek putunu oraya yerleştirdin?. Dinlenince görürüm. Şimdi bu otlağın niçin bereketlendiğini ve koyunların pek lezzetli ete kavuşuş sebebini anladım.. Diğer çobanlarıma da söyleyeceğim, senin gibi yapsınlar.. Putlarını götürüp getirmesinler..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) gerçeği konuştu:

«Orada put yok ey dayım..»

«Nasıl olur?...»

«Elbet duymuşundur, dedem Hazreti İbrahim (A.S.) ve babam Hazreti Ishak (A.S.) peygamberdirler.. Ben de bununla bir seneden beri şereflendim.. Sizin o zavallı taş ile odun parçalarını değiî, gökte ve yerde ne görüyor ve ne görmüyorsan eşsiz tek, asla doğmamış ve doğurmamış Allah (C.C.) tarafından yaratılmıştır.»

Leban, Hazreti Ya'kub (A.S.) m sözünü kesti:

«Böyle sözler konuşmanı men ederim ey Ya'kub!.»

«Fakat dinlemelisin..»

«İstemem.. Ben rahatımı ve hayatımı düşünürüm.. Putlarımın gazabını üzerime çekemem..»

«Hani, ben niçin hayattayım?.. Neden putlar bana dokunmuyorlar?..»

«Daha ne yapsınlar!.. Yurdundan kopman az şey midir?. Sürünüyorsun..»

«Hayır, Allah'ım vazifelendirdi.. Kardeşim El-ls ve babam ile annemin evlenmemi dilemeleri sebeptir ancak.»

«Kes bu konuyu.. Deden, baban ve sende bizden üstün birşeyler var ama, bu dediğin Allah'ın emriyle olmu-

yor.. Sizler sihirde ustasınız.. Sırrını birbirinize devrediyorsunuz.. Kimbilir belki de bu sırrı kaptırmamak için, öyle bir iddiada bulunuyorsunuz. Hakikatte, putlara biz lerden çok bağlısınız.. Aklıma beni imtihan etmekte olduğun da gelmiyor değil..»

«Aklanıyorsun ey dayım..»

Leban büsbütün açılmıştı, güldü:

«Ey Ya'kubî. Sen dayını çocuk mu sanıyorsun?.. Eğer hakikaten beni seviyorsan, şu babadan oğula geçen sihir sırrını bana açıklarsın..»

«Yok öyle şey..»

«Sağdığın sütlerin bitmemesi, elinin değdiği koyunların fazla yavrulamaları, şu kıraç tepede otlay anların etinin lezzetten yenmemesi başka nedir?.»

«Ey dayım!.. Bütün onlar berekettir.. Buna da sebep sevgili Allahıma teslim olmam, kulluğumu yapmam-dır.. Her Müslüman, halis kul kaldıkça, eline aldığı bir lokma ekmekle, sanki sofraları bitirmişcesine doyar.. Hem de tadında şifa bula bula.. Hazreti Allah (C.C.) -in ismini teşbih ve tenzih, ibadet, şükür, onun ululuğunu anarak işe başlama ve bitirince hamd etme, daralmca sığınma, yalnız O'ndan yardım dileme.. Ve benzerleri sır dediğin temiz pâk kapıların anahtarlarıdırlar.. Zorluk da yok.. Allaha teslim olacaksın ve ben kulu Ya'kub'un peygamberliğine şehadet edeceksin.. Atam ile babamdan gelen şeriatle ve bana bildirilen vahyle iş göreceksin. Sanır mısın ki, hayat yalnız buradadır?.. Hayır.. Sonsuz hayat asü öldüğümüzden sonra başlayacak.. Ona hazırlanacaksın..»

Hazreti Ya'kub (A.S.), daha çok konuştu.

Fakat bir türlü dayısını Allah'a teslim edemedi.

Üste tehdide de uğradı:

«Sakın yurdumdaki insanlara bunları söyleme ey Ya'-

kub!.. Seni paralarlar.. Üste, beni de başkanlıktan atarlar..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) direndi:

«O halde çekilip gideyim..»

Bu teklif, Leban'm işine gelmedi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) in bereketinin tadını almıştı.

Daha bir yıl içinde bu kadar zenginleşirse, ilerde kırabilir ne olmazdı!.. İhtirasına kulluk ediyordu.

Bu uğurda az bir taviz verdi:

«Yedi seneliğine bana kendini sattığım unutma ey Ya'kub.. Lâkin gizli yaptığın takdirde, ibadetine karışmam. Putlar seni ne dilerlerse yapsınlar..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) ellerini semaya kaldırdı.. Niyaz etti:

«Ey sevgili Allahım, ne kadar dayımın üzerinde çalıştığıma şahitsin,. Her şey senin emrinde, fermanmda-dır.. Göğsünü açacağın vakti bilirsin.. Belki de hiç açmazsın..»

***

Bu hadiseden sonra günler hızla geçmeye başladılar.

Hasreti Ya'kub (A.S.) dayısının yakasını bırakmıştı. Çobanların üzerine eğilmişti.

Her arkada kalan yılda, kölelerden beş-on kişi îman ediyordu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) rahatlamıştı.

Sık sık tenhada buluşuyor, birlikte ibadet ediyorlardı ve Hazreti Ya'kub (A.S.) onlara va'zlarda bulunuyordu.

Altıncı senenin kışından baharına çıkarlarken, yani Hazreti Ya'kub (A.S.) altmış yedi yaşındayken, Müslüman olanları gizlice takip edenler, artışiarmdan kuşkulandılar.

Bir kaçı Leban'ın karşısına çıktılar.- Anlattılar:

«Ey sahibimiz.. Neler oluyor,farkında değil misin?.. Halk putlardan kopuyor. Yeğenin Ya'kub'un Allanma teslim oluyorlar.. Böyle giderse, pek korkulu günlere gebeyiz.. Buna çare bul.»

Leban da durumu biliyordu.

Sordu:

«Ben Ya'kub'u da, diğerlerini de putlarımıza havale ettim. Fakat görüyorsunuz ki, yurdumuza sığamaz hale geldik.. Tekrar o kısır günlere dönmek istiyorsanız, hemen Müslümanları uzaklaştırayım.. Sonra suçu bana yüklemeyim.»

Gelenler sarardılar.

Hakikaten yurtlarına sığamaz olmuşlardı.. Sattıkları sürü ve ekin ile, evleri altın doluydu.

Birisi hatırlattı:

«Duyduğumuza göre, Ya'kub yedi yene kalmaya şöz vermiş. Esasen bir yıl sonra gidecek.,»

Leban bilgili bilgili güldü:

«Belli olmaz..»

«Yoksa yeni bir anlaşma mı yaptın?..»

Leban ilhamlandı:

Kayalar arasında Bal
arayanlar.. Arı kovanlarını
Söküp götürdükçe Sevinç
çığlıkları atarlar.

Haklıdırlar..
öylesine bir kazanç
Earşüığî,
Üç beş yerlerinden iğnelenmeleri,

Canlarının yanması
Neden büyütülsün?..

Acı geçer, Şişen deri
zehrini Kusarak söner.
Buna katlanmayan Bal
avcılığına çıkmasın.

Dinleyenler onu tasdik ettiler.. «Doğru konuştun..» dediler. «Ne var ki arada hırslanıyoruz..»

«Çare nedir?..»

«Ya'kub'a bir gözdağı versen.. Yahut işkencede bulunsam»

«O zaman sihrim yapmaz..»

«Demek hep susacağız?.. Onu ve kendisine katılanları okşayacağız?.. Saygı göstereceğiz?...»

«Siz işi bana bırakın..»

«Bir düşündüğün mü var ey Sahibimiz?..»

«Tabiî.. Sabırlı olun.. Günü gelince Ya'kub'a öyle bir oyun oynayacağım ki, katıla katıla güleceksiniz.. Yüreğiniz yağ bağlayacak.. Ya'kub'a cezadır bu.. Bilmem ne diyecek, ne yapacak o zaman?

«Bizi sevindirdin.. Ah, o gün gelseî. Yakın mıdır?..»

«Yakın sayılır..» /

«Sana inanıyoruz./»

«Yalnız, sakın sözlerimden kimseye bahsetmeyin.. Ya'kub'un kulağına giderse hevesimiz gırtlağımızda kalır..»

«En büyük putumuz îza üzerine yemin ediyoruz ki. senden hiçbir şey duymadık.. Sağır, dilsiz ve körüz, sonunu alana kadar.»

Günler tekrar geçmeye koyuldular.

Müslümanlar, sapıkların kendilerine dokunmadıkla-

mm..un»

rını, aksine gülüp geçtiklerini görüyor, bu değişikliğe bir mâna veremiyorîardı..

Kuşkulandılar..

Durumu Hazreti Ya'kub (A.S.) a açtılar.

Hazreti Ya'kub (A.S.) onları yatıştırdı:

«Ense kökünüzde bile sevgili Allahımızuı koruyucu sıcaklığını, yakın sevgisini, duydukça asla telâşlanmayın..»

«Tedbirini almak fena mıdır?...»

«Elbette iyidir.. Fakat henüz bilmiyoruz..»

«O halde öğrenmeye çalışalım..»

«iyi olur..»

Müslümanlar bahar, yaz aylan devamınca, hakikati, değişikliğin sebebini araştırıp durdular.. Lâkin en küçük bir ip ucu yakalayamadılar..

Nihayet güz gelip çattı.

Yine Hazreti Ya'kub (A.S.) ı uyardılar.

Hazreti Ya'kub (A.S.), göçeceklerini kapalı surette anlattı:

«Merak etmeyin.. Sanırım güzde, düğünler bitince, yolculuk görünür..»

«Dayınla olan yedi yıllık anlaşman bittiği için mi?..»

«Evet.. Fakat tabiî emir Allahındır..»

* Acaba nereye göçeriz ?...\

«Bunu da sevgili Allahıımz buyurur.. O, müminleri hiçbir zaman sıkmaz..»

«înşaallah.. Hakkımızda hayırlısını buyursun.»

«Âmin!..» \

, /

VIII

BEKLENEN ÇİRKİN OYUN

Az bir zaman sonra güz mevsiminde, bağbozumu tamamlanmıştı.

Hasat bitmiş, bağlar, bahçelerden, meyvalar toplanmıştı.

Bir yıllık çalışmanın karşılığı alınmıştı.

Hem de dolup taşan bereketle.

Herkes buna sebep Hazreti Ya'kub (A.S.) olduğunu biliyordu.

Şimdi ayrılacağını düşündükçe telâşlanıyorlardı.

Bazıları sabredememiş, sormuşlardı:

«Ey Ya'kub!.. Dayın ile olan yedi yıllık anlaşman bitiyor, yurduna dönecek misin?..»

«Henüz emir almadım..»

«Bize kalırsa gitme.. Çünkü kardeşin El-İs her geçen yılda sana. daha çok kinlenmiş. Haberi geliyordu ama, duyurmuyorduk.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) o haliyle tatlı tatlı gülümsü-yordu.

Müslümanlar aralarında, bu konuşmaları dinledikçe, dertleniyorlardı:

«Peygamberimiz niçin öylesine hüzünlü bakışlarla ve yüzle yaratılmış.. Baktıkça, içleniyorum.»

«Hepimiz öyle değil miyiz?..»

«Eğer bir derdi var, bize söylemiyorsa, yazık.. Belki çaresini bulurduk..;;.

«Ne de olsa gurbettedir.. Annesini, babasını özlemiştir.. Uysallığı öksüzlüğünden geliyor, hüznü sılalanışından.»

«Ama niçin sevgili Allahımız peygamberine bunları lâyık görüyor?...»

«Gelip geçen peygamberleri az mı anlatmıştı?.. Neler çekmemiş onlar!.. Bütün bunlarda bir hikmet vardır.»

«Evet, öyle düşünmeliyiz..»

O günlerde en keyifli olan, Hazreti Ya'kub (A.S.) m dayısı Leban'dı..

Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) a oynayacağı çirkin oyunun en küçük teferruatını bile hazırlamıştı..

Zamanı yaklaştıkça, keyifli keyifli ellerini uğuşturuyordu..

Sapıklar, farkındaydılar.

Birbirlerine hatırlatıyorlardı:

«Sahibimiz Leban'ın, yeğeni Ya'kub'a oynayacağı oyun galiba pek yaklaştı..»

«Hiç şüphen olmasın.. Elle tutulur hale geldi.»

Onlar da keyifliydiler..

Şarkılarında bile bunu his ettiriyorlardı:

Bu yû bir panayır Daha
göreceğiz.. Öylesine eğleneceğiz
ki, Eskiler gölgelenecek.
Oyunların çeşidinden Taslar,
kayalar Kasıklarını tuta tuta
Kahkaha atıp çatlayacaklar.

Kimimiz şerefleneceğiz, Kimimiz
sabrımızın Olgunlaşan renk renk
Meyvalartnı toplayacağız.
Kısacası, başlayacak oyundan
Payını almayan kalmayacak. Bir
kişi müstesna.. Çünkü şişen
kabak Onun başında patlayacak.

Leban, bunu ve benzeri şarkıları dinliyor, hazırladığı kararı tatbik için büsbütün sabırsızlanıyordu. Nihayet gün geldi çattı.

Leban, umduğu gibi, Hazreti Ya'kub (A.S.) ı bir sabah karşısında buldu.

Elden gelen sıcaklığı, yakınlığı, gösterdi..

Hazreti Ya'kub (A.S.), sohbetlerinin uygun bir yerinde hatırlattı:

«Ey sevgili dayım!.. Sana çehiz parası karşılığı, söz verdiğim gibi, tam yedi yıl hizmet ettim..»

«Doğrudur..»

«Sanırım hizmetimden memnunsun?...»

«Tabiî!..»

«Sağol!. O halde nikâhımızı hazırla..»

«Bu baş emelimdir.. Ne var ki, bir aksilik oldu.»

«Nedir?..»

«Komşu yurdun sahibine seni bugün bağbozumu hediyesiyle göndermek mecburiyetindeyim.. Bilirsin âdettir. Komşu tarla sahipleri böyle yaparlar.. Hediyeleri en yakın erkekleriyle göndermek zorundadırlar.. Aksi halde hakaret sayılır..»

«Bir kaç gün geciktirmez misin?...»

«.Olmaz.. Dün ondan hediyeler geldi.. Geciktirmek de saygısızlıktır..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) pek düşünmedi.. Tabiî ne de olsa üzülmüştü. Buna rağmen uysal konuştu:

«Emrin başımın üzerinedir dayı.. Kısmet öyleymiş.. Bir az daha sabrederim..»

«Sağol ey hakikatli, bereketli yeğenim.. Esasen yolculuğun bir hafta sürmez.. O zamana kadar da ben düğün hazırlıklarına başlarım.. Geldiğinde hemen gerdek olursun.. Yalnız bilmem nikâhı ne yapacağız?. Aklıma şu da geliyor.. İstersen nikâh için beni kendine vekil et... Böylelikle günleri büsbütün kısaltırız.»

«Olur..»

Leban, hemen o anda harekete geçti. Halkın ileri gelenlerinden yedi kişiyi çağırdı.

Haber verdi:

«Ey yurdumun ulları!. Yeğenim Ya'kub ile kızımı evlendireceğim.. Nikahı kıyılacaktı ama, Ya'kub'un acele bir işi çıktı.. Ancak haftaya dönebilecek.. Muradının gecikmemesi için, beni nikâhta kendisine vekil yaptı. Şahit olun..»

Gelenlerden birisi Ya'kub'a sordu:

«Sahibimiz elbette doğru söylüyor.. Ne var ki şahitliğimizi tam yapabilmek için, sana da sormak lazım.. Dayını hakikaten nikahına vekil bırakıyor musun?...»

«Evet, bunu şeref bilirim..»

Hemen o gün Hazreti Ya'kub (A.S.), komşu yurt sahibine doğru hediyelerle yola çıktı..

Gidiş gelişi bir hafta sürmüştü.

Döndüğünde düğün hazırlıklarının bittiğini görerek sevindi.

Demek nihayet anne ve babasının vasiyetini yerine getiriyordu..

Rahatlamıştı.

O heyecanıyla, odasına doğru giderken Rahil ile karşılaştı.

Rahü'in yüzünden kan çekilmişti.

Durdurup ilgilendi:

«Ey Rahil, hasta mısm?.. Ben de neler söylüyorum!. Niçin hasta olasın?.. En mesut günümüzde seni bu hale koyan sevincindir.. Her evlenecek kızın basma gelir..» Rahil yatışacağına sinirlendi: «Söylediklerini kulakların işitmiyor galiba..» «Fena bir şey mi söyledim ey Rahil?.. Kıymetli ailem?..»

Rahil acı acı güldü:

«Kıymetli aile ha!...»

«Öyle değil mi?.. Yoksa sana danışmadım diye gücendin mi? Beni istemiyor musun?.. Halbuki davranışlarından beni beğendiğini düşünmüş sabırsızlıkla bekliyordum..»

Bu sözler üzerine Rahil uyandı.. Ciddileşip Hazreti Ya'kub (A.S.) a ısrarla baktı. ,

Gözlerinden yaşlar boşandı. «Galiba sen bir yanlışlığa kurban oldun.. Tabiî ben de..» dedi.. «Eğer babamdan hakikaten beni istedinse, hemen koş bu yanlışlığı düzelt..»

«Tabiî seni istedim.. Karşılığında da yedi yıl çalışarak çeyiz parasını ödedim.»

«Fakat nikahın ablam Leyya ile kıyıldı..» «Öyle şey olur mu?...»

«Merasimde vardım.. Babamı, yerine, vekil bırakmışsın.»

«Bıraktım.»

«Daha ne o halde!.. Ablamı süsleyip sana nikahladılar.

Hazreü Ya'kub (A.S.) çok müteesir oldu.

Çabuk geçti teessürü: «Sen bekle, ben gider şimdi yanlışlığı düzeltirim..» diyerek geriye döndü.

Dayısı Leban, Evin karşısındaki korulukta, yakınlarıyla oturuyordu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) yanma vardı.

Dayısının etrafındakiler, vekil yaptığını izleyen şahitler ve nikahı kıyanlardı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) önce sordu:

«Ey dayım, nikâhımızı kıymışsın öyle mi?..»

«Evet.. Her şey hazır..»

«Pakat bir yanlışlık olmuş sanırım..»

«Ne gibi?...»

«Ben, elbette hatırlarsın.. Senden küçük kızın Rahil'i istemiştim.. Anlaşmamız buna göreydi.»

Dayısı yalanladı:

«Hayır.. Böyle bir şey hatırlamıyorum.. Esasen büyük kız dururken, küçüğü verilir mi?...»

«Rahil diye ismini söylemiştim..»

«Duysaydım anlaşma yapmazdım., işte beni vekil bıraktığına şahadet eden yedi insan burada.. O esnada bile Rahil'i konuşmadın..»

Şahitler doğmladılar.

Hazreti Ya'kub (A.S.), o uysal ve temiz kalbiyle, oyuna geldiğini anlamamış göründü.. Kabahati kendisinde buldu.

Kızarak sordu:

«Şimdi ne olacak?...»

«Yapılacak bir şey yok.. Leyya ile nikâhınız kıyıldı, ommlâ evleneceksin.. Esasen Leyya da Rahil kadar hamarattır. Belki ondan bile üstün meziyetleri vardır..»

«Şüphesiz, lâkin benim muradım Rahil üzerineydi.»

«Oldu artık..»

Leban bir az düşünür gibi yaptı ve gülümsedi yalandan:

«Ben bir çare buldum ama, bilmem sen ne dersitt ey Ya'kub?»

«Buyur..»

«Biliyorsun ki yedi yıl yalnız bana çalıştın.. Şu anda hiç bir şeyin yok yine..»

«Evet..»

«Eğer Rahil ile de evlenmek istersen, yedi yıl daha bana hizmet et.. Onun çeyiz parasını tamamla.. Rahil senin olsun.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) Rahil'i gözlerinin önüne getirdi.

Sonra eve doğru baktı.

Rahil avludaydı.. Sanki: «Kabul et ey Ya'kub.» der gibiydi.

O çağlarda bir erkek iki kız kardeşi aynı zamanda olabiliyordu.. Şeriatte vardı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) bir az durup ilhandandı.

Kararını verdi:

«Peki ey dayım!. Yedi sene daha sana hizmet edip Rahil'le de evleneceğim..»

Dinleyenler el çırptılar..

«Şahidiz.. Kutlu olsun..» dediler.

Hazreti Ya'kub (A.S.) çekildi meclisten, evin yolunu tuttu.

Leban arkasından baktı, uzaklaşınca gizlemedi:

«Hatırlar mısınız, bir. zamanlar bana gelmiştiniz.. Sabretmenizi söylemiştim Ya'kub için..»

«Evet, hatırladık..»

«Düşündüğüm ceza bu oyundu.. Şimdilik Ya'kub'un yedi sene daha buradan ayrılmasını önledim.. Büsbü-

tün bereketleneceğiz. Ondan sonrasında da putlarımız yardım ederler sanırım.»

Dinleyenler tekrar el çırpıp Leban'ı ululadılar.

Bu esnada Hazreti Ya'kub (A.S.) Rahil'in yanma varmıştı.

Olanları anlattı.

Rahil sevindi:

«Beni hiç düşünme ey Ya'kub!. Bir yedi sene daha nedir ki.. Beklerim..»

***

Hazreti Ya'kub (A.S.), sanki yeni başlamış gibi, öyle bir hevesle, tekrar işlerine sarıldı..

Daha ilk ayda kulağına, gerek müminlerden, gerekse Rahil'den yayılan dedikoduyu, dayısının ona çirkin bir oyun oynadığı ulaştırıldı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) bunları sükûnetle dinledi.

Hep aynı cevabı verdi:

«Her şeye inanmayınız.. Doğrusunu ancak Allah bilir.»

Böylece kesildi söylentiler.

Yıllar, başta Hazreti Ya'kub (A.S.), müslümanlar ve Rahil olmak üzere, herkese gün gibi geçiyor geldi.

Bilhassa Leban şaşırıyordu.

Yılların böylesine hızlı geçmesindeki sebebi araştırıyordu.. Tabiî bulamıyordu..

Huzursuzdu.. «Ya'kub, Rahil'i de alırsa artık durmaz.. O zaman ne yaparız?..» diyordu.

Zenginliğin tadını almış olanlar da aynı huzursuzluktaydılar.. Bazan Leban'a gelib dert yanıyorlar, çare düşünmesini istiyorlardı..

Leban henüz bir çare düşünmemişti ama, onları avutuyordu :

«Bana güvenin.. îlk yedi yılda nasıl muvaffak olduğumu gördünüz..»

Leban, nihayet çareyi bulmuştu.

Bunu kimseye açmamıştı ama, rahattı.

Şöyle düşünmüştü:

«Ya'kub ile evlenen büyük kızım Leyya nasıl olsa bir oğlan doğurur.. Bendeki şeref kuşağını ona bağlarım. Malım olur.. Ve Ya'kub, oğlundan ayrılmamak için, burada kalır..»

Fakat Leban'm hesabı tutmadı.

Dördüncü yıl dolduğu halde, Leyya çocuk doğurma-mıştı.

Leban'da tekrar huzursuzluk başladı.

Hemen hemen her gün Leyya'ya soruyordu:

«Hâlâ hâmile değil misin?..»

Aynı cevabı alıyordu:

«Hayır..»

Birisinde Leyya, kendisini de savundu:

«Ey babam!. Suç benim değil.. Çünkü bilirsin ki, Ya'-kub'un ataları hep yaşlılıklarında evlâd sahibi olmuşlardır.»

Leban bunu hatırlamasıyla birlikte pek fena oldu.

Günlerce yemeden içmeden kesildi.

Nihayet, Ya'kub'un damarına basmaya kalkıştı:

«Ey Ya'kub!. Sen elini değdirdiğin her şeye bereket veriyorsun da, kızıma neden tesir edemiyorsun?.. O da bir tarladır.. Sihrini göster.. Yahut inandığın ve benim de O'na teslim olmamı dilediğin Allahın bunu yapsın.»

«Sana hep anlatmıştım.. Benim elimde hiçbir şey yoktur.»

«Nasıl peygambersin o halde?..»

«Peygamberim ama, kullukta sizlerden hiçbir farkım yoktur.»

«Sana bir teklifim var ey Ya'kub!. Allahına yalvar, bir oğul versin.. Ben de gizlice müslüman olacağım.»

Ya'kub (A.S.) reddetti:

«Şartlı hidayete girmek olmaz.. Bunu dileyemem..»

Bir yıl daha böyle geçti.

Lcban çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Bii kere daha Ya'kub'un damarına basmayı denedi.

Ona inanmış müslümanların araşma fit soktu:

«Böyle peygamber olur mu?. Bir oğul bile bağışlamıyor ona Allah'ı..»

Müslümanlar bu fitle zehirlendiler..

Birer ikişer eski dinlerine dönmeye başladılar.

Ya'kub (A.S.) onlara ne söylese kâr etmiyordu.

Sapıklar durumdan memnundular..

İşte hem Hazreti Ya'kub (A.S.) kalmıştı, hem ona uyanlar geri dönmüşlerdi.. Daha ne isteyeceklerdi!..

Hazreti Ya'kub (A.S.) cemaati eksildikçe, Allahına sığınıyordu.. Cebrail (A.S.) gelip sabır tavsiyesinde bulunuyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) da tekrar kuvvetini kazanıyor, sabrediyordu.

Nihayet son yıl da geldi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ellidört yaşını bitirdi.

Bir gün Rahil onu yakaladı.. Konuştu:

«Ey Ya'kub!. Bağbozummıa hiçbir şey kalmadı.. Fakat sen sevinmiyorsun..»

«Nasıl olur!.»

Rahil bir şiir okudu:

Gökyüzünü tıka basa Bulutlar
sarmışken, Havanın açıklığını,
Güneşin göründüğünü, İddia
etmek ne gülünçtür!..

işte ümit ağacının
Yaprakları saranyor,
Kopup dökülüyorlar.. Hâlâ
yeşilde direnmek N içindir,
faydası nedir?..

Bana gerçeği söyle..
O bulutları itip getiren kimdir?'.
Yapraklara nasıl bir kurt düşmüştür?.
Onları sarsıp düşüren
Rüzgâr nerden esiyor?..

Hazreti Ya'kub (A.S.), karar verdi. Rahil'i tenhaya çekerek anlattı:

«Benim peygamber olduğumu duydun., öyle değil mi?..»

«Evet..»

«Oğlum olmadığını ileri sürerek, Allahıma inananlar döndüler. Korkuyorum ki yakında tek başıma kalacağım.»

Rahil öğrenmek istedi:

«Ablam Leyya?..»

«Onu da îmana çağırdım ama, beklememi istedi.»

«Sana bir müjde vereyim mi ey Ya'kub?. Ben ilk gündenberi beni çağırmanı bekliyordum.»

«Bunda evlenme maksadın bulunmasın?..»

«Asla..»

«O halde, bugün sürünü benim yaylağa yaklaştır..»

«Olur ey Ya'kub!..»

Böylece Rahil o gün müslüman oldu.

*
»#

Fakat ikinci yedi senenin bağbozumu gelip, düğünler tekrar başlayacağı sırada, Rahil'den başka Ya'kub'a inanan yoktu.. Kalmamıştı.

Ve Hazreti Ya'kub (A.S.) in ilk ailesi Leyya hala evlat sahibi değildi.

Halk umursamıyordu.

Sahipleri Leban'a güvenleri vardı.

O, ne yapar yapar, Ya'kub (A.S.) ı yurdunda tutardı.

Nitekim öyle oldu.

Leban, ikinci yedi sene dolunca, küçük kızı Rahü'i de Ya'kub (A.S.) ile evlendirdi..

Sordu peşinden:

«Ey Ya'kub!.. Niyetin nedir?..»

«Henüz emir almadım..»

«Hep böyle dersin.. Kimden emir alacaksın?..»

«Allahımdan..»

«Peki peki.. Sana bir teklifim var.. Eğer baba yurduna dönmeye kalkışırsan, belki süa hasretim gidereceksin ama, gülünç olacaksın..»

«Neden?...»

«Çünkü nihayet iki ailen ve onların da birer cariyesi var..»

«Allah rızkımızı verir..»

«Ben şöyle düşündüm..»

«Buyur..»

«îki yedi yıl çeyiz parası için çalıştın ve kızlarımı aldm.. Beni dinlersen bir yedi yıl daha çalış.. Fakat bu yedi yıl kendi hesabına olsun.. Elde edeceğin her şey senindir..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) bunu da kabul etti.

Canla başla çalışmaya başladı..

Bir taraftan borca aldığı küçük bir sürüyü yayıyor, diğer taraftan kayalık, taşlık bir bayırı tarla yapıyordu.

îki yıl içinde muvaffak oldu..

Bu üçüncü yedi yıl, daha bereketliydi.

Borcunu ödedi.. Tarlasından bol mahsul aldı..

Yıllar aynı sür'atle geçiyordu.

Beşinci yılda, Ya'kub (A.S.) m sürüleni yirmiyi bulmuştu. Her birindeki hayvan adedini bilemiyordu.

Yeteri kadar çoban köleler ve ırgatlar satın almıştı.

Yine de yetmiyordu.

Her şey yolundaydı ama, Leyya henüz doğurmadığı gibi, Rahil de öyleydi..

Rahil üzülüyor ve sık sık soruyordu:

«Ey Ya'kub!. Ben Müslüman olduğum halde niçin doğurmuyorum?...»

Hazreti Ya'kub (A.S.) uyarıyordu onu:

-.<Ey Rahil.. İnancınla menfaatini birbirine karıştırma.»

R.ahil boynunu büküyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) onu teselli ediyordu:

'Sabret ey Rahil.. Savgili Allahımıza daima güven.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) bütün müminlerini kaybettiği halde, yine halkı vahdaniyete çağırmaktan bir an olsun yılmıyordu.

Lâkin kazancı olmuyordu.

Rahil bazan hatırlatıyordu:

-'Ey Ya'kub!. Bunca kölelerin var.. Onları çağırsana.»

«Onlara ben sahibim.. Olur ki kalpleri açılmadığı halde, korkarak Müslümanlığı kabul ederler.. Yani içleri başka, dışları başka kalır..»

«Sen bilirsin..»

En huzursuz olan Leban'dı.

Artık Hazreti Ya'kub (A.S.) m yıllarının dolduğu için değildi huzursuzluğu..

Esasen yedinci yıl çıkmak üzereydi.

Ve Leban, Hazreti Ya'kub'un şimdi gitmesini bile istiyordu..

Çünkü taşıp dökülen bereket karşısında, komşu tar-

la, yani yurt sahipleri Leban'ın topraklarına göz dikmişlerdi.

Aralarında anlaşıp, baskınlar veriyorlardı.

Gün geçmiyordu ki Leban, bir kaç sürünün kaçırıldığını, adamlarının öldürüldüğünü, haber almamış olsundu.

Hiç bir tedbiri kâr etmiyordu.

Bazan Hazreti Ya'kub (A.S.) a danışıyordu.

Ondan da iç açıcı bir çare elde edemiyordu.

Üçüncü yedinci yılın Sonbaharına giriürken, Leban'-m komşu yurtlara haber toplamak için gönderdiği adamlar, birer ikişer döndüler..

önce verecekleri kötü haberlere göre ilhamlandılar.

Bu ilhamlar hep birbirlerinin benzeriydiler.

Meselâ şöyle:

Köprü bekçisi uykuda..
Farkında değil
Eski günlerin bittiğinden,

Derede, dağda, ormanda
Ne kadar canavar varsa
Uyuştular..

Belki aksama, Yahut
sabaha, Sürü sürü
gelecekler.

öyle bir saldın başlayacak ki, Ne
"köprü kalacak, Ne bekçisi.

Sonra gördüklerini anlatıyorlardı.

Tam bağlar bozulunca, en büyük baskın verilecekti.

Leban yurdunda ne varsa alıp götürecekti.

Leban yakınlarını topladı.

Bunların içinde Hazreti Ya'kub (A.S.) da vardı.

Bir kere daha danıştı.

Adamların hiçbirisi ne çare söylediler, ne de Hazreti Ya'kub (A.S.) m teklifini benimsediler.

Çünkü Hazreti Ya'kub (A.S.) şöyle konuşmuştu:

«Ey dayım!.. Belli ki, komşuların zenginüğini yolacaklar.. Bence bir kaç kabileye ayrıl, zenginliğini gösterme böylece ve buralardan göç..»

Başta dayısı Leban olmak üzere, herkes, mallarına sıkı sıkıya tutunmuşlardı.. Onlardan başka gözlerini hiçbir şey görünüyordu.

Nihayet şu kararı verdiler:

«Dövüşürüz..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) hatırlattı:

«Düşmanlarınız en az elli mislinizdir.. Hepsi de aç. Gözlerini tamah, ihtiras bürümüş..»

«Olsun...»

«Siz biürsiniz..»

«Kendin için ne düşünüyorsun?...»

«Ben göz göre göre, adamlarımı öldürtemem, yahut esir edemem.. Allahım izin verirse göçeceğim bir kaç gün sonra yedi yılım dolunca..»

«Nereye gideceksin?...»

/Henüz bilgim yok...»

**«

Gün başlamıştı.

Mezopotamya ülkesinde, bir vahada, ufuklar ağan-yordu.

Vahanın seyrek ağaçları yanında sürüler, çadırlar, gittikçe beliriyordu..

Bir adam çıktı çadırların en öndekinden.

Namaza durdu.

Bu adam Hazreti Ya'kub (A.S.) di.

Hicretten önce 1930 (M.Ö. 1308) yılı yaşandığı için, ömrü 62 senesini doldurmuştu.

Bir hafta önce, dayısı Leban'ın yurdundan ayrılmıştı, Cebrail (A.S.) m getirdiği izinle..

Namazdan sonra, duasını yaptı Hazreti Ya'kub (A.S.). —

Sonra batıya dönüp oturdu.

Hatıralarına daldı..

Uzun sürdü bu.

Nihayet hâtıralarını özetledi:

«Kırk yaşında baba yurdunu bıraktım.. Bir yıl, dayımı bulmak için harcadım.. Üç yedi yıl da, yani yirmi bir sene ona hizmet ettim.. Demek şimdi altmış iki yaşındayım.. Yirmi iki yıllık peygamberliğim esnasında kazancım nedir?. Şu anda Allahıma teslim olan yalnız ikinci Ailem Rahil'dir.. Leyya'nın, ilk ailemin bile göğsü açılmadı.. Ya evlatlarımın olmayışı!..»

O anda umulmadık bir şey ceryan etti:

Hazreti Ya'kub (A.S.) in kahya yaptığı **Zihap** geldi.

Hürmet secdesini ifa etti.

Doğrulup tekrar ayağa kalktı.

«Vukuatımız yok ey Sahibim..» dedi ve sustu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) halinden ilgilendi.. Sordu:

«Bana daha söyleyeceklerin var galiba ey Zihap!..»

«Var..»

«Nedir?...»

Zihap boşandı:

Görmüyor musun ki
Hiç kimse artık
Zehir içmek istemiyor,,
Bu pek acı..
Kandırmıyor,
Aksine içi dışı kurutuyor.

Ne olursun, Sana hayat veren
Çeşmenin tıkacını aç. Biz de
sebeblenelim.. Yıkanıp
temizlenelim hattâ..
İnsanlığımıza Jcavuşahm..

Hazreti Ya'kub (A.S.), dayanamadı, içinden diledi: «Hayırdır inşaallah..»

Kahya Zihap, bekletmedi:

«Ben ve kölelerin, cariyelerin, ne zamandan beri sana hizmet ediyoruz ey Sahibimiz?...»

«Bu, altı ile dört yıl arasında değişir..»

«Doğrudur.. Hepimiz merak ettik durduk.. Başkalarını Allahma teslime çağırdın da, bizi hiç düşünmedin.»

«Bütün adamlarım namına mı konuşuyorsun?..»

«Evet.. Sabrımız taştı.. Artık ayrı bir topluluğuz.. Bizi daha fazla üzme..»

«Buna zora uyacağınızı sanarak yaklaşmamıştım... Fakat mademki kendiliğinizden dilediniz, demek sevgili Allahım göğüslerinizi açtı.. Beni sevindirdin.. Derhal toplanın, size vaaz edeyim ve tutacağınız yolu, şeriati, öğreteyim..»

Kahya Zihap sevinerek geriye döndü ve çadırlara koştu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ise şükran secdesine kapandı.

O *gün,* Hazreti Ya'kub (A.S.), hayatının en mutlu saatlerini yaşadı..

Daha sabahtan adamları müslüman olmuşlardı.

Öğleye yakın birinci ailesi Leyya gelmiş ve o da ihtida etmişti.

İkindide Leyya tekrar Hazreti Ya'kub (A.S.) ı bulmuş ve bir müjde vermişti:

«.■IŞy: Ya'kub, ey sevgili peygamberim!.. Allahıma binlerce şükürler olsun ki ben hamileyim..»

« Yanılma yasın ?..»

« Hayır..»

Yine aynı günün akşamına doğru, doğu istikametinden gelenler görünmüştü..

Elli kadar vardılar..

Yaklaştıkça, yorgunlukları ve perişanlıkları seçiliyordu.

Hattâ tanınıyorlardı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m yüzü aydınlandı.

Şu sözler dudaklarından döküldüler:

«Gelenler, benim vaktiyle Müslüman yaptıklarımdır. Sonra İblis'e ve şeytanlarına uyup tekrar sapıtanlar.»

Bunlar geldiler.

Kimi ağlıyor, kimi dövünüyor, kimi af diliyordu:

«Bizi affet ey peygamberimiz.. Suçumuz, günâhımız büyük. Hatamızı anladık.. Tekrar göğüslerimiz açıldı.. Bizi kabul et.*

Hazreti Ya'kub (A.S.) onlarla bir baba gibi konuştu:

«Affetmek ancak Hazreti Allah'a mahsustur. Elbette ki ben huzurunda şefaatte bulunacağım.. Ve o, merhametlilerin en merhametlisi sizi affedecektir.. Dua ve niyazlarınızı O'na yapın.»

Gelenler rahatladılar.

Hazreti Ya'kub (A.S.) dayısı Leban yurdunu merak ediyordu.

Sordu:

«Sanırım dayım yurdunda bir şeyler oldu.»

Birisi cevapladı:

«Evet.. Gittiğinin ertesi sabahı, öyle yağmurlar yağdı ki, köyü ve çadırları sel bastı.. Sürüler boğuldular.. Ağaçlar köklerinden kasırga kuvvetiyle söküldüler. Kısacası Leban yurdunun o dillere destan olan zenginliği masal kaldı.»

Anlatan nefes aldıktan sonra devam etti:

«Bununla da yetinmedi musibet.. Gecesinde, komşu yurttakiler, her taraftan kurt sürüleri gibi koptular.. Biz dağa çekilmiştik.. Yani senin mesçitli otlağa.. Oradan durumu izledik. Yağmacılar, hayvan, mal, mahsul bula-maymca, insanları aldılar.. Erkek-kadın, kız-oğlan, ne bulurlarsa önlerine kattılar..»

«Dayım ne oldu?..»

«O ve yakınları biliyor olmalıydılar.. Kuzeye kaçtılar. >

«Siz de bu tarafa?...»

«Evet.. İzini kaybetmiştik ama. ilhamımıza uyduk. Elbette ki bunda Allahımızın yardımı var..*

«Ona ne şüphe!...»

Hazreti Ya'kub (A.S.t. kahyası Zihab'ı çağırdı.

Gelenleri ona verdi.. Eksiklerini gidermelerini ve karınlarını doyurmalarını söyledi.. îş bölümü yapmayı unutmamasını tenbihledi..

Yalnız kalınca, durumunu düşündü:

Bu vahada kalıcı değildi.

Ona yurd olamazdı..

Gönlü hep Filistin'i diliyordu..

Bir emir almadığı için de çekiniyordu..

Nitekim bu çekinmesi haklı çıktı..

Gün kararırken Cebrail (A.S.) göründü, ona bir zaman için Mezopotamya'da gezinmesini, sapıklıkları Allah'a çağırmasını bildirdi.,

Hazreti Ya'kub (A.S.) rahatladı.

Emri daha ertesi sabahtan itibaren tatbike girişti.

Ümmetini peşine taktı.,

Aklma uyarak göç etti durdu Mezopotamya topraklarında.

Yedi sekiz ay sonra, yurt olabilecek bir yerde, artık yerleşmesi emrolundu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) bu yerde kaldı.,

Su buldu.. Mescit yaptı.

Çadırdan, evlere taşınma faaliyetlerine girişti.

Yurdu, dört cihete giden yollar üzerindeydi.

Gelip geçen kervanların yolcularını mütemadiyen Allanma teslime çağırıyordu..

Bazan kazanıyor, bazan horlanıyordu. *

Yine bir sabah, Kahya koşarak buldu onu.

Müjdeledi:

«Ey peygamberim!.. İlk ailen Leyya'nm bir oğlu oldu.-

Hazreti Ya'kub (A.S.) hemen ellerini semaya kaldırdı.

Tatlı tatlı, sanki bir ilkbahar bulutu çiseler gibi, ağlayarak. Alîahına şükranlarını sundu.

Ye diledi:

«Darısı Rahil'in başına..»

ARMAĞAN RAHMETİ

Yıllar birbirini kovaladılar..

Hazreti Ya'kub (A.S.) emredilen yurdunu arzusuna göre şenlendirdi.. Medeniyet kurdu, geliştirdi.

Herkes huzur içinde ve memnundular..

Yine bereket dolup taşmaya başlamıştı.

Hattâ ilk ailesi Leyya, iki üç yılda bir, oğlan doğuruyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m tek bir muradı kalmıştı.

Onunla evlenmeyi on dört sene bekleyen ikinci ailesi Rahil'in de hiç değilse bir oğul doğurarak sevinmesiydi bu muradı.

Çünkü Rahil'in her geçen gün saranp solduğunu, üzüldüğünü, görüyordu.. Bazan sinir kirizleri bile geçiriyordu.

Ümmetinin kadınları da pek verimliydiler..

Tek boynu bükük Rahil'di.

Tabiî Rahil, kadınlık duygusuyla, hem ablası Leyya'-yı, hem çocuk sahibi her kadını kıskanıyordu.

Korkusu da vardı. Hazreti Ya'kub'un onu ikinci plana atacağından, belki boşayacağından...

Bu kuşkuyla, gözüne girmek için, elinden geleni esirgemiyor, çalışıp çırpmıyor ve helak oluyordu.

Bir ikindi vakti, Rahil Hazreti Ya'kub (A.S.) ı tenhada yakaladı., içini döktü:

«Ey peygamberim, sanırım benden hoşnut değilsin.» «O nasıl söz ey Rahil!. Sen benim ilk göz ağnmsın.» Rahil acı bir ilhamda bulundu:

Hangi bahçıvan
Çiçcklenmeyen,
Meyve vermeyen,
Ağaçla ilgilenir?.
Aksini duysan da inanma.

Bahçenin güzelliğini
Bahane ederek, ilk
fırsatta Baltalayarak
devirir.. Ocakta yakar.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m canı pek sıkıldı.

Hatırlattı:

«Ey Rahil, sen henüz meyve vermedin ama, yaprakların hem körpe, hem en güzel yeşildedirler.. Bilmez misin ki, cins hayvanlar ve ağaçlar, geç, yahut seyrek bereketlenirler ama, en güzel verirler..»

«Bir vahy yok mu ey peygamberim?...»

«Yok.. Lâkin sana ninem Sâre ile annem Rafka'yı hatırlatırım.. Birisi seksen seneden fazla bekledi, diğeri yirmi sene. Sen ise onbeş senedesin henüz..»

Rahil bir az düşündü..

Yüzü aydınlanmıştı: «Beni ümitlendirdin ey Ya'kub!» dedi. «Fakat eğer bana hâlâ dediğin gözle bakıyorsan söyleyeceğim arzumu kırma..»

«Elimdeyse elbette..»

«Sana cariyem Belha (Belher-BHha)yı takdim ediyorum. Onu nikahla.. Ondan doğacak çocuklar benim sanırım da avunurum.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) kıramadı Rahil'i, Cariye Belha ile nikahlandı..

Fakat çok geçmeden, Rahil'in ablası Leyya, kuşkulandı. O da Hazreti Ya'kub (A.S.) in gözüne girmek istedi.

Cariyesi Zülfe (Zelfe) yi takdim etti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) onu da kıramadı.. Cariye Zül-fe'yle nikahlandı..

Bir kaç yıl içinde onlardan oğullan oldu.

Lâkin Rahil, takdim ettiği cariyesinden doğan bu oğlanlarda umduğu sevgiyi bulamadı.

Büsbütün kabuğuna çekildi.

Hazreti Ya'kub (A.S.), bir erkeğin aynı zamanda iki kızkardeşle evlenmesinin birçok zararlarını yaşıyordu.

Acaba Hazreti Allah (C.C.) ne zaman bunu yasaklayacaktı?.

Ayrıca Müslüman bir erkek sapık, müşrik, kadın almamalıydı. Şimdilik bunlarda mecburiyet olmalıydı muhakkak, lâkin onların haram kümdığı gün gelecek miydi?.

Elbette gelecekti.

Hazreti Allah (C.C.) meselâ iki kız kardeşle evlenmeyi şu âyetle yasaklayacaktı:

> ...Ve iki kızkardeşi birlikte almanız da (keza haram edildi). Ancak (cahiliyet devrinde) geçen geçmiştir. Çünkü Allah hakikaten yarlığa-yıcıdır. Çok esirgeyicidir.
>
> (Nisa': 23)

(Bazılarına göre, bir erkeğin aynı zamanda, iki kız kardeşle evlenmesi Hz. Musa (A.S.) a tebliğ ile yasaklanmış ve haram kılınmıştır.)

Müşrik kadın ve erkekler için de yasaklar koyacaktı:

(Ey müminler) Allaha eş tanıyan kadınlarla (müşriklerle), onlar imana gelinceye kadar, evlenmeyin. İman eden bir cariye, müşrik bir kadından —bu sizin hoşunuza gitse de— elbet daha hayırlıdır. Müşrik erkeklere de, onlar iman edinceye kadar, (mü'min kadudarı) nikahlamayın. Mü'min bir kul müşrikten —o, sizin hoşunuza j>itse de— elbette hayırlıdır. Onlar sizi cehenneme çağırırlar, Allah ise. kendi iradesiyle, cennete ve mağfirete çağırır. O, insanlara âyetlerini apt»çık söyler. Tâ ki iyice düşünüp ibret alsınlar.

(Bakare: 221)

Demek, bu ve benzeri, faydalı yasaklar için, insanın derhal ilme kavuşması, inancıyla birlikte cahiliyetten kurtulması gerekiyordu.. îslâmiyete koşuşanlar, onunla yıkanıyor, ruhlarını kabuk kabuk saran karanlık cahili-yet artıklarını döküyor olmalıydılar.

înanç medeniyetinden uzak bir cahillikte, kalb, beden güzelliğine önem veriyor, aldanıyordu.. Halbuki inanç medeniyetinde vahdaniyete doğru koşuşan her insan, ne kadar dış görünüşüyle göze batsa da, o haliyle bir nur parçasıydı.

***

Hazret) Ya'kub (Â.S.V, ümmetiyle birlikte yurt edindiği o, dört yol kavşağı bölgesinde yeniden yıllar tüketti.

Şimdi seksen beş yaşındaydı.

Demek Rahil ile evleneli otuz sene geçmişti..

Ve Rahil hâlâ evlat sahibi değildi.

Yeni bir ümidi kalmıştı.

Gelip geçen kervanlara koşuyor, satılık oğullar arıyor, onu bağrına basıyor, sonra bir türlü ısınamayarak, derhal bir başkasma devrediyordu.

Müminler, bildikleri için üzüntüdeydiler.

Böylece bir beş sene daha geçti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) doksan yaşma bastı.

Bu hesaba göre, Hicretten önce 1902 (MLÖ. 1280) yılı girmişti.

Bu hesaba göre, baba ve annesinden yaran yüzyıldan beri ayrıldı.

Ata yurdu hakkında, gelip geçen kervanlardan haberler alıyordu.. Hattâ annesinden bile.

Onların durumları şu anda tam karışıktı.

Başlarını kaşıyacak halde değildiler.

Geçen elli yıl içinde olanların önemüleri şunlardı:

1. Kabe bölgesinde Hazreti îsmail (A.S.) m vefatı.
2. Kuzeydeki küçük kıralhklarm, Etilerin uç birlikleri olarak güneye hücumları.
3. Kabileleri haraca bağlamaları..
4. Mısır'la Filistin güneyinde, smır komşusu olmaları Etilerin.
5. Hazreti îshak (A.S.) m anlaşmaya uyup komşu kurallardan Gerar ülkesi hükümdarı Abımelek'e yardımı.. Ve yurdunu kurtarması..

6. Filistin'deki kabilelerin şu anda hem Etilere, hem Mısırlılara haraç vermeleri.
7. Yapılan savaşlarda Hazreti Ya'kub (A.S.) m ağabeyisi El-îs'in pek kahramanlık göstermesi.
8. Hazreti Ya'kub (A.S.) ı annesinin çağırması.. Fakat îzin çıkmadığı için Hazreti Ya'kub (A.S.) m Filistin'e göçememesi.. El-ts'in, Hazreti Ya'kub (A.S.) m peygamber olduğunu öğrenmesi ve tekrar gazaba gelmesi.
9. Filistin'de bir kıtlık başlangıcı olduğunun söy lentileri..
10. Kabe'de halkın gittikçe vahdaniyetten uzaklaşması.
11. Mezopotamya'yı işgal eden Etilerin, tekrar Asur-lularla savaşmaları..

Velhasıl, dünya durumu pek yüz güldürücü değildi Hazreti Yakub (A.S.) için..

Bunda da sapıklığın boş rolü oynadığını düşünüyordu.

Derhal ikaz ediliyor, daha fazla çalışıyordu.

Oğulları büyümüşlerdi.. Otuz yaşından fazla olanlar bile vardı.. Şimdilik on taneydiler. Bir de kızı doğmuştu.

Bu on oğul ve bir kızı verenler ilk ailesi Leyya ile nikahladığı iki cariyesiydi..

En bereketli toprağa sahip sanılıp, henüz hiçbir mahsul vermeyen tarla, sadece ikinci ailesi, fakat ilk göz ağrısı Rahü'di. /

Oğulları ve kızı şunlardı:

a. Leyya'dan Doğanlar:

1. Rubil (Ruben).. (Bakm bir oğlu) demektir.
2. Yahuza (Yahuda).. (Methedilmiş) demektir.
3. Şem'un (Şem'an-Şem-us-Şimeon).. (İşitmek) demektir.
4. Lavi (Lavey-Levi).. (Bağlanma) demektir.
5. Zebanın (Zebulun - Reyalûn).. (ikamet) demektir.
6. Yashr (Yaşer - Yeşcur - İsakar).. (Satın alınmış) demektir.

b. Cariye Zelfe'den doğanlar:

1. Cad (Gad-Hadır).. (Uğur) demektir.
2. Aşir (Aşır-Hadır)... (Mutlu) demektir.

c. Cariye Belha'dan doğanlar:

1. Dan (Vedan).. (Hükmetti) demektir.
2. Naftali... (Güreşçi-Pehlivan) demektir.

d. Hazreti Ya'kub (A.S.) m belki kızları fazladır.. Ancak birisinin ismi bellidir. Leyya doğurmuştur, îsmi Dina (Denye) dir.

İşte Rahil, bu kalabalık oğul ve kızları her gün ve gece görmek, konuşmalarını, gülmelerini, ağlamalarını, oyunlarını seyretmek zorundaydı..

Hele onların Hazreti Ya'kub (A.S.) a koşup: «Baba.» demeleri.. Annelerini kucaklayıp: «Anne» diye sevip öpmeleri, dayanılır sahneler değildiler..

Bu yüzden, Rahil kervanları kaçırmıyordu.

Satılık çocukları dikkatle inceliyordu..

Bir seferinde yine, kalbi gördüğü bir çocuğa kaynamıştı. Annesi de vardı onun.. Rahil, bir deve ve eşek vererek anne oğlu satın aldı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) onun bu hareketine memnun oldu. ,.

Tebrik etti ve duada bulundu.

Lâkin bir kaç gün geçmeden, Rahil, çocuğun annesinin varlığına dayanamadı.. Annesini kervanlarm toplandığı yere, pazara, götürdü.. Satmak istedi.

Kadın ağlıyor ve kendisini çocuğundan ayırmamasını diliyordu.. Satacaksa beraber satmasını, bırakacaksa beraber bırakmasını istiyordu.

Rahil, böyle şeyler düşünecek halde değildi.

Henüz anne olmadığı için, evlad sevgisinin enginliğinden habersizdi.. Kadını sattı.

İki gün geçmeden de, çocuktan ümit kesti.. Çünkü tesellisini bulamamıştı yine.. Onu da sattı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) durumdan ancak ertesi sabah haberli oldu..

Rahil'i sorguya çekti:

«Satın aldığın kadınla çocuk nerdeler?...»

«Sattım.. Önce annesini, sonra çocuğunu..»

Hazreti Ya'kub (A.S.) fenalaştı:

«Ne diyorsun ey Rahil!...»

«Benim yalan söylediğimi gördün mü?...»

«Fakat anne ile evlat ayrılır mı?...»

«Ne çıkar bundan?...»

«Haklısın, henüz öyle bir mertebede değilsin ki anlayasın..»

«Seni de altmış yıldır anneden ayırmadılar mı?..»

«Bu türlüsü başka.. Hayatım bahis konusuydu..»

Hazreti Ya'kub (A.S.), Rahil'i savdıktan sonra, düşündü., düşündükçe de huzuru kaçtı.. Kendisini kabahetli buldu.

Hatırlıyordu..

Kadmın yalnız başına pazara gittiğini görmüştü.. Çocuğun da öyle..

İlgilenmişti.

Hemen kahyası Zihap'ı çağırttı.. Onunla birlikte ker-

vanların peşinden adamlar koşturdu.. Günlerce arattı, anne oğulu tekrar kavuşturmayı diledi.. Kâhya Zihap elleri boş döndü.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m muradı gerçekleşmedi.

Olayın ıztırabı, kalbine çöreklenip oturdu.. Çıkmak bilmedi..

Hazreti Ya'kub (A.S.) bilhassa altmış yıl önceye kadar, gurbete çıkmadan, annesiyle olan konuşmasını hatırlıyordu.

Ona bir ilhamda bulunmuştu:

Ne *zalim yürektir ki*
O yürek,
Anne evlat sevgisini yaşamaz.
Aralarına girer,
Hoyratça ayırır onları.

Pazarlarda satılan esirler gibi,
Anneyi, çok altın verene Teslim eder.
Evladı boynu bükük bırakır.. Kan
ağlatır hayatı boyunca.

Tabiî, bu ilhamları Hazreti Ya'kub (A.S.) annesinden kendisini ayıran ağabeysi El-ls'i kast ederek söylemişti.

Hattâ annesi dayanamamış, kalbi ağzına gelerek, ihtar etmişti:

«Sus ey Ya'kub!.. Allahımdan dilerim ki sana yanlışlıkla böyle bir kaza yaptırmasın.. Yahut sen boş bir anında şaşırma.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) güvenle teminat vermişti ve dilemişti:

«İnşaallah ey annem..»

Fakat işte başına aynı şey gelmişti.

Kasten ana oğulu birbirlerinden ayırmamıştı ama, boş anında şaşırmıştı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) bunlarla da kalmadı.

Geçmişi karıştırdıkça, duanın ona yapılması uğrunda, kendisini de sorumlu görmüştü.

Hattâ annesine bazı şüphelerini yakınmıştı: «Hayır en annem!.. Mademki biliyordum seni din-lememeliydim.. Bir oğlun, görmez babasını aldatması.. Düşünülmesi bile korkunçtur bunun ey annem.. Sevgiü Allahımın beni ne türlü cezalandıracağını bilemiyorum.. Kısasa kısas olacağına göre, belki benim de dünyamı karartır.. Ama ne türlü?.. Bir illetle mi, yoksa ağlayarak mı?...»

Hazreti Ya'kub (A.S.) artık tam bir huzursuzluk içindeydi. Mütemadiyen dua ediyor, kendisinin ve Rahil'in affedilmelerini diliyordu Allah'tan.

Rahil onu teselliye kalkıştıkça, şüphelerini söylüyordu:

«Korkarım ki cezalanacağız ey Rahil.»

«Nasıl?...»

«Hüküm verememe.. Belki kısasa kısas tatbik olunur. Bizim de oğlumuzu ayırırlar..»

Rahil hatırlatıyordu:

«Bizim oğlumuz yok ki..»

«Leyya'nın oğulları senin de oğulların sayılır..»

Rahil, dudak büküp geçiyordu.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ise büsbütün fikrine saplanmıştı.

Dayanamadı, Kâhya Zihab'ı Leyya'ya gönderdi, emir verdi: «Annelerine söyle.. Çocuklarına pek dikkat etsinler...»

Sonra birden uyandı.

Cezayı verecek, kısası tatbik edecek, Hazreti Allah'dı.

Ona karşı gelmek ne mümkündü!..

Derhal emrini geri aldı..

*

Bu olaydan pek kısa bir zaman sonra, Hazreti Ya'kub (A.S.) Filistin'den üzüntülü bir haber duydu.

Baba ve annesinin yurdunda kıtlık baş göstermiş ve Hazreti Ishak (A.S.), vaktiyle kurtardığı Kıral Abime-lek'in yurdu Gerar'a göçmüştü.

Hazreti Ya'kub (A.S.) henüz hicrete mezun olmadığı için, nesi var nesi yoksa, kervanlara yükledi ve Gerar'a, babasına, yolladı..

Bütün endişesi, kervanın giderken soyulmasındaydı.

Başına kâhyası Zihap'ı katmıştı.

Ona güveniyordu Allah'dan sonra.

Yine o günlerde, ikinci bir şey daha oldu.

Yağmaya uğrayıp canını güç kurtaran dayısı Leban oğullarıyla ve bir kısım adamlarıyla çıkıp geldi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) bu gelişten memnun kaldı.

Fakat Leban, Hazreti Ya'kub (A.S.) m da kendisi kadar yoksul düştüğünü görünce, bir hoş oldu.

Filistin'e yapılan yardıma inanmadı.

Sanıyordu ki Hazreti Ya'kub (A.S.) bereket kudretini kaybetmişti.

Yine hileye baş vurdu.

Anlaşma yaptı..

Birükte yaşayacaklardı ve Hazreti Ya'kub (A.S.), dayısının sürülerine bakacak, karşılığında pay alacaktı..

Leban, sık sık anlaşmayı bozuyor, doğan hayvanları kendi sürülerine katıyordu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) ses **çıkarmıyordu.**

O yıl en büyük bereketi ihsan buyurmuştu Hazreti Allah (C.C.) Hazreti Ya'kub (A.S.) a.

Görenler şaşırıyorlardı.

Lâkin Hazreti Ya'kub (A.S.) **m** huzuru kaçmıştı. Bilhassa babalarmdan beter bir aç gözlülük ve sapıklıkta olan dayı oğulları dolayısıyla..

Kahya Zihap da çıkıp gelmişti.

Perişandı..

Kervanları, yarı yola varmadan, soyulup elden gitmişti.

Hazreti Ya'kub (A.S.) bir gece ibadet ederken Hazreti Cebrail (A.S.) göründü ve emri tebliğ etti:

«Ey Ya'kub!. Yarın hemen göçeceksin..»

«Nereye?..»

«Batıya doğru..»

«Filistin'e mi?..»

«Bunu sonra tebliğ ederim.. Şimdilik burasıyla batı arasmda yaşayan sapıkları dine çağıracaksın..»

«Başüstüne..»

Cebrail (A.S.) gidince, Hazreti Ya'kub (A.S.) sevinç gözyaşları döktü ve Allahına şükranlarım sundu:

«Ey güzel Allahım!. Senden merhametli kim var!.. Sen her şeyi gören bilensin.. Tedbirini halk edensin.. Gerek dayım, gerek oğulları, ağabeyim El-îs'den beter oldular.. Beni rahatsız ettiler. Hemen yetiştin. Hicret emri verdin.. Sana şükranlarım sınırsızdır..»

Ertesi sabah, Hazreti Ya'kub (A.S.) göç emrini tebliğ etti.

Esasen ümmeti bunu diliyorlardı.

Hemen hazırlandılar..

Hazreti Ya'kub (A.A.), dayısının konakladığı çadırlara gitti, durumu anlattı.

Anlaşmalarına göre, sürüleri hep birükte pay ettiler.

Leban ile oğulları, mütemadiyen çeşitü bahanelerle itiraz ediyorlar ve anlaşma dışı, fazla sürü, deve, merkep almaya çalışıyorlardı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) hiç itiraz etmiyor, «Peki, hediye ettiğimi kabul ediyorum.. Helâl olsun..» diyordu.

Bu davranışı, hareketini çabuklaştırdı.

İkindiye doğru Hazreti Ya'kub (A.S.) beş yüze yaklaşan ümmeti ve o kadar bıraktığı halde, zengin hayvanlarla yola çıktı.

Gece durmadı.. Hep batıya doğru yürüdü.

Sabahleyin, bir dağ üzerindeki yaylada çadır kurdu.

Ümmetinden ileri gelenler sordular:

«Ey peygamberimiz, kalıcı mıyız, gidici mi?...»

«Kalıcıyız.. Burası hem uygun bir otlaktır, hem emniyetlidir.. Yüksekte bulunuyoruz.. Bildiğiniz gibi, dört yanımız pek karışık.. Savunma tedbirlerimizi kayalardan faydalanarak alabiliriz. Allahımız baş ucumuzdadır.. O'nu kalbimizden çıkarmadıkça, bizi korur ve bereketlendirir..»

«Ne zamana kadar kalacağız?..»

«Henüz bilmiyorum..»

Halbuki o sırada, dayısı Leban'm oğulları ve gelinleri Leban'ı türlü yalanlarla kandırıyorlardı.

Birisi şöyle dedi:

«Ya'kub'un ailesi Rahil putlarımızı çaldı ve oğluna verip dün kervanlara sattırdı.. Görenler yeni söylediler.. Malı ve her şeyi vardı ama, parası yoktu.. Putları satıp para edindi.. Acele, ansızın, kaçışı bundandır..»

Başka birisi tamamladı:

«Sen aldatıldın ey babam!. Hanidir dikkat ediyordum.. Ya'kub sürüleri sulamaya getirdikçe, taze kavak. badem ve çınar ağaçlarından çubuklar kesiyor ve üzerin-

deki kabukları soyuyordu.. Sonra çiziyordu.. Bunları su teknelerinin önüne bırakıyor ve sürüler gelince kızışıyorlardı.. Böylece hem çok doğuruyor, hem de doğanlar çizgili, benekli oluyorlardı.. Bizim sürülerimize yapmadı bunu.»

«Niçin daha önce haber vermedin?...»

«Çünkü anlaşmanızın ne türlü olduğunu yeni öğrendim. Meğer keçiler noktalı ve benekli, koyunlar çizgili ise Ya'kub'un olacakmış.. Siyahlar da bizim..»

«Fakat ben siyahları size verdim.. Ya'kub'dan üç menzil uzaktan otlattım.. Sürüsünde çalınmış siyahlar yoktu, görmedik.»

«Dediğim gibi yaptı, siyahları da çalıp sakladı.»

Leban buna inanmak istemezken, gelinlerinden ikisi koşarak eğildiler.. Yalandan ağlaştılar ve haber verdiler:

«Yeğenin Ya'kub çalgılarımızı götürmüş.»

Leban artık oğullarının ve yakınlarının-sözlerine uymak zorunda kaldı.. Esasen Hazreti Ya'kub (A.S.) m ansızın gidişinden şüphelenmiş ve kızmıştı..

Peşine düştü.

Onu yeni yurd yaptığı dağ yaylasında buldu.

Düşmanmış gibi, savaş için tertiplendi.

Hazreti Ya'kub (A.S.) olanlara üzülerek bakıyordu.

Dayısı Leban oğullarıyla birlikte ilerleyince, sanki savaş için gelmemiş gibi, Hazreti Ya'kub ona hürmet etti.

Dayısı karşılıkta bulunmadı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) sordu:

«Ey dayım!.. Galiba sana hakkımda fena haberler ulaştırmışlar..»

Leban sinirliydi.. Bağırdı:

«Evet..»

«Nedir?...»

«Putlarımızı ailen çalıp satmış.. Çalgılarımızı kaçırmışsın.. Ayrıca siyah koyun ve keçileri saklamışsın.. Esasen acele toparlanıp gitmenden bunu anlamıştım.»

«Hayır ey dayım!.. Ben sevgili Allahımdan emir alıp yola çıktım.. İşte her şeyim meydanda.. Oğullarınla ve güvendiğin adamlarınla her yeri iyice araştır.. Eğer para, çalgı ve kara koyun ile keçi bulursan, her şeyimi vereceğim.. Kölelerimi bile.»

Leban, hırsla Hazreti Ya'kub'un çadırları ve sürüleri araşma girdi adamlarıyla, oğullarıyla.. Akşama kadar didiklemedikleri yer bırakmadılar..

Elleri boş döndüler.

Çünkü bütün iddiaları yalandı.

O zaman, Leban söyleyecek söz bulamadı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) müteessirdi., içini dökmek lüzumunu duydu. Şöyle konuştu kendine has tesirli sesiyle:

«Ey dayım, sevgili annemin kardeşi ve ailelerimin babası!.. İşte yoklamanı yaptın., ne buldun?.. Niçin bana inanmadın? Şöyle bir düşün.. Beni farkedemedi mi sanıyorsun?.. Tam altı defa anlaşmayı bozdun.. Yirmi bir sene sana hizmetim bundandır.. Fakat cezalandın.. Son buluşmamızda da beter işler yaptın.. Gözlerini mal hırsı bürümüş oğullarının ve yakınlarının sözlerine uydun.. Çok çektirdin.. Lâkin Hazreti Allah (C.C.), vaktinde hicretimi emir etti de kurtuldum..»

Leban, başmı önüne indirmiş susuyordu.

Hazreti Yâkub (A.S.) ümitlendi:

«Bunca musibetler başına niçin geldi biliyor musun?. Seni Vahdaniyete çağırdığım halde sapıklıkta direnmenden.. Gel beni peygamber tanı.. Sana Allahımın emirlerini öğreteyim.. Kurtul karanlıktan.. Filistin'in halini biliyorsun.. Birleşirsek kuvvetleniriz.. Batıya yürürüz.. Artık Allahımın emrine göre, belki bir, belki on sene sonra

varırız.. Yerleşir inanç medeniyetimizle hakikaten Allah'a şerefli kullar oluruz..»

Leban, oğullarına baktı.

Oğulları uyardılar onu:

«Ey babamız!.. Ya'kub sözleriyle seni sihirliyor.. Böylece hepimizi köle yapacak ve mallarımıza el atacak.. Dönelim..»

Leban oğullarına uydu.

Leyya ile Rahil ona yalvardılarsa da dinlemedi.. Karanlık bastırmadan geri çekildi.

#*

Hazreti Ya'kub (A.S.) yeni yurdunda huzur buldu.

Hemen hemen hiç bir sıkıntıyla karşılaşmıyordu.. Aksine, yolcular, yahut yakın kabilelerden kaçanlar, ona sığınıyor ve îmana geliyorlardı.

Tek dertlendiği Rahil'in haliydi..

Hâlâ Hazreti Allah (C.C.) ona bir evlat vermemişti.

Ve Rahil, boş bir testi gibi, dokunuldukça inliyordu.

Aynı yıl, yani Hazreti Ya'kub (A.S.) doksan yaşı etrafındayken, bir sabah yine erken uyanmıştı.

Büsbütün hafiflemişti..

tçi, alabildiğine genişleyen, açılan bir gökyüzü gibi, en küçük buluttan temizlenmişti.. Masmaviydi.

Dayanamadı: «Hayırdır inşaallah..» dedi. «Bugün güzel haberler alacağımın ühamlarıyla doluyum sadece.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) iri sözleri hemen gerçekleşti.

Daha dışarıya çıkmıştı ki, ikinci ailesi Rahil'i gördü.

Daha uçurum başına doğru gitmiş, yükselen güneşe karşı ayakta duruyordu ve hislerini haykırıyordu Rahil:

Bir kervansaraya benzetirdim.
Şimdiye kadar kendimi Bombo§tu
içim.. *Kemiklerim, sinirlerim*
Duygusuzdu, sağırdı..

Gerçeği konuşuyorum.. Kuş uçmaz,
kervan geçmez Dağ başına kurulmuş
Gözlerim beklemekten yorulmuş,
Baktıkça körleşirdüer.

Ama artık beklenen yolcu
Tokmağını çaldı kapımın..
Aldım içeriye,
Baş köşeye oturttum.
Nasıl ağırlayacağımı kuruyorum.

Ne kadar kalacaksa misafirim, Sizin
gibi yapmayacağım, Canımla
besleyeceğim.. Sonra*
selametleyeceğim Yeryüzüne.

Hazreti Ya'kub (A.S.), aileleri arasında gecelerini bölmüş olduğu için, o gece Rahil'de değildi.

Ürktü.. Acaba, Rahil, nihayet oynatmış mıydı?..

Niçin uçurumun başında duruyordu?..

Yoksa şeytana uyup uçuruma mı atılacaktı?.

«AUahım sen onu koru!..» dedi.. «Belki beni görürse kararan daha çabuk verir.. Yanına gidemiyorum.»

Hazreti Ya'kub (A.S.) in bu dileği de gerekleşmekte gecikmedi.

Rami ansızın döndü ve Hazreti Ya'kub (A.S.) ı görünce, sevinç çığlıkları atarak yanma koştu, müjdeledi:

«Ben hamileyim ey Ya'kub.. Yanılıyorum sanma, bu gece kaç kere **yavrumun kıpırdanışlannı dinledim!. Sayısını unuttum.»**

Hazreti Ya'kub (A.S.) önce Allah'a dua etti.. Sonra Rahil'i tebrike koyuldu:

«Seni tebrik ederim.. **Yalnız seni mi, kendimi de?..»**

Rahil hemen, **her annenin ilgilendiği suali sordu:**

«Acaba oğlumuz mu olacak, yoksa kızımız mı?..»

«Allah ne lütfederse..»

«Ebette...»

Hakikaten Rahil, günü dolunca, Doğurdu. Bu bir oğlandı..

Hazreti Ya'kub (A.S.) adını Binyamin (Bünyamın) koydu.

Tabiî sevinmişti.. Artık Rahil de kadınlık' gururuna kavuşmuştu.

Fakat Hazreti Ya'kub (A.S.) düşünüyordu: «Niçin bu oğlumu da diğerlerinden fazla sevmedim?..» diye.

Onbir oğlundan birisini behemehal daha yakın duymalı değil, miydi kendisine?..

Her anne baba öyleydiler..

Bir evlatlarını, canları yanarcasma, burunlarının direği sızlarcasına, severdiler.

Hazreti Ya'kub (A.S.) ayrıca bir endişedeydi de.

Rahü'in, annesinden ayırıp sattığı ve kendisinin boş bulunup ilgilenmediği çocuğu da düşünüyordu.

Şu anda muhakkak ki hem anne hem oğlu, birbirlerinden habersiz, gizli gizli gözyaşı döküyorlardı.

Buna sebep olanlar, yani kendisiyle Rahil, daha yer-yüzündeyken amellerinin hesabını verecekler miydi?..

Vereceklerse nasü olacaktı?..

Hazreti Ya'kub (A.S.) dalıp gidiyordu meçhullere baka baka.. Lâkin peygamber olduğu halde, Hazreti Allah (C.C.), ona kul muamelesi yapıyor, bu mevzuda en küçük bir sır tevdi etmiyordu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) ise kaderine katlanıyordu.

Çünkü Hazreti Allah (C.C.) m emirleri karşısında boynu kıldan inceydi..

Ancak bekleyecek, vaade erince Rahil ile kendisi için takdir edüeni, ilâhî hükmü giyecekti.

Açıklama:

Hasreti Ya'kub (A.S.) in bundan sonraki hayatı, doğacak on ikinci oğlu Hazreti Yusuf (A.S.) m hayatıyla bir yumak ipek gibi dolanmış bulunduğundan, önsözün son kısmında yazıldığı gibi, bundan sonraki hikayesi, Hazreti Yusuf (A.S.) eserinde tamamlanacaktır.. Çünkü bu ipek yumağını çözüp ayırmak mümkün depdir.

Ahmet Cemü AKINCI
l/Kasun/1968 Esentepe -
İSTANBUL